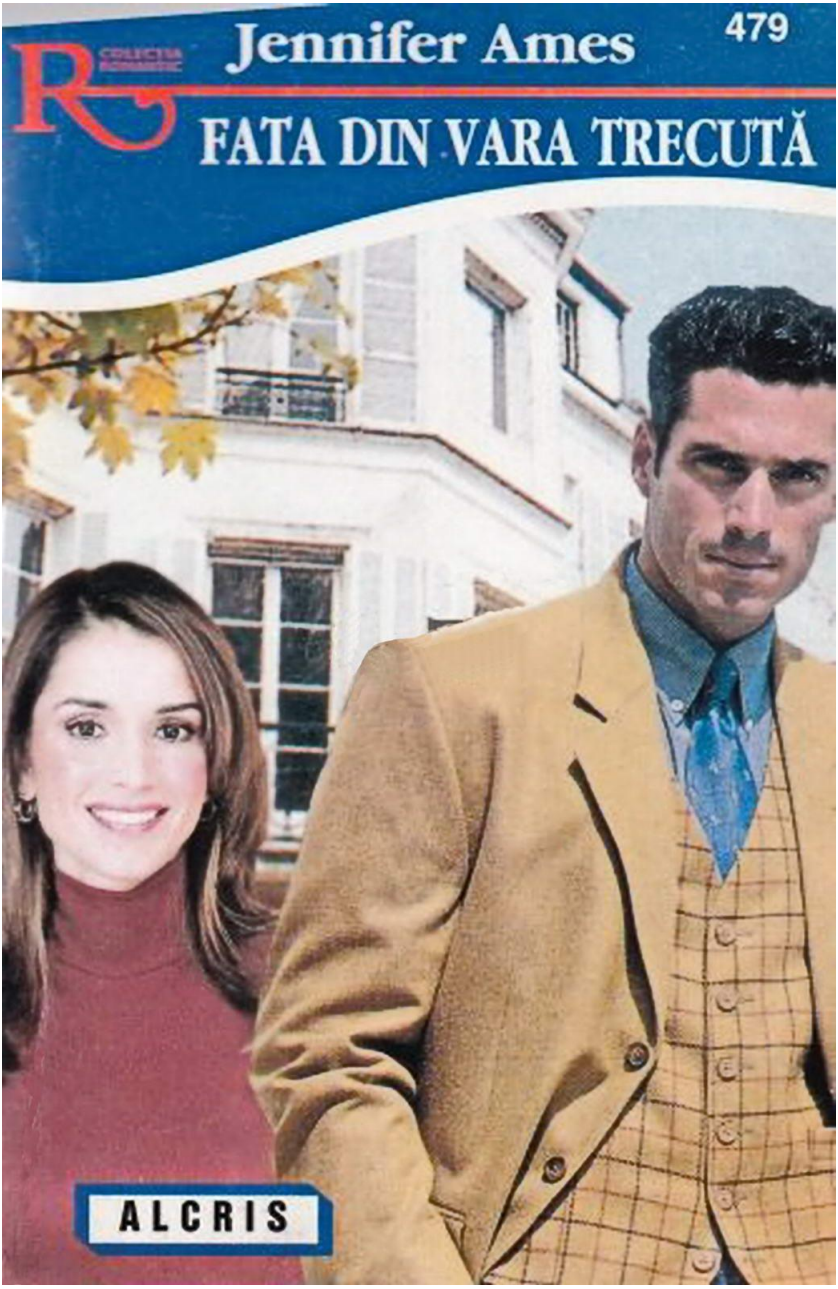
COLECȚIA ROMANTIC
Jennifer Ames
479
FATA DIN VARA TRECUTĂ
ALCRIS

Jennifer Ames
Fata din vara trecută

Traducător Mihnea Columbeanu

Editura Alcris
Colecţia Romantic

2004

ISBN 973-7733-05-3

Harlequin Romance 3278 M & B Romance 3594

— Acum îmi aparţii mie, îi spuse el. Eşti a mea, şi pot face orice vreau… şi oricând vreau. Înţelegi?

Serena ştia că John o iubise – cândva! Acum, nu mai ştia decât că o cumpărase, iar ea îi fusese vândută de singurul om în care credea că putea avea încredere – tatăl ei. Ei bine, dacă marele şi puternicul John Bourque credea că putea face din ea o sclavă a zilelor noastre, trebuia să se mai gândească – Serena era hotărâtă să-i reziste din răsputeri. Şi avea să-i fie uşor, cu condiţia să nu mai arate tot timpul atât de atrăgătoare…

— Arăţi… aproape ca fata de vara trecută, spuse John cu glas profund, dar nu tocmai. Ai nevoie de un sărut.

— Nu!

— Ba da.

Şi, când Serena vru să se smulgă, degetele lui i se încleştară în păr, ţinând-o pe loc.

— Nu se poate! N-ai niciun drept!

— Ba am toate drepturile, iubito. Dumnezeu mi-e martor că am plătit destul pentru privilegiul ăsta, îi reaminti el rece.

Dar nu era nimic rece în felul cum gura lui se lăsă peste a ei, silindu-i buzele să se despartă, pecetluindu-le cu o sălbăticie feroce.

La început, Serena încercă să se împotrivească, împingându-i fără rost umerii, pieptul, braţele… Drept răspuns, John o sărută şi mai apăsat, accentuând presiunea buzelor, explorându-i gura cu limba, fără nicio reţinere. Nu mai avea nicio scăpare, recunoscu ea deznădăjduită, aşa că rămase pasivă sub asalt, cu mâinile rezemate fără rost pe pieptul lui. Era mai bine să renunţe la luptă, tot încerca să-şi spună; mai bine să nu prelungească acea… acea agresiune.

Dar nu era mai bine, descoperi ea în clipa următoare; era incomparabil mai rău… şi mai periculos. Acum, că încetase să se mai zbată, buzele lui deveniseră mai blânde, apăsarea lor peste gura ei era dintr-odată uşoară ca fulgul, sâcâind-o insidios, îmbiind-o să reacţioneze.

Credea că uitase cum putea fi un asemenea sărut. Lăsase în urmă amintirea acelor nopţi toride de vară când crezuse că dulcea tortură a sărutărilor lui însemna că o iubea. Totul era fals – acum ştia, dar acest fapt nu făcea nimic ca să-i oprească reacţiile trupului. Familiara lâncezeală a dorinţei se furia prin ea, lichefiindu-i oasele.

Instinctiv, se înclină spre el, şi în aceeaşi clipă John simţi că era învinsă. Îi eliberă părul, pentru a o încercui cu braţele, trăgând-o mai aproape, în timp de mâinile ei îl apucau nervos de umeri.

— Aşa, murmură el cu gura lipită de a ei, prinzându-i uşor buza de jos cu dinţii, încurajând-o să-şi muleze curbele maleabile după liniile dure ale trupului său. Aşa e bine… şi era şi timpul, iubito, adăugă, ridicând capul şi privind-o cu un zâmbet triumfător.

— Nu… protestă Serena fără convingere, nesigură dacă i se adresa lui sau sieşi; nu ştia decât că nu-şi putea stăpâni reacţia; încă mai tânjea după atingerile şi sărutările lui; degetele i se înfigeau deja în părul lui aspru, încercând să-i tragă capul din noi spre ea. Te urăsc pentru ce mi-ai făcut!

— Dar îţi place senzaţia, replică el, cu o luminiţă amuzată în ochi, hărţuind-o cu sărutări scurte şi ispititoare, până când Serena oftă frustrată. Bine, hai încă o dată, consimţi, chipurile „înduplecându-se".

Şi, în sfârşit, gura îi coborî peste a ei pentru o explorare înceată şi prelungită, stârnindu-i în trup o adevărată furtună de simţăminte, incitând-o să reacţioneze fără nicio rezervă sau reţinere.

— Orice-ai spune, reluă John după un timp, când sărutul se sfârşi în fine, încă a mai rămas puţină vrajă.

— Nu înseamnă nimic, răspunse ea, evitându-i privirea.

Râsul lui nu făcu decât s-o înfurie şi mai tare.

— Aş crezi? Nu sunt de aceeaşi părere, dar pe asta putem s-o rezolvăm mai târziu.

Deocamdată…

Se întrerupse, studiindu-i faţa.

— … arăţi sărutată aşa cum se cuvine, iar Cynthia va ghici destul de uşor ce anume ne-a reţinut.

CAPITOLUL UNU

— Ce porcărie!

Şoferul de taxi îşi aruncă mâinile în sus, în timp ce frâna. Maşina era imobilizată din nou pe una dintre străzile înguste şi întortocheate ale oraşului Boston. Ora de vârf, niciodată prea lejeră. O luase razna: traficul era blocat, pe un frig amarnic în ploaia neînduplecată a serii de octombrie.

— Mai rău ca oricând, bombăni şoferul, adăugând un şir de epitete arzător de explicite, înainte de a se întoarce spre pasagera din spate. N-o s-ajungem prea repede, domnişoară.

— Nu face nimic, îl asigură ea. Nu e în niciun caz vina dumitale. Ar fi trebuit să-mi iau bilet mai târziu, aşa aş fi scăpat de toate astea.

— Dacă ziceţi dumneavoastră…

Cu o privire scurtă, şoferul cercetă traficul, văzu că nu putea să se mişte, apoi o privi din nou. N-arăta rău, îşi spuse el: tânără şi dezinvoltă, într-o seară când majoritatea pasagerilor fuseseră bătrâni cu capsa pusă.

— Sunteţi de-aici, sau aţi venit doar în vizită? întrebă el, ca să risipească tensiunea cu ajutorul conversaţiei.

— De-aici, răspunse Serena. De când mă ştiu.

— O adevărată bostoneză…

Yankee de viţă veche, ghici el, deşi n-ar fi fost nevoie de cine ştie ce efort de deducţie; era de la sine înţeles. Zveltă, atrăgătoare cu discreţie, avea curbele ascunse sub impermeabilul mototolit dar se putea ghici că erau drăguţe, deşi nu spectaculoase. Hainele-i erau cam modeste după părerea lui, deşi păreau să fie de calitate bună. Poate că aceasta era „eleganţa moderată" despre care tot auzea, înfăţişarea persoanelor de înaltă clasă. În orice caz, provenea dintr-o veche familie înstărită. O trăda aspectul – şi adresa: partea din dreapta a Beacon Hill; nu era nevoie să fii yankeu de viţă veche ca să locuieşti acolo, dar ajuta.

— Aveţi sânge albastru veritabil, pun pariu.

— Ce-o mai fi însemnând şi asta…

Tânăra deveni uşor rigidă, privind în gol spre oraş, unde luminile se reflectau în asfaltul ud de ploaie.

— Eu, una, n-am crezut niciodată că înseamnă mare lucru.

— Mă rog, nu prea înseamnă, acceptă el îngăduitor, dar oamenii se uită la Beacon Hill, văd toate felinarele astea cu gaz şi caldarâmul străzilor, şi le place să-şi spună că mai există familii de viţă veche…

Dintr-odată, traficul se mai degajă, suficient pentru a-i permite să mai câştige aproape un cvartal.

— Locuiţi acolo cu părinţii?

— Nu. Cu soţul.

Taximetristul fluieră.

— I-auzi… măi copii! Da le-aveţi pe toate, de la început! Ce-ţi mai poţi visa, când porneşti la drum cu o casă pe Beacon Hill?

— Nu e foarte mare.

Nu, nu era foarte mare, dar era o bijuterie – restaurată bine, decorată cu gust, plină de antichităţi valoroase… Numai că era o carapace goală, un un cămin. Numai aparenţele contau.

— Are doar şase camere.

— Totuşi… pe Beacon Hill…

Taxiul mai înaintă puţin, trecând printr-o intersecţie, înainte de a se opri din nou.

— Deja căsătorită, casă pe Beacon Hill… dumneavoastră şi soţul… Aveţi de toate.

De toate? Ce mai glumă! Ea şi John nu aveau decât obiecte. Căsnicia lor nu era adevărată; era o prefăcătorie, un aranjament rece şi fără suflet, pe care-l acceptaseră fiindcă nici unuia dintre ei nu-i păsa…

— Curios, comentase el, deloc descumpănit când Serena îl anunţase că n-avea de gând să se culce împreună. Mă aşteptasem să spui asta.

Şi, în aceeaşi seară, când îşi mutase lucrurile din dormitorul lui în camera de oaspeţi, îi explicase clar ce anume îl deranja la hotărârea ei.

— Văd că te instalezi, observase el, oprindu-se în uşa deschisă, dar trebuie să te previn: n-am lăsat pe nimeni să mă înşele vreodată, şi n-am de gând să încep acum.

— Nicio grijă, răspunsese Serena, făcând un efort să-i susţină privirea. Voi primi musafiri, voi merge la petreceri… orice-mi ceri, pe plan social. Numai să nu aştepţi nimic de la mine când suntem singuri.

— Ştiu. Mi-ai spus-o foarte clar.

John zâmbise – un zâmbet straniu, de nepătruns, prelungind tăcerea până aproape de limită, înainte de a pleca în sfârşit, lăsând-o singură în camera mică şi castă.

— Ei, acum o să mai înaintăm, anunţă şoferul, cotind pe o stradă lăturalnică. Vedeţi. Acolo e State House.

Arătă spre cupola aurie imaculată care sclipea în noaptea ploioasă.

— Ce ciudat, medită el, sunt destul de bătrân ca să mai ţin minte vremea când era cea mai înaltă clădire de pe colină. Iar acum, au construit toate edificiile alea din spatele ei… şi ea încă le mai domină. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Da.

Înţelegea. Cupola de cărămidă şi folie aurie continua să domine Beacon Hill; proiectul lui Bullfinch nu se lăsa intimidat de toate construcţiile noi şi înalte… dintre care unele, din câte ştia, fuseseră clădite de John.

— Aproape am ajuns, spuse şoferul, cotind pe o stradă laterală, de unde ajunse pe mica alee pietruită. La numărul cinci, aţi spus?

— Da.

Se înălţa în fundul curţii, o siluetă masivă şi simplă: trei niveluri de cărămidă, buiandrugi severe de granit deasupra uşii negre şi fiecărei ferestre, cercevele şi obloane negre. Văzu că ardeau mai multe lumini decât de obicei, dând iluzia de căldură şi confort.

— Se pare că sunteţi aşteptată, spuse taximetristul, când uşa din faţă se deschise. Soţul dumneavoastră?

— Da.

Serenei i se tăie respiraţia când văzu silueta înaltă şi mlădioasă coborând treptele. Uitase, îşi dădu ea seama când John se opri la marginea trotuarului îngust, ignorând ploaia, în timp ce aştepta ca taxiul să oprească lângă el – cele trei zile şi trei nopţi departe de casă îi înceţoşaseră memoria – uitase cât de impresionant şi cât de atrăgător arăta soţul ei. Luminat de felinarul stradal, era înalt şi zvelt, cu costumul formal neputându-i ascunde complet muşchii duri. Avea un chip ca al unui înger întunecat, cu linii limpezi i tăiate adânc: un nas prelung, şi dăltuit fin, o bărbie fermă, repezită înainte, o gură care putea să pară nemiloasă, crudă chiar, până când zâmbea. Ceea ce făcea chiar acum, observă Serena, văzându-i expresia amuzată şi arcuirea

senzuală a buzelor.

— Mă ocup eu de taxi, îi spuse el, în timp ce Serena îşi deschidea poşeta.

Se aplecă s-o ajute să coboare, rămânând cu mâinile pe talia ei şi după ce Serena păşi pe trotuar.

— Mi-ai făcut o surpriză.

Când îi văzu expresia nedumerită, zâmbi.

— Ai ajuns acasă mai devreme.

— Greşeala mea.

Serena îl măsură cu o privire împietrită, încercând să înţeleagă acea schimbare neaşteptate. Trecuse aproape o lună de când n-o mai atinsese – în seara când îşi luase lucrurile din camera lui – aproape o lună de când nu-i mai vorbise şi altfel decât pe un ton rece şi politicos. De ce se schimbase acum? se întrebă ea, mai preocupată de această nouă întorsătură decât îi convenea să recunoască.

— Nu avea niciun rost să mai rămân pe-acolo după ce s-a terminat conferinţa, aşa că am luat primul avion.

Făcu o scurtă pauză, doar atâta cât să accentueze cuvintele următoare.

— Mai bine l-aş fi aşteptat pe ultimul din seara asta.

— Desigur, încuviinţă el, cu o ironie tăioasă. Ca să eviţi aglomeraţia de pe străzi.

— Printre altele, replică Serena, la fel de tăios.

— Într-adevăr.

Constată că tonul îi devenise mai dur.

— Mă întreb de ce nu te-ai gândit să mai stai câteva zile. Ai fi putut profita de o scurtă vacanţă.

— Cum? Şi să-l dezamăgesc…

Serena prelungi momentul, văzând cum o privea, observându-i scânteierea întrebătoare din ochi.

— … pe profesorul Brandenson?

— Nu, în niciun caz.

Mâinile lui îi rămăseseră pe talie; acum le simţi apăsând-o uşor, doar atât cât s-o tragă mai aproape.

— Ei bine, indiferent de ce, acum te-ai întors acasă. Mi-a fost dor de tine.

— Dar e…

„… absurd”, voise să spună, dar John îi reteză cuvintele prin expedientul simplu de a o săruta – brusc, dar foarte senzual. Ce mai era şi asta? se întrebă Serena, luată prin surprindere, nevoită să se agaţe de umărul lui. N-avea niciun sens, decât dacă nu cumva… Se răzgândise cu privire la aranjamentul lor, hotărâse că voia mai mult decât acea bizară jumătate de măsură?

Iar dacă era aşa… nici nu suporta să se gândească! Simpla idee o făcu să se înfioare şi, imediat, John îi dădu drumul.

— Biată fetiţă, te ţin aici, în ploaie – dar e mai bine să te previn: avem o vizită. A venit Cynthia.

— Ce caută aici?

— E o poveste lungă. O să ţi-o spună ea.

Bucuroasă să scape, Serena intră grăbită în casă, unde o găsi pe sora ei vitregă stând în uşa livingului. Aşa cum se aşteptase, Cynthia era imaginea vie a eleganţei dezinvolte: pantaloni de lână în culoarea ciocolatei şi o bluză de mătase roz pal, ca un vis – cu primii trei nasturi descheiaţi, ca să atragă atenţia asupra farmecelor ei mai evidente, observă Serena cu ostilitate. Cynthia avea nişte curbe surprinzător de voluptuoase pentru o femeie atât de scundă şi delicată; mai avea şi un păr strălucitor ca un caier de aur, ochi albaştri şi ten strălucitor. Într-un cuvânt, era superbă – un adevăr pe care Serena îl acceptase fără invidie, în perioada când crescuseră împreună.

Dar acum nu-l mai accepta la fel de uşor, descoperi ea. Nimeni nu făcuse vreodată greşeala de a o considera superbă şi pe Serena. Presupunea că trăsăturile ei erau destul de plăcute, dar nu avea nimic memorabil în ovalul feţei, nasul simplu şi drept, gura obişnuită, căreia reuşea de obicei să-i înfrâneze tendinţa de a se arcui într-un zâmbet prea generos. Ochii ei, de un căprui banal, se asortau cu castaniul normal al părului, pe care de obicei şi-l purta strâns la spate, într-o coadă decentă şi modestă.

N-o deranja faptul că nu putea să concureze cu Cynthia, dar în seara asta era conştientă în mod neplăcut de contrastul dintre ele, mai accentuat decât de obicei. Deşi cu doi ani mai tânără, Cynthia era, cu siguranţă, mai matură şi mai stăpână pe sine. În faţa perfecţiunii ei, părul Serenei arăta aproape nepieptănat, cu câte o şuviţă rebelă scăpându-i din agrafe. Mai rău, simţea că avea hainele umede şi

mototolite. Arăta într-un hal fără de hal, îşi spuse Serena deznădăjduită – apoi se întrebă de ce-i păsa. Între ea şi Cynthia nu avea loc nicio întrecere – doar nu se punea problema ca John să aleagă! Desigur, dacă ar fi fost aşa… ei bine, orice bărbat ar ales-o pe Cynthia, dar ce importanţă avea? Putea fi chiar mai bine…

— John ţi-a spus de ce am venit? întrebă Cynthia, rupându-i firul gândurilor. L-am părăsit pe Gregory, iar mămica şi tăticul sunt supăraţi foc pe mine. Mi-au ordonat să mă întorc la Houston – la Houston, pentru numele lui Dumnezeu! – dar eu nu mă duc. Nu pot să mă duc!

Clipi din ochi, înghiţindu-şi lacrimile.

— O, Serena… se tângui ea – ea, care niciodată în viaţa ei nu plânsese pe umărul Serenei!

E pur şi simplu îngrozitor!

— Mai aşteaptă puţin, Serena a avut o zi grea, o sfătui John, intrând cu bagajele, după care i se adresă soţiei sale: vrei să te schimbi, nu?

— Ăă… da, aşa cred, consimţi umilă Serena, dându-şi seama că întrebarea lui era mai degrabă o afirmaţie.

— Am să-ţi aduc valiza…

O apucă de braţ, conducând-o spre scară, aproape cu forţa.

— … în caz că ai nevoie de ceva din ea. Nu e niciun deranj, o asigură el, pe un ton indulgent şi cam amuzat, văzând că era gata să obiecteze. Nu te-ai gândit că poate aş dori să stau câteva minute singur cu soţia mea?

Nu! fu ea tentată să răspundă, dar avu atâta minte să-şi ţină gura – mai ales când degetele lui i se înfipseră dureros în carne, avertizând-o să tacă.

Pe palier, când Serena încercă să se oprească, John clătină din cap.

— I-am spus doamnei Hutchins s-o instaleze pe Cynthia în camera de oaspeţi, desigur, spuse el indiferent – dar privirea lui intensă şi pătrunzătoare nu avea nimic indiferent, şi nici felul cum o strângea de braţ pentru a o sili să urce scara mai departe.

Spre dormitorul lui, îşi spuse Serena cu oroare – spre dormitorul unde jurase să nu mai intre niciodată, dar era clar că ea nu avea niciun cuvânt de spus. Tipic pentru John, un exemplu caracteristic

al personalităţii lui incredibile, al autorităţii şi forţei brute pe care putea s-o exercite ori de câte ori voia să i se facă pe plac.

Dar ce anume voia? se întrebă Serena. Nu avea niciun sens – şi, imediat ce ajunseră în dormitor, iar John închise uşa, îl întrebă rece:

— De ce m-ai adus aici?

— Fiindcă nu poţi împărţi camera de oaspeţi cu Cynthia, răspunse el rezonabil. Conţine doar un pat de o persoană, debaraua nu e destul de încăpătoare…

— Ştiu asta, se răsti Serena, şi nu e un răspuns. Nu înţeleg de ce a venit aici.

— Ai auzit de ce. L-a părăsit pe Gregory.

— Asta-i problema ei, ripostă ea, încurajată de furie. Pe noi nu ne priveşte cu nimic.

— Într-adevăr, consimţi el calm, dar pericolul unui scandal de familie ne priveşte. Tatăl tău şi Lillian au refuzat s-o primească în casă – i-au spus să se întoarcă la Houston.

— Perfect. Atunci, să se întoarcă la Houston.

— Refuză. A venit aproape fără niciun ban, nicio haină…

— Cynthia fără nicio haină? întrebă Serena cu dispreţ, amintindu-şi înfăţişarea surorii sale vitrege, îmbrăcată impecabil. Doar n-o fi purtat şi în avion ce avea acum pe ea, pariez că şi-a adus destule. Ca întotdeauna.

— De data asta, nu. S-a certat îngrozitor cu Gregory azi-dimineaţă, şi a plecat val-vârtej din casă, fără să-şi împacheteze nimic. După ce părinţii tăi au refuzat s-o ajute, a venit la mine la birou. Am discutat cu ea, apoi am trimis-o să-şi cumpere câteva lucruri de strictă necesitate.

— Câtă consideraţie din partea ta, pufni Serena, dar eu tot nu văd de ce…

— Ca să evităm un scandal de familie, repetă el cu răbdare. Dacă n-aş fi acceptat s-o primesc aici, ar fi început să-şi caute prietenele – până găsea pe cineva care s-o găzduiască.

— Eu tot nu înţeleg…

— Ai înţelege, dacă te-ai gândi puţin, sublinie John rezonabil. Imaginează-ţi-o, numai, răsfoindu-şi agenda şi înşirându-le povestea tuturor prietenelor, una după alta.

— Ei şi? replică Serena indiferentă. Puţin îmi pasă.

— Mie, însă, îmi pasă, ripostă el dur, iar Serena se înfioră, dându-şi seama că reuşise în sfârşit să-l enerveze.

O trase spre el, sfredelind-o cu privirea, ţinând-o captivă la fel de strâns ca în cătuşele mâinilor cu care o prinsese de braţe.

— Am plătit destul pentru privilegiul de a face parte din familia asta, îi aminti el, cu furie şi sarcasm. Nu-mi pot permite să las un scandal să strice totul. O să rezolvăm situaţia, cât se poate de civilizat.

— Ei, nu mă-nnebuni! încercă Serena să-l ia în râs. Eşti de-a dreptul medieval – cu nimic mai breaz decât tatăl meu.

— Serena, să nu mai spui niciodată asta, o preveni el, cu o flacără periculoasă luminându-i ochii pe dinăuntru. Nu m-oi fi plăcând tu prea mult, dar eu niciodată n-am vândut o fiinţă dragă cui oferă suma cea mai mare.

La asta nu mai avea ce să-i răspundă; cuvintele lui o răneau, insuportabil de dureros. Se întoarse brusc, încercând cu disperare să scape, dar John o mai ţinu o clipă – ca să fie clar că era mai puternic decât ea – înainte de a-i da drumul. Serena se retrase grăbită lângă fereastră, rezemându-şi fruntea de geamul rece.

— În legătură cu Cynthia, reluă John, risipind tăcerea încordată care se lăsase. Vom face tot ce se poate ca să pară o vizită oarecare.

— N-o să ne creadă nimeni, răspunse Serena cu voce surdă. Cel puţin, nimeni dintre cei care ne cunosc destul de bine pe amândouă.

— Vom spune clar că situaţia s-a schimbat, replică el calm. Acum, că sunteţi amândouă măritate, aveţi multe în comun. Ce poate fi mai firesc decât să fi venit într-o vizită, preferând să stea la noi, nu la părinţii ei?

— Lumea ştie cât de apropiate sunt ea şi Lillian.

— Totuşi, acum când prima…

Ezită un moment; când vorbi din nou, glasul îi era sarcastic.

— Acum, când prima văpaie a lunii noastre de miere s-a stins, e firesc ca tu şi Cynthia să vreţi să petreceţi puţin timp împreună.

— N-am timp de petrecut cu Cynthia. Sunt prea ocupată la şcoală, îi aminti Serena, observând absentă cum aburea geamul cu respiraţia. Nu pot!

— Ba poţi. Mă îndoiesc că până şi marele zeu Brandenson

lucrează atât de multe ore pe zi ca tine. După tot ce-ai făcut în ultima lună, nu poate refuza să-ţi lase puţin timp liber.

Era atât de sigur de sine, convins că oamenii făceau întotdeauna aşa cum plănuia el; atât desigur că Serena n-avea să i se împotrivească… şi, poate, avea dreptate. Avea să-i fie greu să-l înfrunte la tot pasul; deja se săturase de atâtea tensiuni, priviri reci şi cuvinte rămase nerostite…

În spatele ei, John umbla prin cameră, oglindit în ochiurile de geam ale ferestrei întunecate. Căuta printr-un dulap, cel care fusese al ei. Serena îl golise cu o lună în urmă, dar acum observă nedumerită că era destul de plin.

— Ţi-am adus lucrurile aici, spuse John, parcă ghicindu-i gândurile. Când mi-am dat seama că Cynthia avea să stea la noi, i-am cerut doamnei Hutchins să-ţi ia lucrurile din camera de oaspeţi.

— De ce?

Serena se întoarse dinspre fereastră, ca să vadă mai clar ce făcea. Umbla prin hainele ei de parcă i-ar fi aparţinut – la fel ca ea! îşi spuse, cu o răzvrătire scurtă de furie, care se stinse aproape la fel de repede pe cât se aprinsese. În fond, era stăpân pe viaţa ei – şi în cel mai propriu sens al cuvântului.

— Dacă Cynthia nu şi-a adus nimic cu ea de la Houston, n-o să aibă nevoie de mult spaţiu.

— Nu la confortul Cynthiei mă gândeam, preciză el indiferent. Voiam să fiu sigur că noi doi prezentăm un front unit. Nu trebuie să ştie care e situaţia între noi.

— Dar ştie! protestă Serena. Ea a fost prima care mi-a spus.

— Aşa ai susţinut tu, confirmă John sceptic; n-o crezuse prima dată când încercase să-i explice şi era clar că n-o credea nici acum. Nimic nu arată că lucrurile nu s-ar fi schimbat între noi – o lună de convieţuire poate face minuni, ştii bine.

— Vrei s-o convingi că ne-am petrecut timpul ăsta îndrăgostindu-ne la nebunie?

— Cam asta ar fi ideea, consimţi el tăios, dar n-am s-o conving numai eu. Trebuie să mă ajuţi şi tu.

— N-am să te ajut!

— Ba ai să mă ajuţi, Serena.

Suna ca o poruncă.

— Face parte din sarcina pe care ai acceptat-o şi aştept cooperarea ta.

— Şi dacă refuz?

— Ai să regreţi.

Punct. Nu mai aveau ce discuta, îşi spuse Serena, tremurând. Prefera să nu se gândească la mijloacele prin care-şi putea impune voinţa. De ajuns să ştie că n-ar fi ezitat s-o pedepsească. Era prinsă ca într-o capcană.

— Poftim. Pune asta pe tine.

John luase din debara o rochie de seară roz-închis.

— Îmbrac-o, Serena, îi ordonă el, văzând că nu se mişca. Ia-o pe tine sau, de nu, te îmbrac eu, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Era în stare. Serena îi cunoştea orgoliul.

— Bine, primi ea, luând rochia şi ţinând-o în faţă ca pe o pavăză, dar va trebui să ieşi cât timp mă schimb.

— Regret, draga mea, replică el tărăgănat, cu un zâmbet complice, dar rămân. Am să mă întorc cu spatele, dacă vrei.

— Şi eu, se răsti ea.

Şi, întorcându-se, începu să-şi scoată repede taiorul bej, aruncând pe jos jacheta, fusta şi bluza.

Rochia de seară era din caşmir moale, mângâindu-i cald pielea, înainte de a coborî în falduri graţioase spre podea.

— Sunt gata, anunţă ea rece, întorcându-se spre John.

Se înroşi la faţă, când îi văzu zâmbetul de admiraţie. Era clar că alesese rochia ca s-o facă să se simtă redusă la statutul de obiect sexual.

— Satisfăcut?

Zâmbetul lui John se lăţi.

— Foarte.

O inspectă încet, fără să-i scape nimic, stăruind asupra felului cum materialul îi accentua curbele sânilor… cu un efect aproape depravat.

— Îţi stă foarte bine, cu excepţia părului. Vreau să ţi-l desfaci, hotărî el.

Înainte ca Serena să se poată întoarce spre oglindă, John

parcurse distanţa dintre ei. Îi simţi respiraţia caldă, pe când începea să-i scoată agrafele. „Nu!” ţipă ea în sinea ei, chinuită de amintiri, neavând nici curaj şi nici voinţă ca să pună capăt momentului. Nu putea decât să stea mută în faţa lui, prea speriată ca să se mai mişte.

— Aşa, îţi stă mult mai bine, spuse el când termină, privindu-i faţa, cu o expresie distrată, în timp ce continua să-i răsfire părul cu degetele. Arăţi… aproape ca fata de vara trecută, continuă, cu un glas mai profund, dar nu tocmai. Ai nevoie de un sărut.

— Nu!

— Ba da.

Şi, când Serena vru să se smulgă, degetele lui i se încleştară în păr, ţinând-o pe loc.

— Nu se poate! N-ai niciun drept!

— Ba am toate drepturile, iubito. Dumnezeu mi-e martor că am plătit destul pentru privilegiul ăsta, îi reaminti el rece.

Dar nu era nimic rece în felul cum gura lui se lăsă peste a ei, silindu-i buzele să se despartă, pecetluindu-le cu o sălbăticie feroce.

La început, Serena încercă să se împotrivească, împingându-i fără rost umerii, pieptul, braţele… Drept răspuns, John o sărută şi mai apăsat, accentuând presiunea buzelor, explorându-i gura cu limba, fără nicio reţinere. Nu mai avea nicio scăpare, recunoscu ea deznădăjduită, aşa că rămase pasivă sub asalt, cu mâinile rezemate fără rost pe pieptul lui. Era mai bine să renunţe la luptă, tot încerca să-şi spună; mai bine să nu prelungească acea… acea agresiune.

Dar nu era mai bine, descoperi ea în clipa următoare; era incomparabil mai rău… şi mai periculos. Acum, că încetase să se mai zbată, buzele lui deveniseră mai blânde, apăsarea lor peste gura ei era dintr-odată uşoară ca fulgul, sâcâind-o insidios, îmbiind-o să reacţioneze.

Credea că uitase cum putea fi un asemenea sărut. Lăsase în urmă amintirea acelor nopţi toride de vară când crezuse că dulcea tortură a sărutărilor lui însemna că o iubea. Totul era fals – acum ştia, dar acest fapt nu făcea nimic ca să-i oprească reacţiile trupului. Familiara lâncezeală a dorinţei se furia prin ea, lichefiindu-i oasele. Instinctiv, se înclină spre el, şi în aceeaşi clipă John simţi că era învinsă. Îi eliberă părul, pentru a o încercui cu braţele, trăgând-o mai aproape, în timp de mâinile ei îl apucau nervos de umeri.

— Aşa, murmură el cu gura lipită de a ei, prinzându-i uşor buza de jos cu dinţii, încurajând-o să-şi muleze curbele maleabile după liniile dure ale trupului său. Aşa e bine… şi era şi timpul, iubito, adăugă, ridicând capul şi privind-o cu un zâmbet triumfător.

— Nu… protestă Serena fără convingere, nesigură dacă i se adresa lui sau sieşi; nu ştia decât că nu-şi putea stăpâni reacţia; încă mai tânjea după atingerile şi sărutările lui; degetele i se înfigeau deja în părul lui aspru, încercând să-i tragă capul din noi spre ea. Te urăsc pentru ce mi-ai făcut!

— Dar îţi place senzaţia, replică el, cu o luminiţă amuzată în ochi, hărţuind-o cu sărutări scurte şi ispititoare, până când Serena oftă frustrată. Bine, hai încă o dată, consimţi, chipurile „înduplecându-se".

Şi, în sfârşit, gura îi coborî peste a ei pentru o explorare înceată şi prelungită, stârnindu-i în trup o adevărată furtună de simţăminte, incitând-o să reacţioneze fără nicio rezervă sau reţinere.

— Orice-ai spune, reluă John după un timp, când sărutul se sfârşi în fine, încă a mai rămas puţină vrajă.

— Nu înseamnă nimic, răspunse ea, evitându-i privirea.

Râsul lui nu făcu decât s-o înfurie şi mai tare.

— Aş crezi? Nu sunt de aceeaşi părere, dar pe asta putem s-o rezolvăm mai târziu.

Deocamdată…

Se întrerupse, studiindu-i faţa.

— … arăţi sărutată aşa cum se cuvine, iar Cynthia va ghici destul de uşor ce anume ne-a reţinut.

* * *

— Da' ştiu că nu v-aţi grăbit, bombăni Cynthia, când John şi Serena reveniră în living.

Credeam c-aţi uitat de mine.

— Am simţit tentaţia, confirmă sec John, zâmbindu-i Serenei cu jumătate de gură, ca şi cum ar fi avut un secret numai de ei ştiut. Dar, cum Serena n-a mâncat aproape nimic azi, trebuit să coborâm la cină.

— Am să văd ce ne-a lăsat doamna Hutchins, propuse Serena, ca să profite de această ocazie pentru a scăpa de John, fie şi doar câteva clipe. Pot să…

— Ba nu, mă duc eu, o întrerupse el calm. Tu meriţi să te

relaxezi – ai avut o zi mult mai grea decât a mea.

Că bine zicea, îşi spuse Serena abătută, privindu-l cum pleca spre bucătărie.

— Ce atmosferă casnică, remarcă Cynthia cu un râs acru. Aproape că s-ar zice c-ai îmblânzit tigrul.

— Cum? întrebă vag Serena, încercând să-şi adune gândurile. La John te referi?

— Da la cine, iubito?

Cynthia se ridică în fotoliul de lângă şemineu, pornind cu mişcări graţioase spre bar, ca să-şi mai toarne whisky. Vrei şi tu? o întrebă.

Fără tragere de inimă, Serena clătină din cap. Un pahar de alcool ar fi ajutat-o să suporte mai uşor cina, dar nu era cea mai înţeleaptă idee. Avea nevoie să-şi păstreze mintea limpede, la sfârşitul serii, când probabil John se aştepta să urce scara până în dormitorul lui şi…

„Termină! Nu e nevoie să te gândeşti la asta acum", se asigură ea, făcând un efort s-o asculte pe Cynthia.

— Nu mi se pare deloc cinstit, se plângea sora ei vitregă, oprindu-se doar ca să-şi toarne pe gât aproape tot paharul, cu nepăsare. Am impresia că o duceţi mult mai bine decât era de aşteptat. Sunteţi fericiţi…

O spunea aproape pe un ton de acuzaţie.

— … iar Gregory şi cu mine ne-am despărţit!

— Eşti chiar atât de sigură?

Serena nu luase niciodată în serios relaţia dintre Cynthia şi Gregory. După părerea ei, povestea lor de dragoste şi căsnicia care urmase combinaseră fără succes pasiunea şi pripa; iar acum, îi era la fel de greu să ia în serios destrămarea iminentă a acelei căsnicii.

— Ai plecat de la Houston, dar asta nu înseamnă că trebuie să divorţezi.

— Dar vreau să divorţez! se răsti Cynthia. Cinstit, vorbeşti ca John, sau ca mămica şi tăticul. După tot ce ţi-au făcut, m-aş fi aşteptat ca tu să fii ultima care să mai creadă în dragoste şi căsătorie.

— Dar lucrurile se mai şi schimbă, se pomeni Serena răspunzând, căci aşa ceva ar fi aşteptat John din partea ei; John voia ca Cynthia să creadă că erau căsătoriţi cu adevărat, iar Serena n-avea de

gând să-l sfideze pe faţă – mai ales după mica scenă din dormitor. Numai fiindcă am pornit cu dreptul, nu înseamnă că nu putem…

Se întrerupse brusc, descoperind că nu era capabilă să spună chiar orice ca să-l mulţumească.

— … Că nu putem decide că, de fapt, căsnicia ne convine amândurora de minune, încheie John în locul ei, lăsând-o să se întrebe de cât timp asculta în uşă. Nu-i aşa, iubito? întrebă încet, susţinându-i privirea.

— Ba da…

Abia şoptise, dar reuşi să zâmbească, şi fu răsplătită cu o înclinare afirmativă a capului, abia perceptibilă.

Lua-l-ar dracu'! Tocmai dovedise că de mea toate atuurile, iar ei ţ nu-i mai rămânea decât să joace rolul soţiei ascultătoare. Dar, când se aşezară la masă, nu mai fu atât desigur ă de ce se deranjase. În timpul cinei, deveni evident că Serenei nu-i revenea niciun rol. Toată conversaţia se desfăşura numai între John şi Cynthia.

— Am să divorţez, şi cu asta am terminat, anunţă sfidător Cynthia, într-o salvă de deschidere. Şi nu văd cu ce te interesează pe tine.

— Mă interesează, fiindcă trebuie să se asigure cineva că nu faci un lucru pe care mai târziu ai să-l regreţi.

John era tot numai farmec afabil, observă Serena, dar n-o surprindea. Stăpânea la perfecţie aşa ceva, cel puţin atunci când voia.

— Atâta vreme cât stai la noi şi vei da impresia că ai venit doar într-o vizită, Gregory şi părinţii lui pot susţine că totul e în regulă. N-au să facă ei prima mişcare, şi nu te vor ierta dacă întreprinzi tu primii paşi pe calea legii, sau dacă începi să vorbeşti despre problemele dintre voi. Scoate totul la lumină, şi praful s-a ales de căsnicia voastră.

— N-are decât să se aleagă! insistă Cynthia, lansându-se într-o lungă listă de nemulţumiri, pe care Serena preferă să n-o mai asculte.

Ceea ce se întâmplase cu mariajul Cynthiei nu însemna nimic pentru ea – ce să însemne, când propria ei căsnicie era un asemenea fiasco? Pe moment, se simţea devorată de probleme; pentru prima oară într-o lună – din ziua nunţii, mai exact – era obligată să se confrunte cu realităţile acelei farse care o ţinea legată de John.

Ce ironie, medită ea, că acum Cynthia juca – oricât de accidental – rolul de catalizator!

Mai îndeplinise o dată aproape aceeaşi funcţie, când o înştiinţase pe Serena că, măritându-se cu John, intra într-un aranjament de afaceri, nu în căsătoria din dragoste pe care şi-o imaginase. În ziua nunţii, frumosul basm din mintea Serenei se spulberase în patru vânturi – şi totul, numai datorită Cynthiei.

CAPITOLUL DOI

Cynthia bătuse o dată în uşa dormitorului, apoi intrase, trântindu-se nonşalantă pe pat.

— Mămica a spus că ar fi cazul să vin să văd ce mai faci, explică ea, privind-o pe Serena, care stătea aşezată la masa de toaletă, în lenjeria ei crem, fardându-se. Nu mai e mult.

— Nicio oră, confirmă calmă Serena, aplicându-şi rimel pe gene.

— Da calmă mai eşti! Eu în faza asta eram o epavă, îşi aminti Cynthia, cu nostalgie. Dar în cazul tău e altfel. Cred că e mai plăcut aşa…

— Ce să fie mai plăcut?

— Că nu-ţi faci iluzii. Nu e nevoie să te întrebi dacă ai să-l dezamăgeşti. Vreau să zic, nu-l interesează decât să se însoare cu tine, corect? Aşa că, după ce ţi-a pus inelul în deget… pac! Asta a fost, atât a aşteptat. Nu e nevoie să te preocupi să-l faci fericit, sau să faci totul aşa cum vrea el. Doar măritându-te cu el, ţi-ai găsit libertatea – n-ai nicio grijă, nicio nevoie să încerci…

Oftă adânc, dintr-odată neaşteptat de gânditoare.

— În unele momente, îmi doresc ca şi între Gregory şi mine să fi fost aşa… un aranjament de afaceri simplu şi civilizat.

„… Un aranjament de afaceri simplu şi civilizat". Un aranjament de afaceri? Serena ascultase doar pe jumătate atentă, Dar aceste ultime câteva cuvinte se auziseră tare şi clar, şi-i reverberau în minte.

— Un aranjament de afaceri? repetă ea, punând cu grijă pe masă periuţa pentru rimel. Ce vrei să spui?

— Cum adică, ce vreau să spun? replică Cynthia, chicotind. Renie, doar ştii ce vreau să spun… e fermecător de simplu! John vrea să fie acceptat în înalta societate, iar tăticul are nevoie de bani, aşa că tăticul e de acord să te măriţi cu John în schimbul banilor lui. Simplu şi cinstit!

Serena stătuse cu spatele spre Cynthia, privindu-i imaginea

reflectată în oglindă, dar acum se întoarse s-o întrebe:

— Despre ce vorbeşti?

— Despre târg, răspunse calmă Cynthia. Ştii doar… adică, ştii, nu?

— Nu există niciun târg! declară tăios Serena, întrebându-se de de încerca sora ei vitregă să-i strice ziua nunţii, scornind minciuni. Ştii bine că nu-i adevărat!

— Dar tăticul aşa a spus! protestă Cynthia. Îl tachinam că la început se împotrivise atâta căsătoriei tale cu John. I-am spus că nu înţelegeam cum de s-a calmat aşa, dintr-odată, şi te lasă să te măriţi cu un bărbat fără niciun statut, fără o familie bună… şi cred că am mers cam prea departe, pentru că până la urmă s-a înfuriat. A spus că n-a avut încotro, că ducea lipsă de bani, iar John i-a oferit atât de mult încât nu putea să refuze.

— Minţi!

— Nu mint!

Privirea furtunoasă a Cynthiei se ciocni cu a Serenei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Renie! Chiar crezi că s-a îndrăgostit de tine? Un bărbat ca el – atât de atrăgător, de delicios pe plan fizic? Un bărbat ca John nu se îndrăgosteşte de o fată ca tine, şi-n niciun caz nu se însoară din dragoste. John e un parvenit; tot timpul trebuie să stea cu ochii-n patru după cea mai mică şansă – iar tu ai fost cea mai grozavă şansă care i s-a ivit vreodată. Tăticul ştia; toţi ştiam! Numai tu eşti singura care ai fost prea oarbă ca să vezi…

Deschide ochii, Renie! John nu e îndrăgostit de tine…

Iar când Serena, fără să-i pese că până la nuntă nu mai rămăsese nici măcar o oră, se duse la tatăl ei, nici măcar nu fu nevoie să-l întrebe.

— Cynthia a încercat să-mi spună… începu ea.

Atâta fu suficient. Expresia de pe chipul distins al tatălui ei spunea totul.

— Deci e adevărat, şopti Serena, cu toate speranţele şi fericirea ofilindu-i-se, murind, devorate în conflagraţia de durere din sufletul ei. Tăticule, nu mă pot mărita cu el!

— Ba poţi, ripostă el, cu convingere şi suspect de repede. Asta nu schimbă cu nimic situaţia.

— Ba schimbă totul! Nu mă iubeşte.

— Dar tu îl iubeşti, interveni grăbit Ted Wright. Vrei să te măriţi cu el, ştii bine că aşa e!

— Nu mai e cazul, răspunse Serena, cu o voce rece şi moartă – o voce pe care nu şi-o recunoştea. Când ştiu… Cum a fost, voia atât de tare să se înrudească prin căsătorie cu familia asta încât s-a oferit să mă cumpere?

— Ei, şi? Ce-i rău în asta?

— Totul, şopti ea. Nu-ţi dai seama?

— Îmi dau seama doar că fata mea capătă în sfârşit ceea ce şi-a dorit, iar acum nu mai vrea! se răsti tatăl ei. Ei bine, nici nu vreau să aud! Eşti nebună după el, erai hotărâtă să te căsătoreşti cu el, cu sau fără permisiunea mea! Nu mai trebuie decât să mergi până la capăt cu ceremonia. Asta n-o să-ţi schimbe sentimentele!

— Ba mi le schimbă!

— Ei bine, n-ar trebui să ţi le schimbe, interveni şi Lillian, vorbind atunci pentru prima oară.

Era deja îmbrăcată pentru nuntă, arătând ca o tipică soacră de genul „dar arăţi prea tânără ca să fii mama miresei!". Acum intră în discuţie, aruncând scântei din ochii ei albaştri, fără a se deranja să-şi ascundă hotărârea cinică.

— Termină cu prostiile, Serena. Cum spunea şi tatăl tău, erai absolut hotărâtă să te măriţi cu John, şi vei vedea… căsniciile aranjate merg foarte bine, şi nici asta a voastră nu va face excepţie.

— N-o să fie nicio căsnicie, insistă Serena. În condiţiile astea, nu!

— Serena, mă tem că nu înţelegi, replică Lillian cu aprindere. Nu poţi refuza să mergi până la capăt. John şi cu tatăl tău au stabilit totul, banii vor fi transferaţi imediat ce are loc nunta, iar tatăl tău are mare nevoie de ei. Mai rău, dacă nu te măriţi cu John, le va spune tuturor…

— Ce le va spune? întrebă Serena, uitându-se de la Lillian la tatăl ei. Mai e şi altceva ce nu ştiu?

— Haide, Ted, îi ceru Lillian. E singura cale de a o face să coopereze. Trebuie să-i spui.

— Da, ştiu, consimţi el cu inima grea. Ascultă, fetiţo, oferta lui John… ei bine, a sosit la momentul potrivit. În momentul de faţă, sunt foarte strâmtorat cu banii, îi explică el, făcând apel la raţiune. Afacerile nu merg bine… nişte investiţii proaste, vreo câteva nereguli… Fără

banii lui John, s-ar putea să dăm faliment…

— Şi mai e ceva, ca şi cum atâta n-ar fi fost de ajuns, se repezi Lillian. John l-a determinat pe tatăl tău să-i mărturisească. Ştie totul, motiv pentru care trebuie să te măriţi cu el azi. E singura cale de a-l face să tacă.

— Serena, nu-mi face asta, o rugă îndurerat tatăl ei, palid pe sub bronzul pe care nu şi-l pierdea tot anul. John ar putea să mă ruineze.

— Dar dacă…

— Nu există niciun „dacă", Serena, o întrerupse scurt Lillian, refuzând să abandoneze lupta şi, împreună cu Ted, respingând toate protestele şi obiecţiile Serenei.

* * *

Până la urmă, câştigaseră, deşi nunta începuse cu întârziere. O obosiseră, Lillian folosindu-şi voinţa autocratică, în vreme ce Ted Wright specula iubirea pe care i-o datora Serena. Însă s-ar fi putut ca nici atâta să nu fie de ajuns; ceea ce alungase coşmarul fusese replica finală a tatălui ei:

— Draga mea, nu se poate spune că John nu te iubeşte – în felul lui, cel puţin. Numai fiindcă mă plăteşte, asta nu înseamnă că… Ascultă, indiferent ce a existat între voi… încă n-a dispărut!

Desigur! îşi spuse Serena, electrizată şi transformată de acest gând. De ce nu i-o spusese de la bun început? Dintr-odată, totul era clar. John o iubea – la fel de mult cum îl iubea şi ea pe el – şi nu cumpărase numele şi poziţia socială a familiei ei. Îi dăduse tatălui ei bani cu speranţa de a-i obţine acordul. John dorise s-o scutească de durerea înstrăinării de familie. Nu era un aranjament de afaceri cinic – decât din partea lui Ted Wright. Serena nu voia să-i examineze prea îndeaproape motivele, dar un lucru era clar: mâinile lui erau cele nu tocmai curate; îşi vându-se consimţământul de părinte.

Şi John? Ei bine, John nu încercase decât să-i uşureze situaţia… Sigur că o iubea! În loc de a dori să contramandeze nunta, ar fi trebuit să-i mulţumească lui John – şi jura să-i mulţumească, imediat ce rămâneau singuri.

* * *

Nunta fusese exact aşa cum sperase Serena: o ceremonie simplă, într-o biserică veche şi frumoasă. Recepţia, în schimb, fusese un chin. Mai mult pe gustul lui Lillian decât al Serenei, deşi acum înţelegea de

ce se străduise Lillian atâta să realizeze o atât de impecabilă lansare mondenă a căsniciei fiicei sale vitrege cu un om care altminteri n-ar fi fost invitat la niciuna dintre petrecerile familiei lor. Totul făcea parte din pachetul cumpărat cu banii lui John, îşi spunea Serena, dorindu-şi să plece amândoi cât mai curând. Dorea – avea nevoie! – să rămână singură cu el.

Nu-şi planificaseră un voiaj de nuntă. Pentru doctoratul ei în studii americane, Serena avea multe cursuri şi cercetări, şi lucra ca asistentă a şefului de proiect. Nu-şi putea lua decât trei zile libere. În consecinţă, ea şi John stabiliseră să şi le petreacă în casa cea mică de pe Birch Court.

— De ce să ne pierdem vremea călătorind? Dacă stăm acasă, putem leveni două zile, propusese John, cu o privire sclipitoare şi un zâmbet complice care făcură inima Serenei să bată mai repede, de nerăbdare. Sunase perfect. Şi avea să fie perfect! se asigură Serena, după ce ajunseră acasă. Nu le mai rămăsese decât să lase în urmă un detaliu cam neplăcut.

— John, începu ea, imediat ce închiseră uşa, vreau să-ţi spun ceva… în legătură cu tatăl meu, şi cu ceea ce a făcut… Ei bine, voiam doar să-ţi mulţumesc.

— Serios?

Se aşteptase ca John s-o urmeze în living; în schimb, rămase pe loc, rezemat de uşă, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor.

— Ai fost foarte generos…

Serena ezită, trăgând adânc aer în piept, dorind ca John să nu aibă trăsăturile atât de lipsite de expresie încât nu-i indicau prin nimic ceea ce gândea.

— Cred că ai făcut-o ca să mă menajezi, dar nu era nevoie.

— Nu?

— În niciun caz. Aş fi preferat să n-o facă… îmi pare rău… încercă ea să se scuze – apoi, văzând că John tăcea în continuare, adăugă grăbită: n-ar fi trebuit, şi cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai dezonorant… că s-ar putea să fi plănuit totul.

— Aşa crezi? întrebă el, părând vag amuzat – dar şi oarecum detaşat, reflectă Serena, întrebându-se ce voia să spună cu asta. Vrei să spui că nu eşti sigură?

— Da! Nici prin minte nu mi-a trecut. Cred că n-a vrut să mă supere cu detaliile, încercă ea să explice, apoi îşi dădu seama că nu suna prea bine. N-am ştiut… şi nici n-aş fi aflat, dacă nu-mi spunea Cynthia.

— Chiar aşa? Vrei să spui că ea ştia mai mult decât tine despre termenii tatălui vostru? Îmi vine cam greu să te cred, draga mea.

— Dar ăsta-i adevărul! Nici măcar n-am ştiut de existenţa unor termeni!

— Ba ai ştiut, şi ai mai ştiut şi că-i acceptasem – altfel, cum se explică faptul că tatăl tău s-a răzgândit?

— Eu credeam…

Se opri, simţind un nod dureros în gât. Nu încercase să-şi explice capitularea neaşteptată a tatălui ei. Fusese prea fericită, prea uşurată că se terminase cu scenele, ca să se gândească la acea schimbare miraculoasă.

— Credeam… am presupus că nu voia decât să fiu fericită.

— Şi până s-a înduplecat fuseseşi atât de nefericită… sau, cel puţin, aşa m-ai făcut pe mine să cred.

— Am… nu te-am…

Ce se întâmpla? se întrebă ea, cu un sentiment de panică tot mai intensă. O acuza de ceva?

— Ai crezut că mă prefăceam? îl întrebă, nevenindu-i să creadă.

— Şi încă te mai prefaci, replică John, deşi nu înţeleg de ce te mai deranjezi acum. Ţi-a reuşit; tatăl tău a obţinut ceea ce dorea… de ce să mai continui cu teatrul?

— Ce teatru? întrebă Serena cu toată demnitatea de care era în stare, hotărâtă să-şi păstreze calmul. N-a fost niciun teatru.

— Ba sigur că a fost, o contrazise el încet. M-ai dus de nas, iubito – deznădejdea ta, când tăticul a jucat scena părintelui indignat, sfâşietorul moment când te-ai rugat de mine să-i las timp să se mai gândească…

— Nu m-am rugat de tine… replică ea nesigură. Am fost sinceră, voiam doar să evit încă o scenă. John…

Întinse mâinile spre el, într-un gest rugător.

— N-am jucat teatru.

— Totul a fost teatru, o corectă el nepăsător, dar cu o lucire

nouă şi periculoasă în ochi. Ţi-ai jucat rolul – cu mult talent – încă de la început.

— Nu-i adevărat! încercă Serena o ultimă oară, dar John n-o auzi; nu voia să audă. Atunci, de ce te-ai însurat cu mine? îl întrebă, ridicând tonul disperată. Dacă ai ştiut cu adevărat toate astea – ce fiinţă îngrozitoare sunt – de ce Dumnezeu ai mai mers până la capăt cu nunta?

— De ce altceva? ripostă el, făcând un pas spre ea. Şi el, şi eu, ne-am ales cu ce am vrut din aranjamentul ăsta. El a obţinut banii de care avea nevoie, iar eu am căpătat ceva ce de obicei nu se poate cumpăra cu bani – permisiunea de a mă înrudi cu familia lui prin căsătorie.

Nu e un fleac; merită fiecare cent pe care l-am plătit. De-acum încolo, lumea bună din Boston n-o să-mi mai închidă niciodată uşa-n nas!

— E chiar atât de important? strigă Serena. Chiar atât de mult contează pentru tine?

— Tu ce crezi? i-o întoarse el ostil, cu încă un pas spre ea, silind-o să se retragă şi mai mult. Altfel, de ce m-aş fi însurat cu tine?

De ce, într-adevăr? se întrebă ea, învinsă. Ar fi trebuit să ştie de la bun început. Un om ca John nu se însura din dragoste; se căsătorea ca să parvină, ca să urce pe scara socială – din considerente dinastice, cum li se spunea pe vremuri. Nu era vorba de dragoste, şi nici nu fusese vreodată, cu excepţia a ceea ce simţea ea pentru el… ce simţise, se corectă repede Serena, nevoită să recunoască adevărul. Nu era dragoste… nu era nici urmă de dragoste…

* * *

— Poftim? Scuzaţi-mă, spuse ea automat, când îşi dădu seama că cineva îi vorbise, punându-i o întrebare, parcă.

John şi Cynthia o priveau, iar Serena văzu că terminaseră de mâncat, în timp ce mâncarea ei era încă neatinsă.

— Eram… cu gândul în altă parte.

— Întrebasem cum a fost la conferinţă, repetă John.

— Destul de bine, cred, răspunse ea prudentă, încercând să se comporte mai normal decât se simţea. La fel ca orice conferinţă, dar a fost interesantă.

— Şi articolul tău, insistă John, explicându-i în continuare Cynthiei: Serena a avut de prezentat un articol – studiul asupra pietrelor funerare pe care l-a făcut în vara trecută… şi cu ocazia căruia ne-am cunoscut, adăugă el încet, întorcând din nou capul spre Serena, cu un zâmbet fals. A fost bine primit.

— A fost…

De unde ştia? se întrebă, privindu-şi fix farfuria. Doar nu discutase cu el despre articol, nici despre conferinţă; în ultima lună, nu discutaseră nimic substanţial. Şi atunci, de unde ştia?

Doar dacă nu cumva…

Îşi ţinea toate lucrările în biroul de vizavi de dormitor. Se putuse uita la articolul ei şi la informaţiile despre conferinţă oricând voia… ceea ce şi făcuse, înţelese Serena, simţindu-se invadată, cu mecanismul de apărare al intimităţii – şi al singurătăţii – dintr-odată distrus.

Involuntar, ridică ochii spre el, şi-i văzu în privire confirmarea gândurilor, şi o cerere. Voia să joace din nou jocul.

— Da, a fost primit bine, cred. Au fost câteva comentarii interesante…

— Dar eşti prea obosită ca să ne povesteşti acum – cazi de pe picioare. Ai nevoie de odihnă, hotărî John. Du-te la culcare, iubito. Cynthia mă poate ajuta să strâng masa, şi n-o să întârziem mult.

— Nu prea mult, preciză Cynthia, cu o scurtă privire piezişă spre John. S-ar putea să-l mai reţin puţin pe soţul tău, explică ea cu un zâmbet suav. Mi-ar plăcea să petrec câtva timp cu el… acum când ştiu că nu e un monstru, aşa cum spunea mereu mămica. Nu te superi, nu-i aşa?

— În niciun caz.

Nu, nu-i păsa, reflectă Serena în timp ce ieşea din cameră; de fapt, nu-i păsa nici dacă stăteau toată noaptea! Ceea ce o deranja era faptul că fusese expediată, trimisă la culcare – ca un copil, îşi spuse ea nemulţumită, oprindu-se la jumătatea scării.

— O cafea? îl auzi pe John întrebând, tot numai farmec afabil.

Cynthia râse cristalin, înainte de a răspunde:

— De ce nu, dar mai bine în salon, la lumina focului… e mult mai plăcut, nu crezi?

Mult mai plăcut! repetă cu venin în sinea ei Serena, urcând mai departe scara. A tunat şi i-a adunat! continuă, uitând însă de John şi Cynthia când dintr-odată îi trecu prin minte altă problemă, mai presantă: unde avea să se culce?

Ştia ce aştepta John de la ea dar, după scena dinaintea cinei, chiar credea că avea să se culce de bunăvoie în dormitorul lui? Cynthia stătea în camera de oaspeţi, iar doamna Hutchins dusese lucrurile Serenei la etaj… Pe toate? se întrebă ea, privind cu o fascinaţie morbidă uşa camerei de musafiri. Cynthia şi John continuau să converseze; Serena nu le distingea cuvintele, dar le auzea glasurile – confidenţiale, aproape intime. Avea timp să arunce o privire, se asigură ea, deschizând fără zgomot uşa.

Ca de obicei, Cynthia lăsase toate luminile aprinse, iar Serenei nu-i fu greu să vadă cât de mult se schimbase camera. Suprafeţele lustruite ale biroului şi mesei de toaletă fuseseră eliberate de toate lucrurile ei; teancul de cărţi dispăruse de pe noptieră. Dacă se uita în dulap sau prin sertare, ştia că n-ar mai fi găsit nimic dintr-ale ei.

Acum, camera îi aparţinea Cynthiei: o mulţime de cutii şi pungi de la magazinele şic de pe Newbury Street zăceau împrăştiate peste tot, vreo două desfăcute – roadele unei după amiezi fructuoase. Cynthia avea mania cumpărăturilor, cu atât mai mult atunci când altcineva le plătea – cum făcea John de data asta. Devenise un obicei, să achite notele de plată ale familiei – iar acest gând o readuse în prezent.

Plătise destul ca să-i poată pretinde supunere; prefera să nu se gândească la scena pe care ar fi făcut-o dacă încerca să-şi revendice camera. Şi-n plus, toate lucrurile ei erau la etajul doi, în dormitorul lui John… unde n-ar fi stricat să se ducă, îşi spuse ea. Nu avea de ales – şi, dintr-odată, îşi simţi mâinile reci şi tremurătoare, când închise uşa camerei care-i fusese refugiu în ultimele câteva săptămâni.

Trebuia să se culce în dormitorul lui John. Prezenţa Cynthiei în casă o pusese pe Serena complet la discreţia lui – un avantaj pe care John îl recunoscuse, fără îndoială, imediat ce Cynthia apăruse în biroul lui. Avea un mare talent de a observa posibilităţile şi a profita de pe urma lor. Fără acea capacitate, n-ar fi ajuns atât de departe. O folosea în afaceri, şi o folosise şi în relaţia cu ea.

Iar acum, o avea la cheremul lui, recunoscu Serena, înfruntându-i şi fiorul de teamă, când păşi pragul camerei lui. Închise

uşa, dorindu-şi să aibă o cheie, să-l încuie afară. Numai de-ar fi putut! Treaba lui unde-şi petrecea noaptea – cu Cynthia, n-avea decât!

Cândva, înainte de a afla adevărul şi a i se spulbera toate visele, voise să împartă acea cameră cu John, şi o găsise cea mai minunată încăpere din lume. Chiar numărase zilele până… Ei, şi? se întrebă ea, dându-şi seama că iar i-o luau gândurile razna. Mai bine să decidă cum rezolva problema actuală, cum să-l ţină la distanţă – orice, numai să nu se culce în acelaşi pat cu el!

Poate… pe canapeaua îngustă din camera de toaletă? Dar speranţa i se risipi când auzi glasul profund al lui John şi râsul melodios al Cynthiei, peste scârţâitul treptelor.

— Tot trează? întrebă John binevoitor, intrând în cameră. Credeam că ai adormit tun, de-acum.

— Nu m-am culcat încă.

Poate-ar fi fost mai bine să se prefacă, reflectă ea, dar acum era prea târziu.

— M-ai aşteptat? se interesă el calm, rezemându-se de uşă. Aş fi preferat să ştiu.

— Ştii al naibii de bine că nu te-am aşteptat! se răsti Serena. Mă întrebam unde-am să dorm.

— Ai să dormi aici, răspunse el încet, dar hotărât. Aici, unde ţi-e locul.

— Cu tine, nu!

— Ai mai spus. Care-i problema?

— N-am să…

Serena încercă să-şi înghită nodul din gât.

— Adică… nu poţi… n-am să te las…

— Ce? Să-mi fac de cap cu tine? o ajută el, cu o blândeţe înşelătoare. Nicio grijă, iubito, n-am intenţia să forţez problema. Aştept să faci tu prima mişcare.

— Pe care n-am s-o fac niciodată! se răsti ea, găsindu-şi curajul în furie. Poţi s-aştepţi pân-o să-ngheţe iadul!

— Aşa crezi?

John plecă de la uşă, parcurgând distanţa dintre ei, cu zâmbetul pe buze.

— Eu nu cred, mai ales după scurta întâlnire pe care-am avut-o

adineaori. Te-ai dat de gol, Serena.

— N-o să se mai întâmple, jură ea, impunându-şi să-i înfrunte provocarea din ochi. Mi-ai cumpărat numele şi statutul social, locul meu în casa ta…

— Şi în patul meu! interveni el încet.

— … şi tot ce-ai mai putut obţine de la tatăl meu şi Lillian, continuă Serena cu încăpăţânare, dar pe mine nu m-ai cumpărat. Nu mă poţi avea – sau, cel puţin nu în acel sens.

— Şi totuşi, vara trecută, medită John, cu privirea parcă furată de-o amintire, păreai foarte dispusă să mi te oferi şi în acel sens.

— Asta a fost vara trecută, protestă Serena, cu un val de roşeaţă înfierbântându-i obrajii, când nu ştiam…

— Că muşcasem momeala? Că tu şi preacinstitul tău tată plănuiserăţi totul?

— Când nu ştiam că tot ce voiai era să mă cumperi! îl corectă ea, înfuriindu-se din nou.

— Mi-am mai spus – nu că ar conta cu ceva…

John se aplecă peste ea, atingându-i uşor cu degetele obrazul aprins.

— Între noi există o atracţie prea puternică, Serena Winslow Wright Bourque. Oricât de mult ai protesta, tot o să se întâmple… dar nu în seara asta. Vreau să fii odihnită… entuziastă… când vom face dragoste pentru prima oară.

— Ha! Ai vrea tu!

— Da, confirmă el scurt, cu o expresie înverşunată, înainte de a se întoarce spre fereastră.

Du-te tu prima la baie, spuse după un moment, şi pe urmă culcă-te aici, liniştită. Eu am să dorm pe canapeaua din camera de toaletă… doar dacă nu cumva te răzgândeşti!

Niciodată! jură Serena în sinea ei. Totuşi, ultimul lucru pe care-l dorea era să continue cearta aceea, până-l provoca să facă ceva ce-ar fi regretat toată viaţa. Îşi luă cămaşa de noapte şi halatul, apoi trecu prin camera de toaletă, spre baie.

Când reveni, John stătea tot cu faţa la fereastră, părând absorbit de ploaia rece care şiroia pe geam. Prudentă, îl ocoli şi se strecură în pat.

— Acum pleci? întrebă ea cu voce nesigură.

— Bineînţeles.

Dând din cap, John abandonă contemplarea ferestrei, pentru a stinge lampa.

— Noapte bună, Serena, mai spuse el, în întuneric.

Paşii lui se îndepărtară, apoi uşa se închise, iar Serena respiră în sfârşit din nou. Îl mai auzi un timp, umblând prin camera mică de toaletă, intrând în baie, după care zgomotul duşului acoperi orice alt sunet.

Susurul monoton al apei ar fi trebuit s-o adoarmă, dar prezenţa lui John atât de aproape o tulbura. Şi patul la fel, descoperi Serena, încercând să-şi găsească o poziţie comodă. Nu avea nicio speranţă, hotărî ea în cele din urmă. Era un pat prea mare şi luxos, prea diferit de cel mic şi îngust unde dormise în ultima vreme… şi unde dormea acum Cynthia.

Lua-o-ar dracu' pe Cynthia! îşi spuse ea, cu privirea în întuneric. Dacă nu-l părăsea pe Gregory, nimic nu s-ar fi întâmplat. Numai ea era de vină!

Totuşi, Serena ştia că John ar fi forţat lucrurile, mai devreme sau mai târziu. N-o putea acuza pe Cynthia pentru asta şi părea o prostie să se înfurie pe ea, mai ales atât de târziu.

În copilărie, nu se certaseră niciodată prea mult, fapt care-l bucurase nespus pe tatăl lor.

Când se însurase cu Lillian, aducându-le pe ea şi pe Cynthia în casă, fusese hotărât să întemeieze o familie fericită – o familie adevărată. Şi, în pofida tuturor aşteptărilor, exact asta se întâmplase. Oricât era de tânără, Serena ştiuse că nu avea aproape nimic în comun cu mama ei vitregă şi cu Cynthia. Pe acestea le interesau aparenmţele – hainele potrivite, coafurile, petrecerile, prietenii – pe când Serena era deja un suflet singuratic şi un şoarece de bibliotecă, fericită numai în lumea închisă a imaginaţiei sale. Ea şi Cynthia merseseră pe drumuri separate, iar Lillian descoperise că nu era nevoie să exercite decât un control părintesc minim asupra fiiccei din prima căsnicie a soţului ei. Se certaseră rareori şi nu existase niciuna dintre scenele violente care compromit adesea încercările de a integra cu forţa un copil din prima căsătorie în cea de a doua.

Când ajunsese la vârsta adolescenţei, Serena ştia deja că lumea

mondenă – atât de importantă pentru Lillian şi Cynthia – nu era de nasul ei. Părăsise câmpul de luptă, pentru a se concentra asupra studiilor. În sinea ei, îşi spunea că era ridicol să-şi consume atâta timp cu ceea ce era corect pe plan social. Probabil că fusese, recunoştea ea acum, un fel de snoabă pe invers, convinsă că era o fiinţă superioară. Şi totuşi, se purtase cu tact, ascunzându-şi dispreţul la adresa statutului social şi convingerea că era mai presus de aşa ceva.

Presupunea, totuşi, că atitudinea ei explica de ce respinsese orice sugestie că John era altfel decât perfect. Opinia lui Lillian acţionase invers, practic împingând-o pe Serena în braţele lui – reflecta ea, culcată în întuneric, amintindu-şi…

CAPITOLUL TREI

— Te duci să te-ntâlneşti cu omul acela îngrozitor, cred.

Lillian ridică ochii peste ramele de baga ale ochelarilor pentru citit, privind-o pe Serena cu neplăcere vizibilă.

— Aş prefera să n-o faci. Nu-l interesează decât să înhaţe o invitaţie la petrecerea noastră.

„Nu la petrecerea noastră", o corectă Serena în sinea ei; „pe mine te rog să nu mă amesteci! E petrecerea voastră, a ta şi a Cynthiei".

Stăteau amândouă aşezate la masa mică şi elegantă pe care Lillian o folosea ca birou.

Amândouă erau la fel de blonde, deşi Serena bănuia că acum un coafor era responsabil pentru măcar o parte dintre lucirile aurii din părul lui Lillian. Mama şi fiica aveau aceiaşi ochi albaştri-deschişi, acelaşi profil delicat, acelaşi zâmbet strălucitor.

— Semănăm destul ca să fim surori, îi plăcea lui Lillian să repete, şi avea dreptate. În vreme ce Cynthia creştea, Lillian reuşise destul de bine să oprească timpul în loc, astfel încât acum amândouă păreau să aibă aceeaşi vârstă nedeterminată.

Semănau din toate punctele de vedere, îşi spuse Serena, şi nici chiar căsătoria Cynthiei din anul trecut nu afectase relaţia strânsă dintre mamă şi fiică. În mod ostentativ, Cynthia locuia acum la Houston, dar venea vara acasă, lucrând cu Lillian la planurile pentru petrecerea de Patru Iulie pe care o ţineau în fiecare an în casa de vară a familiei, aflată la sud de Bonei.

— De ce nu aştepţi până după patru? sugeră Lillian, umplând golul creat de tăcerea fiicei sale vitrege. Mai sunt doar două săptămâni

şi nu vreau ca omul ăsta să-i facă pe prietenii noştri să se simtă prost, încercând să li se vâre pe sub piele.

— Cine? întrebă Cynthia, ridicând privirea de pe lista ei de invitaţi.

— Omul acela nesuferit, repetă Lillian. John Bourque. Antreprenorul care încearcă să-şi plătească intrarea le petreceri selecte… îl ştii doar! Ba nu, nu-l ştii, îşi dădu ea seama, învrednicind-o pe Cynthia cu un zâmbet îngăduitor. Când a început să dea din coate încoace, tu erau atât de înnebunită după Gregory încât nu i-ai dat nicio atenţie. E un venetic, un parvenit, n-are absolut nicio bază! îi place doar să se gudure pe lângă noi, şi-l cred în stare să fi cumpărat casa de alături doar ca să fim vecini în timpul verii.

— Cred că exagerezi, măcar în privinţa noastră, interveni sec Serena.

Imediat, Lillian o măsură cu cea mai îngheţată privire a ei, pe care o folosea în locul cuvintelor furioase. „Uşor ţi-e ţie să vorbeşti!" Reproşul nerostit plutea în aer.

— Aşa crezi? întrebă ea după un moment. Eu nu. Suntem exact genul de oameni de care doreşte să fie acceptat. Lasă-l în pace, draga mea.

— Nu pot, obiectă Serena fără convingere. Avem o întâlnire.

— Asta nu e nicio problemă. Telefonază-i şi spune-i că azi e prea cald ca să te duci.

— Nu e la fel de cald ca la Houston, interveni Cynthia nervoasă, profitând de ocazie ca să se lanseze în litania ei de nemulţumiri – Houston era un oraş prea călduros, prea umed, prea mare, prea nou… dar esenţialul era că Houston nu era totuna cu Boston. În sinea ei, Serena bănuia că adevărata problemă era Gregory, care nu se dovedea întru totul atât de interesant pe cât se aşteptase Cynthia, însă orice discuţie privitoare la acest subiect sensibil avea loc când era şi Lillian erau singure. Numele lui Gregory nu era menţionat în public; Cynthia se concentra asupra cusururilor oraşului Houston, mizând pe răbdarea şi răspunsurile compătimitoare ale lui Lillian.

Dar nu şi de data asta, observă Serena. Lillian nu voia să audă nimic despre Houston; îi întrerupea campania de a o împiedica pe Serena să se vadă cu John Bourque. Un moment, Cynthia fu supusă privirii de gheaţă a lui Lillian.

— Iubito, ştiu că la Houston e îngrozitor de cald, dar nu poate fi mult mai rău decât aici, şi e un pretext pentru ca Serena să contramandeze întâlnirea asta a ei.

— Mai bine găseşte o cale să scapi, o sfătui Cynthia, zâmbindu-i conspirativ Serenei. Altfel, nu mai scapi de gura lui mămica.

— Ascultaţi, n-am să-l invit la petrecere, le promise Serena. Nu vreau decât să arunc o privire prin cimitirul care se află întâmplător pe proprietatea lui.

Lillian îşi dădu ochii peste cap, apoi spuse nervoasă:

— E o coincidenţă prea mare că a acceptat să-ţi arate cimitirul ăla mic şi nesuferit doar cu două săptămâni înainte de Patru Iulie. E clar că aleargă după o invitaţie, dar n-am să-l primesc la petrecerea mea!

— Perfect. Nici n-am să-l invit.

Sătulă de discuţii, Serena îşi luă cheile şi geanta cu materiale, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din casă.

Numai de nu şi-ar fi subînchiriat apartamentul pentru a petrece vara acolo, medită ea, când ajunse în maşină. Pe-atunci, ideea păruse foarte firească: să locuiască gratis în casa de vară, încasând în plus şi chiria, avea să fie o mană cerească pentru economiile ei, şi avea nevoie de fiecare cent dacă era numită asistentă a profesorului Brandenson – mult prestigiu, dar bani puţini. Când îşi făcuse planurile, păruseră ideale; şi-n plus, dacă locuia în casa de vară se putea ocupa de nişte cercetări serioase – un studiu al necropolelor coloniale din acel mic oraş de pe coastă.

Ideal! îşi spuse ea, clătinând din cap. Cea mai mare prostie! Totuşi, ar fi mers, dacă Cynthia nu s-ar fi întors pe neaşteptate. Fără Cynthia, Lillian şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a timpului în casa din Boston. Pe Serena n-ar fi deranjat-o nimeni, cu excepţia celor câteva zile dinaintea petrecerii de 4 Iulie. O dată ce toată zăpăceala şi veselia aia maniacală lua sfârşit, ar fi rămas singură în casă. Dar Cynthia, revenită pe neaşteptate de la Houston, nu voise să stea la Boston. Ea şi Lillian se instalaseră în casa mică de vară, creând haos în jur şi amintindu-i cu forţa Serenei de toate formalismele sociale pe care prefera să le evite.

Of, termină! îşi impuse ea, pornind maşina. N-avea niciun rost să se frământe, şi risca să întârzie la întâlnirea cu John Bourque –

parvenitul, cum spunea Lillian – care probabil avea dreptate. În fond, Lillian ştia aproape tot ce era de ştiut despre înalta societate din Boston, pe când Serena pierduse legătura de câţiva ani.

În consecinţă, nu ştia aproape nimic despre John Bourque, decât că devenise o forţă importantă în Boston, răspunzător de multe dintre noile edificii rezidenţiale şi administrative din oraş. Întrucât nu frecventa lumea acţiunilor de binefacere elegante ale lui Lillian, Serena nu-l văzuse niciodată. O fi fost el un parvenit, dar asta nu însemna nimic pentru ea. Nu voia de la el decât să stea singură câteva ore în micul cimitir abandonat care ocupa un colţ al proprietăţii lui considerabile. Trebuia să consemneze inscripţiile de pe vechile pietre funerare şi să ia câteva însemnări despre sculptorii care le gravaseră.

Un moment, crezu că uitase de ea. Bătuse de mai multe ori în uşa din faţă, mare şi impozantă, renunţând în cele din urmă, pentru a căuta o altă intrare. Ocolind casă, descoperi că cele trei aripi ale acesteia formau o curte interioară însorită, cu o piscină, câteva scaune de răchită şi două şezlonguri.

Într-unul dintre acestea stătea întins un bărbat. Şi ce bărbat! îşi spuse Serena, cu inima tresărindu-i, când îi văzu fascinată trupul zvelt şi puternic, bronzat ca lemnul de tec. Purta blugi tăiaţi – altceva nimic, nici măcar o cămaşă – şi stătea cu spatele spre ea, dându-i posibilitatea să-i admire umerii laţi şi musculoşi.

Apoi, parcă simţindu-i prezenţa, omul se întoarse, cu muşchii unduindu-i-se pe sub pielea de un auriu închis, şi privirile li se întâlniră. Dură doar un moment, dar pentru Serena era de ajuns – destul ca să stârnească ceva în fiinţa ei… ceva ce niciodată nu mai simţise, nici nu-şi imaginase, o stare ce pesemne zăcuse în letargie, aşteptând ca apariţia lui John Bourque în viaţa ei s-o trezească…

Atracţie sexuală, îşi spuse acum Serena, ridicându-se în capul oaselor. Nu mai avea nicio speranţă să adoarmă. Ceea ce simţise prima dată la vederea lui John Bourque fusese atracţie sexuală – nimic mai mult.

Nimic mai mult? îşi reprimă un râs nervos, strângându-şi picioarele la piept, cu braţele împrejurul lor şi fruntea rezemată pe genunchi. Nimic mai mult decât atracţie sexuală însemna destul! Însemna mai mult decât destul pentru o fată atât de lipsită de experienţă cum fusese ea… şi cum încă mai era, recunoscu. Nu se

schimbase decât faptul că acum înţelegea puterea atracţiei sexuale, ştia ce efecte putea să aibă dorinţa.

Dezaprobarea familiei o împinsese pe orbita lui John Bourque, dar atracţia sexuală – simpla putere a prezenţei lui magnetice – o capturase acolo. Se întâmplase într-o clipă; lumea ei mică şi sigură se dărâmase în momentul când îl văzuse lângă piscină. În clipa aceea, înainte ca el să-i simtă prezenţa, Serena se pierduse complet, pradă unor emoţii cu totul noi pentru ea.

Voise să-l atingă, îşi amintea bine. Stătea încremenită, întrebându-se cum ar fi fost să simtă puterea acelor muşchi, să-i măsoare lăţimea umerilor, să-i savureze fierbinţeala sângelui… Cu gâtul dintr-odată uscat, strângând în ambele mâini toartele genţii, îl privise pe John Bourque cum lua pe el o cămaşă albastră tricotată, îmbrăcându-se cu mişcări economice şi ciufulindu-şi părul negru.

Când se ridică, întorcându-se în sfârşit spre ea, Serena văzu că era foarte înalt, suplu şi robust, cu ochii ca două lacuri întunecate şi gura arcuită uşor la un colţ, ca şi cum i-ar fi plăcut ceva anume – căldura soarelui, poate. Porni spre ea, cu mişcări graţioase şi sigure care-i aminteau de o felină din junglă, un animal zvelt şi puternic, stăpân pe toţi şi toate.

— Eu sunt John Bourque, se prezentă el, întinzându-i mâna şi strângând-o scurt pe a ei. De ce nu luăm loc?

Arătă spre un colţ umbrit, aşteptând ca Serena să se aşeze înainte de a ocupa scaunul din faţa ei.

— Deci…

Făcu o pauză, privind-o fără ascunzişuri: mai întâi faţa, apoi trupul cu forme modeste.

— … Serena Winslow Wright.

Terminându-şi inspecţia, ridică din nou ochii spre ai ei.

— Vârsta: douăzeci şi cinci de ani. Ocupaţia: studentă.

La vederea expresiei ei nedumerite, o învrednici scurt cu un zâmbet strălucitor, care-i făcea dinţii albi să contrasteze puternic cu pielea bronzată.

— Când ţi-am primit scrisoarea, te-am căutat în indexul străzilor, îi explică el simplu. Ăsta-i primul lucru pe care trebuie să-l ştii despre mine: sunt un om meticulos, nu-mi scapă multe.

Nici nu era de mirare, îşi spuse Serena, fascinată. Lillian ar fi bombănit: „Te-a verificat, a vrut să fie sigur că eşti cea care credea, că-i poţi fi de folos” – dar asta era paranoia lui Lillian, iar Serena prefera să n-o creadă.

— Spune-mi de ce te interesează cimitirul meu, îi ceru John Bourque. În scrisoare ai spus că eşti studentă în ultimul an la studii americane, dar… ce anume înseamnă asta?

— Studiez viaţa de la începuturile Noii Amglii – oamenii, felul cum trăiau, cum munceau, arhitectura, credinţele religioase… iar cea mai numeroasă colecţie de relicve puritane constă în pietrele lor funerare. Acum examinez micile cimitire de aici, din oraş.

Făcu o scurtă pauză, pentru că omul acela – cu splendoarea lui fizică şi energia aproape palpabilă – ameninţa să-i răpească puterea de a se concentra; trebui să facă un efort pentru a se concentra asupra detaliilor studiului ei.

— Mă uit la lucrările diverşilor pietrari din secolul al optsprezecelea, cu speranţa de a afla care familii îi preferau pe unii şi care pe alţii, şi cum li se reflectau convingerile în imaginile gravate.

— Pare complicat.

— Nu prea e. Nu şi dacă…

— Nu şi dacă-ţi ştii meseria, încheie John Bourque în locul ei, văzând-o că lăsase fraza în aer, jenată. Dacă ăsta e adevărul – şi se vede clar că aşa este, în cazul dumitale – de ce nu spui?

— Păi…

Serena ezită, deconcertată de stilul lui direct.

— … dacă spuneam, aş fi părut…

— Realistă, interveni el ferm. De ce să-ţi ascunzi realele calităţi?

Fără îndoială, John Bourque n-ar fi făcut-o niciodată. Nu putea. Capacităţile şi realizările lui erau tangibile – clădiri enorme care se profilau pe orizontul oraşului Boston. Era un om care putea face lucruri importante, şi arăta pe măsură. Nici nu se compara cu ea – o fată deprimant de mediocră. El construia turnuri până la cer, pe când Serena scormoneau prin cimitire uitate şi pustii – ce idee morbidă!

— Dar n-ai venit aici ca să-mi asculţi opiniile despre dumneata, continuă el calm, rupându-i firul gândurilor. Ai venit să-mi vezi cimitirul.

Se ridică, mişcându-se mlădios ca o panteră.

— Mergem?

Serena nu se aşteptase s-o însoţească; dacă era altcineva, nu John Bourque, ar fi preferat să se ducă singură. Chiar şi acum, la douăzeci şi cinci de ani, se simţea stânjenită şi încurcată în prezenţa oricărui bărbat pe care nu-l cunoştea bine – şi pe bună dreptate. Era o fată studioasă, care nu avusese prea multe întâlniri, şi nici domeniul de studiu n-o ajuta. Puţini bărbaţi erau interesaţi de o fată care se îngropase în trecut!

— Nu e într-o stare prea bună, spuse el pe un ton de scuză, când ajunseră la ruinele zidului de piatră care înconjura cimitirul.

Stând unul lângă altul, priviră vegetaţia care năpădise totul – iarbă înaltă, buruieni şi mărăcini, vreo doi trandafiri căţărători cu tulpini noduroase şi indisciplinate. Numai câteva dintre cele mai înalte stele funerare se vedeau din bălării, cenuşiul lor discret contrastând calm cu verdeaţa din jur.

— E minunat, spuse Serena, în şoaptă, pentru a nu risipi vraja. Îl găsesc extraordinar.

— Serios? întrebă el, cu un zâmbet scurt, pieziş. Majoritatea oamenilor n-ar fi de aceeaşi părere.

— Ştiu, îi dădu Serena dreptate, descoperind cu plăcere că n-o deranja dacă omul acesta o considera diferită, dar eu nu sunt ca majoritatea oamenilor.

— În niciun caz. Eşti unică, o asigură el, neumblată prin lume, una dintre inocentele vieţii… înviorător de inocentă.

Îi întinse mâna – avea o strânsoare sigură, fermă, constată Serena, savurând scurta atingere – pentru a o ajuta să treacă peste micul zid.

Înăuntru, o lăsă s-o ia înainte, dar imediat ce Serena îngenunche să inspecteze primul mormânt ajunse lângă ea, aplecându-se să înlăture ierburile înalte. Serena zâmbi sfioasă, mulţumindu-i, apoi se întoarse grăbită să studieze detaliile gravate în piatră.

— Un craniu înaripat; e un cioplitor din North River, remarcă ea, gândind cu voce tare, în timp ce-şi trecea mâna peste lespedea cu textură aspră. O piatră frumoasă, bine conservată, dar nimic deosebit…

Sperase mai mult, recunoscu ea, trecând la piatra următoare, unde John Bourque înlătură din nou iarba care ascundea detaliile. Se

aşteptase la ceva interesant, la o mare descoperire. Orice păruse posibil, datorită prezenţei lui John Bourque, fiindcă era… ei bine, era un om interesant, nu? Interesant, atrăgător, mult mai drăguţ decât era nevoie, de o masculinitate intensă… iar ea îi privea mâinile, îşi dădu seama dintr-odată – mâini puternice, bine îngrijite, dar fără nimic delicat, cu degete lungi şi suple… Alarmată de direcţia în care i-o apucaseră gândurile, îşi impuse – în sfârşit! – să privească piatra.

— Da, şopti ea, cu respiraţia tăiată.

Era ceea ce sperase să găsească, soarta părea să fi hotărât s-o descopere în ziua aceea, când deja îl descoperise şi pe John Bourque. O gravură adâncă, dăltuită cu precizie, caracteristica vază cu un crin şi câteva frunze, într-un chenar decorat cu alţi crini… Nu încăpea nicio îndoială!

— E un J.N., anunţă ea triumfătoare, ridicând privirea spre John, cu un râs bucuros. Nimeni nu ştia că era aici, iar eu l-am găsit! Nici nu vă daţi seama ce simt!

— Într-adevăr, n-am cum, îi dădu el dreptate, privindu-i fix faţa, dar cred că e ceva important.

— Mai mult decât atât! E sculptorul meu favorit şi… poate că mai sunt şi altele, adăugă ea cu sufletul la gură, pregătindu-se să se ridice.

— Şi eu sper, răspunse îngăduitor John Bourque, întinzându-i mâna. Asta înseamnă că cimitirul meu te satisface?

— O, da! îl asigură Serena, pornind să se uite la restul pietrelor imediat ce el îi dădu drumul. Mai găsi două pietre gravate de J.N. – într-un cimitir atât de mic! se minună ea, când îşi termină prima inspecţie.

— Şi acum, am atât de multe de făcut…

Se întoarse, întrebându-se unde-şi lăsase geanta. Reveni în prezent când fu cât pe ce să se ciocnească de John Bourque.

— Iertaţi-mă! Am uitat că sunteţi aici… se scuză ea, încurcată.

— Nu face nimic, atâta vreme cât nu mă alungi.

— Să vă alung? repetă întrebător Serena. Dar este cimitirul dumneavoastră, domnule Bourque…

— John, o corectă el, zâmbindu-i cu o expresie care-i oprea inima în piept. Iar acum e şi al tău, oricât de mult timp ai nevoie.

— Ar putea să dureze ore întregi, îl preveni Serena.

Într-adevăr, dură mult, dar John rămase tot timpul cu ea, fără să dea niciun semn că s-ar fi plictisit.

— Gata, am terminat, anunţă în sfârşit Serena, după ce-şi încheie munca – măcar atâta cât putea face într-o singură zi. A sosit timpul să plec, adăugă, sperând să nu se observe cât o costa să rostească aceste cuvinte.

— Dacă insişti…

John se întoarse s-o conducă spre ieşire, pornind prin buruienile înalte.

— Dacă nu te superi, aş dori să mai vin o dată, spuse Serena, ocolind cu grijă un tufiş plin de spini, dar n-am să… Au!

Ceva o apucase de păr, trăgând-o dureros şi silind-o ră rămână pe loc.

— M-am agăţat!

— Într-adevăr, de un trandafir căţărător.

John se întorsese deja să vadă, iar acum făcu câţiva paşi spre ea.

— Te rezolv eu.

Veni şi mai aproape, până-i mai despărţiră doar câţiva centimetri, iar Serena simţi că vecinătatea lui o imobiliza la fel de strâns ca spinii. Temându-se să se uite în ochii lui, rămase cu privirea drept înainte, distrasă de felul cum cămaşa tricotată i se mula pe muşchii trupului, de mirosul masculin şi căldura pe care le emana. Aşteptă încremenită, iar când degetele lui John începură să-i umble prin păr trase aer în piept, scurt, ca o reacţie instinctivă la atingerea lui.

— Iartă-mă, n-am vrut, se scuză el, dar te-ai prins foarte strâns.

Serena închise o clipă ochii, recunoscătoare că John nu-i ghicise adevăratele sentimente, apoi reuşi să bâiguie, cu o voce destul de sugrumată:

— Nu face nimic…

— Mai bine nu spune asta, până nu termin, o povăţui el. Dacă termin. Ghimpii ăştia le ştiu pe ale lor… Poate dacă-ţi scot câteva agrafe…?

— Orice…

Orice, numai să se termine nebunia aceea, îşi spuse ea; orice, să

pună capăt amestecului contradictoriu de surescitare şi lâncezea A care-i invada trupul, orice numai să scape înainte de a cădea pradă impulsului nebunesc de a-şi depune mâinile pe pieptul lui, orice… până nu se făcea total de râs!

Una câte una, John îi desprinse agrafele, iar părul Serenei se revărsă peste mâinile lui – mâinile acelea puternice şi bronzate… Un moment, i se mişcară prin păr, apoi vârfurile degetelor îi atinseră pielea capului. Serena le simţi apăsând, trăgând-o mai aproape, până ajunse cu fruntea rezemată pe pieptul lui. Îi simţea fiecare respiraţie… şi ar fi vrut să rămână aşa pentru toată viaţa!

— Încă puţin, îi spuse el, într-un murmur profund, intim. Eşti aproape desprinsă.

Dar n-avea să se mai desprindă niciodată, îşi dădu seama Serena, în timp ce mâinile lui continuau să-i elibereze uşor părul de fiecare spin. Toată viaţa avea să-şi amintească momentul acela: cimitirul pustiu, căldura soarelui, mireasma trandafirilor, sunetul scăzut al respiraţiei lui, atingerea degetelor lui în părul ei.

— Ăsta-i ultimul.

Glasul lui John risipi tăcerea, dar nu şi vraja. Spinii n-o mai ţineau prizonieră, dar – incredibil! – el o ţinea, răsfirându-i uşor părul cu degetele.

— Vreau să te mai văd, îi spuse, sâcâindu-i simţurile cu glasul şi cu atingerea lui. Diseară? Primeşti să te invit la cină?

Uşor, aproape imperceptibil, Serena dădu din cap – şi-l simţi expirând prelung.

— Bine.

În sfârşit, îi dădu drumul, făcând un pas înapoi pentru a-i studia o clipă faţa, apoi zâmbi.

— Pe la şapte? Aşa, ai timp să te pregăteşti?

* * *

— Ai timp să te pregăteşti… dacă te scoli acum. Altfel, ai să întârzii.

Era glasul lui John, vorbind pe un ton profund şi intim ca o mângâiere, dar Serena ştia că era ceva în neregulă. Fără tragere de inimă, deschise ochii – şi văzu că lumea se schimbase.

Nu mai erau în verdeaţa bogată a cimitirului, iar John nu mai

purta cămaşa albastră tricotată pe care şi-o amintea. În schimb, avea pe el ceva alb; părea să fie un halat, nu o cămaşă, şi lăsa să i se vadă pielea şi muşchii.

Dar când se schimbase? se întrebă ea, închizând din nou ochii şi încercând să înţeleagă ce se întâmplase.

— Serena, trezeşte-te. E miercuri. N-ai o conferinţă în dimineaţa asta?

Conferinţa! Conferinţa profesorului Brandenson! Prezentul o lovi ca o greutate de plumb. Deschise brusc ochii şi se ridică în capul oaselor.

— Scuze… începu ea, maşinal. Deşteptătorul meu… cred că am uitat.

— Nici nu mă mir, date fiind modificările din casă, dar nu e o problemă.

John zâmbi, privindu-i faţa, apoi coborând ochii mai în jos.

— Nu mi-a fost greu să te trezesc din somn. Aş face-o cu plăcere în fiecare dimineaţă.

— Nu va fi necesar, se răsti Serena, trează de-a binelea, ridicându-şi cearşaful până sub bărbie, pentru a se apăra de inspecţia lui atentă. Voi avea grijă să-mi pun ceasul, de-acum încolo.

— Nu mă îndoiesc, replică el sarcastic. Orice, cred, numai să eviţi contactele între noi.

— Exact.

— Atunci, mai bine să profit de ocazie, hotărî el, smulgându-i cearşaful şi începând să-i atingă cu degetul bretelele de satin ale cămăşii de noapte.

— Nu mă atinge!

— Regret, iubito, dar e cam târziu ca să-ţi aperi virtutea feciorelnică.

Se aplecă şi mai aproape, iar Serena îi simţi mirosul proaspăt, masculin.

— Am văzut deja – şi am atins – tot ce ai de arătat acum, îi reaminti el, cu o sclipire periculoasă în ochi. Iar asta a fost înainte de a fi plătit privilegiul.

Privirea lui scânteietoare o ţintuia locului, provocând-o să protesteze, ţin timp ce-i urmărea cu degetele o bretea, atingându-i

uşor cu palma relieful sânului.

— Asta-mi dă şi mai mult dreptul să fac ce-mi place.

— Ba nu… n-ai niciun drept… şopti ea, temându-se să se mişte, să respire chiar, dar ştiind că trebuia să facă ceva ca să-l oprească; inima îi bătea deja nebuneşte, iar dorinţa se strângea într-un nor dur; iar el ştia, îşi spuse deznădăjduită, îi putea simţi reacţia. John, nu poţi să…

— Nu-mi spune ce pot şi ce nu, o preveni el, aplecându-se cu faţa în dreptul ei. N-ai niciun cuvânt de spus, ai uitat? Te-am cumpărat. Am plătit cu vârf şi îndesat. Am dreptul să fac tot ce vreau.

O mai privi câteva clipe, fără să spună nimic, cu mâna nemişcată pe sânul ei, tensiunea acelei stranii intimităţi încordându-se între ei ca un arc. Era clar că citea ceva în expresia ei, dar nu dădea nimic de gol. O venă îi pulsa cu furie la tâmplă, iar pielea i se întinsese peste trăsăturile feţei, lăsând să se întrezărească o tuşă de culoare pe sub bronzul rămas din vara trecută. Serena citea în expresia lui furie – furie şi încă o stare, mai complexă. Bănuia că împotrivirea ei îl rănise în amorul propriu; în pofida termenilor cinici ai mariajului lor, John era hotărât s-o facă să-l dorească. Prezenţa ei în patul lui, mâna lui pe sânul ei, nu-i erau de ajuns.

Dorea mai mult; întotdeauna avea să dorească mai mult – orice, numai să nu piardă aranjamentul pe care-l obţinuse.

— Acum îmi aparţii, îi spuse el. Eşti a mea, şi pot face tot ce vreau… şi oricând vreau. Ai înţeles?

Imperceptibil, Serena dădu din cap.

— Bine.

Lumea lor precară mai stătu un moment în suspensie, apoi John şi retrase mâna şi se îndepărtă de pat, iar Serena îndrăzni în sfârşit să-şi tragă respiraţia.

Acum ştia adevărul. Poate că se îndrăgostise de John pentru un timp, dar se terminase!

Cum l-ar mai fi putut iubi, după ceea ce-i făcuse? Era un profitor, prea viclean şi calculat pentru ca în viaţa lui să fie loc de dragoste. N-avea cum să iubească un asemenea om!

— Nu, în niciun caz, îşi spuse ea cu voce surdă, închizând ochii ca să-şi stăpânească lacrimile. Detesta acea parte a ei însăşi, inteligentă, sceptică şi raţională. Cândva, în vara trecută, crezuse că o

lăsase în urmă. Renunţase de bunăvoie la orice autocontrol, trăise guvernată de emoţii şi-şi lăsase inima să-i dicteze hotărârile.

Ce greşeală! recunoscu ea cu tristeţe, întinzând mâna orbeşte să închidă duşul şi rămânând nemişcată până când ultimii stropi de apă i se prelinseră pe piele încet – aproape senzual. Vara trecută trăise o formă de nebunie; se sfârşise, dar ea era în continuare la discreţia lui John… „Pot face tot ce vreau… şi oricând vreau", o ameninţase el – şi se cutremură, străbătută dintr-odată de un fior.

Ieşi de sub duş, îşi înfăşură părul cu un prosop, se şterse cu unul mai mare, luându-l apoi pe ea în chip de halat, încins deasupra sânilor. Desculţă, reveni în dormitor, încremenind însă lângă uşă, când îl văzu pe John. Era îmbrăcat – ca un bostonian la patru ace, într-un costum cu dungi subţiri, cămaşă albă scrobită şi o cravată de mătase cu modele discrete.

— Am adus cafea, spuse el calm, ignorându-i expresia scandalizată. Vrei şi tu?

— N-am timp.

Serena rămase pe loc, nemişcată, aşteptându-l în mod ostentativ să plece.

— Trebuie să mă îmbrac şi să mă pieptăn.

— Nu te jena de mine.

Dar n-avea cum să-şi scoată prosopul şi să se îmbrace, în prezenţa lui. Lua-l-ar dracu'! blestemă Serena în sinea ei, întorcându-se să caute foehnul prin sertarele mesei de toaletă.

Când înălţă capul, se văzu reflectată în oglinda ovală, iar privirea ei sfidătoare se ciocni de a lui, mai speculativă.

— Îţi face o deosebită plăcere să-mi invadezi spaţiul? îl întrebă.

— Ce mai clişeu răsuflat, o dojeni el cu blândeţe. Cred că revistele pentru femei sunt pline de banalităţi de-astea. Aşteptam mai mult din partea ta.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Nu, nu mă dezamăgeşti, îi spuse el, privind-o cum îşi scotea prosopul de pe cap. Mă exasperezi, poate, şi mă frustrezi… da, mă frustrezi, dar…

Nu era obligată să-l asculte, hotărî Serena, pornind uscătorul ca să-i acopere cuvintele.

John întinse mâna peste umărul ei, îi luă foehnul şi îl închise.

— Încă nu, Serena, o sfătui el, aplecându-se să-l pună pe masă. ştiu că miercurea stai adesea la universitate până târziu, şi voiam să-ţi spun ca în seara asta să n-o faci. Ieşim în oraş – noi doi, şi Cynthia.

— Regret, dar n-am să pot ajunge, replică ea cu regret acid. Puteţi merge fără mine.

— Nicio şansă, iubito.

O luă de umeri, cu un gest posesiv, zâmbindu-i când privirea ei surprinsă se ridică spre el, în oglindă.

— Vom prezenta un front unit – noi trei ca o familie.

— Ei bine, eu nu pot, obiectă ea. Am lipsit trei zile şi mi s-au adunat lucrările pe birou. Profesorul Brandenson…

— … a avut grijă să-ţi dea cât mai multe de făcut, încheie John în locul ei. Nu mă îndoiesc. Bătrânul despot pare să-şi petreacă mai tot timpul găsind noi şi noi căi de a te ţine cât mai ocupată.

— E meseria mea! Trebuie să…

— Să ce? Să fii ştergătoarea lui de la uşă? Să-l laşi să te calce în picioare, în timp ce munceşti în locul lui? întrebă John sarcastic. Cred că eşti cea mai supusă sclavă pe care a avut-o, are ochi pentru aşa ceva. De-o lună întreagă, sari în poziţie drepţi la cel mai mic ordin al lui, şi nu te mişti până nu-ţi permite să iei pe loc repaus.

— E un privilegiu să lucrez pentru el, încercă să-i explice Serena, evitând să se concentreze asupra felului cum John îi strângea umerii. Sunt onorată că are atâta încredere în mine încât să-mi dea unele dintre lucrările lui. Da, sunt, insistă ea, când văzu expresia sceptică a lui John. Nu poţi să înţelegi?

— În niciun caz, răspunse el destul de calm – dar Serena ştiu că făcuse o greşeală, când îl văzu ridicând mândru capul. Cum aş putea? Eu sunt ignorantul care s-a lăsat de liceu; n-aş putea înţelege cerinţele învăţământului superior.

— Nu asta am vrut să spun, ripostă ea, şocată că-i trecea aşa ceva prin minte; ştia că n-o iubea, poate nici măcar n-o plăcea prea mult, dar trebuia să ştie că nu era o snoabă! Doar ştii bine că eu nu…

— Ştiu, oare? o întrerupse el încet. De fapt, nu ştiu aproape nimic despre tine… decât că ar trebui să presupun că aproape tot ce mi-ai spus vara trecută au fost minciuni.

— Şi tu? îl întrebă Serena, rănită de nedreptatea acuzaţiei lui. Vrei să cred că nu m-ai minţit niciodată?

— Poate că niciunul dintre noi n-a fost în întregime cinstit, consimţi John cu un zâmbet rece, şi poate că fiecare a primit ce-a meritat… ceea ce nu schimbă nimic acum. Vreau să vii mai devreme acasă diseară, Serena. Şi cu asta am terminat.

— Ba n-am terminat! insistă ea cu îndărătnicie. Nu-i pot spune profesorului Brandenson că vreau să plec mai devreme în seara asta. O să mă sfâşie în bucăţi.

— Atunci, nu-i spune. Pleacă şi atât, îi propuse John, pe un ton tăios ca oţelul. Să fii acasă la şapte.

— Altfel, cred c-ai să mă pedepseşti, nu?

— Nu, n-am să te pedepsesc…

John îşi trecu uşor mâinile peste umerii ei, urmărindu-i atent structura oaselor fragile.

Fascinată, Serena privi contrastul dintre mâinile lui bronzate şi pielea ei albă.

— Eu nu sunt ca bunul dom' profesor. Nu forţez oamenii să mi se supună.

— Nu? întrebă ea, folosind sarcasmul ca să se apere de efectele insidioase ale atingerii lui.

— Nu.

Mâinile continuau să se mişte, în josul braţelor, atingând-o uşor ca pana.

— Eu folosesc metode mai stimulative şi mai plăcute ca să-mi ating scopurile. Dacă întârzii, am să mă gândesc la ceva, îi promise, aplecându-se să-i atingă umărul cu buzele. Ne vedem la şapte, iubito, mai murmură el. Să nu întârzii.

CAPITOLUL PATRU

Înainte ca Serena să poată obiecta din nou, John îi dădu drumul; ieşi din cameră înainte ca ea să fi putut întoarce capul ca să-l vadă plecând. Dar nu era nevoie de prezenţa lui fizică, pentru a-i domina gândurile; îşi lăsase amprenta asupra ei încă din prima zi; la sfârşit, Serena fusese o cu totul altă persoană, toate acţiunile şi reacţiile i se schimbaseră… datorită lui.

Dacă momentul acela din cimitir – când o ţinuse strâns lângă el,

ca s-o elibereze din spini – n-ar fi fost suficient ca s-o lege de el, tot ar fi reuşit până la sfârşitul primei seri – al acelei seri mistice, magice…

* * *

— E fantastic! exclamă Serena, după ce terminară de făcut comanda.

Probabil că era prea entuziasmată; fără îndoială, un om ca John Bourque era mai obişnuit să scoată în lume sofisticate blazate, genul de femei care acceptau fără comentarii acea moară veche, fermecător convertită în restaurant.

„Ei bine, aşa să fie!" decise ea, ridicând sfidător capul. Ştia deja că nu era sofisticată, şi dintr-odată se simţea nefiresc de îndrăzneaţă. Pentru prima oară, era hotărâtă să abandoneze orice prudenţă; avea să fie aşa cum o făcea John să se simtă – plină de viaţă şi fără teamă de aşi exprima sentimentele.

— Trei pietre de J.N., şi o cină într-un asemenea local! se minună ea. Nu-mi vine să cred ce noroc am avut pe ziua de azi!

— Nici mie nu-mi vine să-mi cred norocului.

John îi zâmbi peste buza paharului, susţinându-i privirea câteva clipe, înainte de a schimba subiectul.

— Vorbeşte-mi despre J.N., îi ceru el, şi spune-mi tot ce ştii despre necropolele vechi.

— Despre necropolele vechi nu ştiu nimic, iar despre J.N. nimeni nu ştie prea mult, recunoscu Serena.

Apoi îşi aminti ce spusese John, că nu îndrăznea să se arate aşa cum era, şi se grăbi să continue:

— Dar, în momentul de faţă, e clar că ştiu despre el mai mult decât oricine altcineva. E considerat printre cei mai buni cioplitori timpurii. Lucrările lui sunt inconfundabile, şi uneori îşi grava iniţialele pe pietre, dar nimeni nu-i cunoaşte numele. Numai lucrările lui vorbesc despre el, şi tocmai am găsit trei pietre de-ale lui care sunt sigură că nu figurează în nicio carte. Toate trei sunt exemple excelente ale muncii lui, iar una, în special, e cu totul diferită, ceva ce n-a încercat cu nicio altă ocazie…

Vorbea întruna, încurajată de atenţia aparent avidă a lui John. I se ceruse să discute despre un subiect pe care-l cunoştea bine şi-l iubea, şi pe tot parcursul mesei fu extrem de elocventă, chiar expansivă. Abia când ospătarul fu nevoit s-o întrerupă pentru a întreba

dacă doreau cafea şi desert, îşi dădu seama că John n-ar fi putut să strecoare niciun cuvânt, chiar dacă ar fi încercat.

— Am vorbit prea mult, spuse ea şocată, revenind brutal la realitate. Te-am plictisit de moarte.

— Nu m-am plictisit. Am învăţat multe.

— Lucruri care n-aveau de ce să te intereseze.

— Serena, sunt dornic să învăţ orice, o asigură el, pe un ton de o intensitate ciudată.

Ascultă, aveam paisprezece ani când m-am lăsat de şcoală şi m-am angajat – un exemplu extrem de rebeliune adolescentină şi dorinţă arzătoare de a fi independent.

Cerule! Niciodată nu mai întâlnise pe cineva care să se fi lăsat de şcoală, şi-n niciun caz nu cunoscuse un om cu studii atât de reduse – deşi lipsa lor nu era vizibilă, trebuia să recunoască.

— Părinţii tăi ce-au zis? îl întrebă, privindu-l cu curiozitate şi respect.

— Nu erau de faţă, ca să-şi exprime vreo opinie, răspunse sec John. Tatăl meu… cine ştie? N-am ştiut niciodată prea multe despre el, decât că a plecat când eu eram prea mic ca să-l mai ţin minte. Mama a murit când aveam doisprezece ani, iar în următorii doi ani am fost, cum se spune eufemistic, „în grija statului" – prin diverse familii adoptive.

— Ce îngrozitor!

— Nu, nu tocmai îngrozitor, preciză el cu un gest de nepăsare. În cea mai mare parte, a fost destul de plicticos, să locuiesc cu oameni cărora le lipsea total imaginaţia. Când am început liceul, nu mai găseam niciun motiv serios de a nu mă apuca să muncesc, aşa că am renunţat.

— Şi e clar că ai avut succes, interveni Serena cu convingere.

— În timp, da. Din păcate, am rămas cu unele lacune cumplite la învăţătură, şi nu mă pot gândi la niciun subiect despre care n-aş dori să învăţ cât mai mult.

— Dar… cimitirele puritane? întrebă ea, râzând sceptic pentru a-şi ascunde sentimentele năvalnice cărora nu era sigură că le putea face faţă. Cui îi pasă de cimitirele puritane?

— Ţie.

— Dar eu sunt diferită.

— Da, am observat, recunoscu el cu un zâmbet strâmb, dar se pune întrebarea: eşti destul de diferită? Ai vreo obiecţie să-ţi petreci seara cu un ratat intelectual?

Oare înnebunise? se întrebă Serena, stăpânindu-şi un râs nervos. Ea nu era decât un şoarece de bibliotecă, banal şi nesărat; chiar credea că o deranja să fie în compania lui?

— Sigur că n-am nicio obiecţie!

— Nu? Eşti pe cale să-ţi iei doctoratul, iar eu m-am lăsat de şcoală încă din liceu.

— Doar nu crezi serios asta?

— Ăsta-i adevărul.

— Dar experienţa nu înseamnă nimic? ripostă ea. Uită-te la tot ce-ai realizat – în timp ce eu îmi toceam coatele pe băncile facultăţii sau cotrobăiam prin morminte vechi, tu eşti unul dintre oamenii care au schimbat faţa oraşului Boston!

— Unor oameni nu le plac schimbările la faţă. Ar spune că n-am vrut decât să mă impun.

— Dar eu nu fac parte dintre ei.

— Nu eşti o snoabă? Serena Winslow Wright… îi pronunţă el numele cu grijă, deliberat, despărţind cuvintele în silabe, nu este o snoabă?

— În niciun caz! răspunse ea cam răstit, cu gândul la Lillian. Îi disprețuiesc pe acei oameni.

— Pentru că-ţi poţi permite. Serena Winslow Wright… Winslow, din aceeaşi familie cu Guvernatorul Winslow al Coloniei Plymouth, presupun. Ai venit cu „Mayflower", nu-i aşa?

— Nu personal. Corabia aia a navigat înainte de vremea mea, replică rece Serena, sperând ca John să nu vorbească serios. Şi nu sunt o descendentă a Guvernatorului Winslow, ci a fratelui său mai mic, Kenelm, care n-a venit cu „Mayflower". A venit mai târziu cu câteva corbării, şi n-a ajuns guvernator. A fost un tâmplar oarecare.

— Cu câteva corăbii mai târziu, repetă John, cu o expresie răutăcioasă. Asta face din el un adevărat nou-venit, nu-i aşa? N-a venit în 1620, ci mult mai târziu – cam prin 1623?

— Cam aşa ceva, confirmă Serena, stăpânindu-şi un zâmbet.

Ascultă, dacă vrei să auzi despre strămoşii de pe „Mayflower", am unul pentru tine. Din arborele meu genealogic face parte şi John Billington – sau, mai degrabă, zace beat mort la umbra lui. Nu e tocmai un strămoş cu care să mă mândresc – a fost de la bun început un scandalagiu şi a devenit primul om care a fost spânzurat în Colonia Plymouth. E destul de aristocratic pentru tine?

— Totuşi, e mai mult… începu John – apoi înţelese în sfârşit. Sunt de o sensibilitate deplasată?

— Cred că da, răspunse ea diplomatic, dar nu-mi vine să cred că e un lucru tipic pentru tine.

— De obicei, nu e, consimţi el cu un zâmbet aprobator – poate chiar recunoscător. Numai că, dintr-odată, am devenit conştient de enormitatea faptului că iau cina cu Serena Winslow Wright.

— Nu crezi că şi eu am perceput enormitatea faptului că iau cina cu John Bourque? ripostă ea. Unii dintre cei cu care lucrez ar da orice ca să ia cina cu tine.

— Datorită banilor mei?

— În cazul unora, da. Categoric, relaţiile cu tine ar merita să fie cultivate, din cauza posibilităţii de a finanţa un proiect de cercetare. Dacă n-ai avea niciun chior, unele femei – chiar şi de la prăfuitele studii americane – tot ar face moarte de om ca să iasă cu un bărbat care arată ca tine… şi mai există câteva, categorie din care fac parte şi eu, care ar fi impresionate fiindcă faci lucruri importante, continuă ea grăbită deoarece, cu totul curajul neaşteptat, nu voia să încheie cu acea referire la atracţia lui. Faci lucruri practice, lucruri care contează în lume, în timp de noi nu facem decât să stăm cu mâinile-n sân, contemplându-ne buricele intelectuale.

— O, Serena! izbucni el în râs, aruncându-şi capul pe spate. Nu eşti deloc aşa cum m-am aşteptat!

— Nici tu nu eşti aşa cum m-am aşteptat eu.

— Atunci suntem chit, nu?

Aşa crezuse şi ea, fără să ştie ce urmărea. Nu-i trecuse prin minte că numele ei avea cea mai mică importanţă pentru el. Şi în niciun caz nu se aşteptase să joace vreun joc, mai târziu, când John oprise maşina în faţa casei.

— Am să te mai văd? o întrebă el.

Serena dădu din cap, jucându-şi cu plăcere rolul de fată sfioasă,

care chipurile stătea pe gânduri.

— Da, mi-ar face plăcere.

— Bine. Şi mie.

Degetele lui îi urmăriră uşor umerii, strecurându-i-se în păr. Pentru a doua oară în ziua aceea, îi scoase agrafele.

— Aşa îţi stă mult mai bine, spuse el aprobator, lăsându-i părul să se reverse pe umeri. Îmi place să te văd arătând sălbatică.

Sălbatică? Termenul îi reverbera prin minte. O plăcea sălbatică – pe ea, care nu fusese niciodată sălbatică, nici nu ştia cum să fie sălbatică… deşi îşi dădu seama că, în acel moment, tocmai se simţea puţin sălbatică. John îi găsise ceafa şi începuse să i-o mângâie, apăsând cu degetele încet, ritmic. Delicios, îşi spuse Serena, închizând ochii – şi descoperind cât de erotic era acel mic gest.

— Serena, pot să te sărut?

— Aş vrea s-o faci, mărturisi ea, captivată de atingerea lui, desfătându-se cu apropierea lui, savurându-i parfumul masculin de mosc. Niciodată nu mai simţise o asemenea dorinţă, niciodată nu se mai simţise atât de atrasă de un bărbat. Avea nevoie de acel sărut – altfel, cum să se simtă întreagă? se întrebă – dar când buzele lui le atinseră în sfârşit pe ale ei, i se deschise o întreagă lume nouă a dorinţei.

Un sărut – sărutul lui John – nu era decât un început, înţelese ea vag. Încet şi blând, la început aproape grijuliu, o purta tot mai adânc şi mai adânc în misterele vecinătăţii unui bărbat. O ademenea, îi sâcâia simţurile, până când buzele ei se întredeschiseră în sfârşit sub ale lui. Posesiunea o pârjolea până-n adâncurile fiinţei, aprinzându-i sentimente şi senzaţii pe care nu şi le cunoscuse. Când John o trase spre el, cedă de bunăvoie, Cu trupul topindu-i-se lângă al lui, apucându-l strâns cu mâinile de umeri.

„Oare eu i-am făcut asta?” se întrebă, când îi auzi respiraţia întretăiată. Simţea că John îşi pierdea controlul şi se minuna că şi el putea cunoaşte o nevoie atât de mare ca a ei. „Nu-mi vine să cred!” exulta – ultimul ei gând conştient înainte de a auzi aceleaşi cuvinte repetându-se, peste cine ştie cât de mult timp.

— Nu-mi vine să cred, murmură John, citindu-i gândurile – era sigură; atât de aproape ajunseseră, îşi spuse ea, atât de acordaţi unul după lungimea de undă a celuilalt; ce altă explicaţie ar fi putut să

existe? Magie totală, continuă el cu glas nesigur, rezemându-i capul pe umărul lui şi atingându-i uşor tâmpla cu degetele. Doamne, sunt ani de zile… Serena, dulce Serena… când pot să te mai văd?

— Oricând. Oricând doreşti, răspunse ea ca prin vis, cu deplină încredere.

„Asta a fost cea mai mare greşeală din viaţa ta", îşi spuse, privindu-şi imaginea în oglindă şi lăsând în sfârşit acea primă noapte de vară în urmă, pentru a face faţă realităţii cenuşii din dimineaţa de octombrie. „Că l-ai lăsat să te ia aşa în stăpânire!" se dojeni ea, apoi se opri. „De ce faci asta?" îşi întrebă chipul reflectat. „De ce pierzi atâta timp, retrăind greşelile pe care le-ai făcut, minciunile pe care ţi le-a spus?" N-avea niciun rost, şi totuşi… era ciudat, cum trecutul începuse dintr-odată să se repete.

În seara trecută, când John îi scosese agrafele din păr, îi redeşteptase memoria acelei prime întâlniri, şi a celei de a doua – amintiri pe care le crezuse atât de adânc îngropate încât niciodată nu mai puteau s-o rănească. Iar în dimineaţa asta, când comentase despre profesorul Brandenson, îi reamintise cu forţa de acea primă seară, singura ocazie când îi arătase ce simţea în legătură cu propria lui lipsă de studii. Singura diferenţă consta în prezentare. Ceea ce preţuise ca semne ale relaţiei care se forma între ei devenise o sursă de conflict, o nouă modalitate de a o răni.

Dar cel mai rău era felul în care încă o mai putea face să reacţioneze faţă de prezenţa lui. În privinţa asta, nimic nu se schimbase, aşa să-i ajute Dumnezeu! Oricât de dureros o lovise, indiferent că acum ştia adevărul, când o atingea încă mai lua foc, iar trecutul nu numai că se repeta, ci să i repezea la o ea, plesnind-o în faţă.

* * *

Serena ştia că avea să întârzie la conferinţa de miercurea dimineaţa a profesorului Brandenson. Mai ştia şi că, pentru profesor, un trecut ireproşabil nu reprezenta o scuză în cazul unei prime încălcări a disciplinei, ceea ce însemna că avea să se înfurie pe ea. Şi într-adevăr, fu atât de furios încât se întrerupse în plin monolog – situaţie aproape nemaiîntâlnită – ca să se repeadă la ea imediat ce intră în sala de conferinţe.

— Ce-i cu tine aici? întrebă el, cu glasul tunându-i peste capetele

celorlalţi participanţi adunaţi în jurul mesei ovale. Departamentul ăsta te-a trimis la o conferinţă – cu mari cheltuieli – şi tu nici măcar n-ai bunul simţi de a veni punctual a doua zi! Mă obligi să-mi schimb planurile pentru întâlnirea asta, îţi lipseşti colegii de posibilitatea de a profita de ceea ce ai aflat la acea conferinţă… E de neiertat!

Pentru un om care arăta ca Santa Claus în costum de tweed, reflectă Serena, în timp ce profesorul continua s-o facă cu ou şi cu oţet, avea instinctele ucigaşe ale lui Attila Hunul. O toca mărunt, bucurându-se de prima ocazie pe care i-o oferise, îşi spuse ea, adoptând o atitudine filosofică – apoi redeveni atentă, când o frază neaşteptată îi risipi calmul.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, de când ştiu că m-ai tras pe sfoară!

Tras pe sfoară? Cum îl trăsese pe sfoară? se întrebă Serena, ştiind că ar fi fost imprudent să-l întrebe pe acel arhanghel al răzbunării. Indiferent ce infracţiune comisese avea s-o afle destul de curând.

— Când am acceptat să te iau ca asistentă, erai necăsătorită, o acuză el. Mă aşteptam – şi am spus-o foarte clar – să te dedici în întregime muncii noastre. Dac-aş fi ştiut, dacă aş fi avut cea mai mică bănuială că plănuiai să te măriţi – lucru pe care ai avut grijă să-l omiţi – nici în ruptul capului nu te-aş fi primit. Dacă ai de gând să-ţi laşi munca de izbelişte în timp ce te ţii de jocuri de-ale tinerilor căsătoriţi… dacă tu şi mirele tău nu vă puteţi abţine nici măcar în timpul orelor de program… ei bine…

Ezită, probabil simţind, din expresia indignată a Serenei, că mersese prea departe.

Se pricepea de minune la atacurile personale, iar Serena asistase la multe îndreptate contra altora, dar de astă dată depăşise cu mult limitele bunului simţ şi ale fair play-ului. Mai ales de data asta! îşi spuse ea. Dat fiind că nici nu putuse fi vorba de jocuri de-ale tinerilor căsătoriţi, atacul profesorului ar fi putut să fie comic, dacă n-ar fi fost atât de neplăcut.

— Ei bine, reluă el, deconcertat de tăcerea ostilă a Serenei, dacă-mi mai faci o dată, o singură dată, o figură ca asta, te dau afară pe loc.

* * *

— A fost absolut nedrept!

Judy, cea mai apropiată prietenă din departament a Serenei, venise la ea după conferinţă, roşie la faţă de indignare.

— Nu mi-a venit să cred că s-a înfuriat aşa pe tine – mai ales după ce ai muncit atât de mult!

— Ei, se mai întâmplă… răspunse Serena, care nu era prea afectată; dintre cei doi tirani din viaţa ei – profesorul Brandenson şi John – abuzurile profesorului i se păreau incomparabil mai puţin periculoase. Şi cred că s-ar fi putut să fie şi mai rău.

— Nu văd cum, spuse Judy înfiorându-se, şi te-a nedreptăţit îngrozitor! Cred că eşti cea mai bună asistentă la catedră pe care a avut-o vreodată. Nimeni nu munceşte mai mult decât tine, nimeni nu rămâne atât de târziu, şi nici nu face atâtea dintre lucrările lui.

— Poate că aici am greşit, sugeră Serena, refuzând să recunoască faptul că atitudinea ei putea fi influenţată de opinia lui John faţă de profesor. Ăsta a fost primul prilej pe care i l-am dat ca să se ia de mine. S-ar putea ca tocmai din cauza să-mi fi purtat pică.

— Dar n-a avut niciun drept! protestă Judy. Şi nu se cuvenea să facă aluzii la căsnicia ta. A fost dezgustător!

— Nu de cel mai bun gust, oricum, consimţi ponderat Serena, dar Judy nici nu voia să audă de îngăduinţă.

— A fost mult mai rău, şi trebuia să ştie şi el atâta lucru. Şi a mai fost şi cel mai nedrept lucru pe care ţi l-ar fi putut spune. Soţul tău trebuie să fie un sfânt – să-ţi suporte toate întârzierile, şi cât îţi aduci de lucru acasă.

— Nu e niciun sfânt, crede-mă, o asigură Serena cu voce şovăitoare, stăpânindu-şi un acces de chicoteli neaşteptate. John, sfânt – asta era bună! Totuşi, considera că n-ar fi stricat să ia în serios ameninţarea profesorului că avea s-o concedieze.

„Ei bine, n-am să-i dau ocazia!” îşi jură ea, în timp ce începea să corecteze lucrările pe care profesorul Brandenson i le trântise pe birou, instruind-o scurt să le noteze pe toate înainte de a pleca acasă. Era o muncă enormă, dar nu imposibilă – şi o cale ideală de a se achita pentru întârzierea de dimineaţa.

Când în sfârşit îşi permise să ia o scurtă pauză, văzu că progresase. Teancul de lucrări necorectate se micşorase vizibil; cu

puţin noroc, avea să le termine pe toate, evitând astfel o nouă izbucnire a profesorului. „Înapoi la muncă!” îşi impuse ea, întinzându-se, cu o privire spre ceasul de pe perete, care arăta doar şapte şi ceva…

Şapte! Într-o clipă, Serena sări în picioare. John o aştepta acasă la şapte, iar ea uitase – uitase sau refuzase să ţină minte, deşi asta nu conta cu nimic. Oricum avea să se înfurie pe ea, iar mânia profesorului Brandenson dintr-odată nu mai avu nicio importanţă. John era cel care o îngrijora.

Avea să întârzie cu aproape o oră, şi n-avea idee cum urma să reacţioneze John. Oare avea să se înfurie? Să creadă că intenţionat îi nesocotise instrucţiunile?… Ce întrebare absurdă!

Nu furia lui o speria, ci felul cum urma să şi-o manifeste. Ce spusese? Că existau destule moduri plăcute de a o determina să facă ce voia el – idee la care nu suporta să se gândească.

N-avea de unde să ştie ce putea să încerce. Nu putea decât să se pregătească pentru confruntare.

Ce confruntare? se întrebă ea, peste câteva minute, în timp ce intra în casă. După toate grijile pe care şi le făcuse, acum vedea că o confruntare cu ea era ultimul lucru pe care părea să-l aibă John în minte.

— A, tu erai! exclamă Cynthia, observând-o în pragul livingului. Tocmai începuserăm să credem că n-ai să mai vii.

— N-am avut încotro. Am fost reţinută, se scuză Serena, pe un ton uşor sfidător – nu că ar fi contat. John nici măcar nu se uita la ea.

Livingul era cufundat în întuneric, plin cu umbrele schimbătoare aruncate de flăcările din şemineu. John şi Cynthia stăteau pe canapea, fără să se atingă – cel puţin în acel moment – dar totuşi foarte apropiaţi, întorşi parţial unul spre celălalt. John îi zâmbea Cynthiei – amuzat şi indulgent – iar surâsul lui mai stărui un moment, înainte de a-l înlocui o expresie întrebătoare şi tăioasă.

— Ce s-a întâmplat… iubito? întrebă el, accentuând acel apelativ fără sens. Ai spus că ajungi acasă la şapte.

— Da, dar profesorul Brandenson s-a supărat pe mine, şi a trebuit să rămân după…

— Cinstit, Serena, o întrerupse Cynthia, râzând, vorbeşti de parcă iar ai fi elevă. Te-a pedepsit să rămâi după ore – hai că asta-i

bună!

— Dar, într-un fel, încă mai e o elevă, sublinie John, iar profesorul Brandenson e un om serios. Părerile lui sunt foarte importante pentru Serena. Sper că nu ai necazuri prea mari cu el, nu?

„Şi dacă am, ce-ţi pasă ţie?" ripostă Serena în gând, privindu-l un moment cu o expresie împietrită.

— Nu, capitulă ea, acceptând să-i facă jocul – dar numai de data asta. Am uitat să mă uit la ceas. Rămăsesem ca să corectez nişte lucrări.

— Şi le-ai făcut pe toate?

Serena ridică din umeri.

— Aproape. Le pot termina în seara asta, totul e să le aibă pe birou mâine dimineaţă la prima oră…

Lăsă fraza neterminată, dându-şi seama că pe John nu-l interesau detaliile muncii ei; pentru el nu conta decât faptul că nu-i îndeplinise ordinele.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu face nimic. Mai ai timp să te schimbi, răspunse el, consultându-şi ceasul. Cynthia a descoperit grămada aia de invitaţii pe care noi le ignoraserăm. Le-a parcurs şi a găsit una care o atrage – nu ştiu ce acţiune de caritate, o recepţie cu şampanie. Încă mai putem ajunge… dacă nu întârzii prea mult, mai strigă el după Serena, care urca deja scara.

În dormitor, Serena închise uşa în urma ei, dorindu-şi din nou să fi putut s-o încuie, apoi se trânti în balansoar. Era o uşurare să-şi golească mintea de orice gânduri, descoperi ea, legănându-se încet. N-avea să se gândească la John, nici la scena intimă pe care o întrerupsese.

— Serena?

Tresări la auzul vocii lui şi îl privi fără să-şi dea seama, câteva clipe, că John intrase în urma ei şi închidea uşa după el.

— Te simţi bine? o întrebă, părând preocupat – acelaşi joc, constată Serena, deşi Cynthia n-avea cum să-l audă. Nici n-ai început să te schimbi.

— Nu vin, anunţă ea simplu, susţinându-i privirea. N-aveţi nevoie de mine. Adineaori, când am intrat, păreaţi să vă simţiţi foarte bine împreună.

— Ce este, Serena? întrebă el binevoitor, alegând o rochie şi întinzând-o pe pat, înainte de a veni până în faţa ei. Să nu-mi spui că eşti geloasă.

— Sigur că nu sunt geloasă! se răsti ea.

— Sau, te simţi puţin exclusă? insistă John, neluându-i în seamă răspunsul. N-ar trebui – n-ai niciun motiv, continuă, aplecându-se s-o prindă de talie cu mâinile, pentru a o ridica în picioare. N-am nevoie de Cynthia – niciodată nu m-a atras ceea ce mi se oferă pe gratis; tu, însă, eşti altfel, iubito. Îmi plac provocările – iar tu eşti o adevărată provocare!

— Nu mă interesează… ce sunt… şi ce-ţi place ţie! se bâlbâi Serena, cu răsuflarea tăiată, încercând să se smulgă din mâinile lui. Te rog… dă-mi drumul!

— Nicio şansă… clătină el din cap, zâmbindu-i. Cel puţin, până nu accepţi să vii cu noi în seara asta.

Să vină cu ei – o credea nebună?

— Nu vin! insistă ea. Poate vă voi vă distraţi, dar eu nu mă simt bine deloc, şi n-am de gând să-mi pierd timpul la o petrecere fără niciun sens. Tu eşti cel căruia îi pasă de Cynthia, tu ai invitat-o să stea aici, tu ai lăsat-o să-şi facă de cap cu cardurile tale de credit…

— Şi care-i problema? o întrerupse el, cu un calm ameninţător. Te temi că nu va mai rămâne destul şi pentru tine?

— În niciun caz!

— Sau pentru tăticul? Iar a rămas în urmă cu notele de plată?

— Pe tatăl meu să nu-l amesteci! îl preveni ea, deşi nu-i era prea clar de ce-i lua apărarea tatălui său, care se comportase la fel de incalificabil ca John. N-are nicio legătură cu…

— Ba are toate legăturile posibile cu aranjamentul ăsta, şi dacă-ţi închipui…

John tăcu câteva clipe, cu chipul ca o mască lipsită de orice expresie.

— Dacă-ţi închipui că am să renegociez termenii, când n-am primit nimic pentru cât am plătit…

— Ai primit o poziţie socială. Cynthia îţi mănâncă din palmă. Nici atâta nu ţi-e de ajuns?

— Pe moment, nu, răspunse el încruntat. Pe moment, vreau să

te schimbi şi să te pregăteşti de plecare.

— Nu merg! repetă ea, bătând din picior.

— Bine, dacă insişti…

În chip surprinzător, John zâmbi, dar în acelaşi timp o strânse şi mai tare de talie, iar Serena se simţi trasă spre el.

— Dacă nu vrei să mergem, vom rămâne aici, şi-mi voi lua alt lucru pe care l-am plătit…

— N-ai să-ndrăzneşti!

— Pentru un om ca mine, asta e totuna cu a-mi agita în faţă un steag roşu, o preveni el, continuând să zâmbească. Sigur că am să îndrăznesc. Cum crezi că a ajuns atât de departe un om ca mine, fără niciun statut social? Întotdeauna am îndrăznit să-mi iau ceea ce voiam.

— Dar nu şi de la mine!

Serena se încordă, când fu silită să-i atingă trupul cu al ei.

— Am să mă împotrivesc.

— Nu pentru mult timp, replică el, cu un râs uşor.

Dar Serena ştia că nu era nimic de râs. Ajunsese prea aproape, iar hotărârea începuse deja să-i slăbească.

— Fir-ai al dracului! se răsti ea, înfruntându-l, adunându-şi ultimele puteri, tocmai la timp pentru a întoarce capul din calea sărutului. Ai câştigat. Vin cu voi.

— Da, mă aşteptam, dacă te stimulam suficient, consimţi John calm, dându-i drumul atât de repede încât Serena aproape că-şi pierdu echilibrul. Îmbracă-te mai repede, şi nici să nu te gândeşti să-mi spui că nu pot să stau aici în timp ce te schimbi.

— De ce? întrebă ea sarcastic. Te excită spectacolul?

— Dacă voiam să mă excit, iubito, n-aş fi ieşit din casă, replică John, râzând când îi văzu expresia ultragiată.

CAPITOLUL CINCI

Serena se auzi strigată de o fată blândă, cam de vârsta ei, alta care era clar că purta uniforma pentru genul acela de petrecere:

— Serena! Nu-mi vine să cred!

Fata se apropie, continuând să turuie:

— Renie, chiar eşti aici… prima dată când te vede cineva, de la nuntă… e o veşnicie… începuserăm să credem că voi doi aţi dispărut, şi n-o să vă vedem niciodată în societate!

Reuşi în sfârşit să răzbească prin mulţime.

— Grozavă lună de miere trebuie să fi avut! încheie ea, privind-o în aşteptarea unui răspuns.

— Am fost ocupaţi, replică scurt Serena, luând încă un crevete.

— Ei, haide, Renie! o îndemnă blonda. Ce-aţi făcut, v-aţi ascuns de toată lumea de la nuntă încoace?

— Nu ne-am ascuns, protestă ea, recurgând la răspunsul vag pe care-l repetase îndelung. Problema e că amândoi avem programe foarte încărcate. Pe John îl solicită mult munca lui, iar eu sunt încă la şcoală. Nu ne mai prea rămâne timp pentru petreceri.

— Dar aveţi timp destul ca să staţi în casă, pun pariu, remarcă fata cu un zâmbet ştrengăresc. Eu să fiu măritată cu un asemenea bărbat, nu cred că m-aş mai da vreodată jos din pat.

Chiar credea că un avans ca ăsta avea vreo şansă? se întrebă Serena, refugiindu-se la adăpostul altui crevete.

— Hmmm, mda… cred… răspunse ea în cele din urmă. Vreau să zic, sunt de făcut anumite lucruri, nu? Responsabilităţi…

— Ce oroare! râse blonda, aruncând din cap cu un gest dispreţuitor. Personal, le-aş da dracului de responsabilităţi, dacă aş fi măritată cu unul ca el. E trăsnet tipul!

Şi avea dreptate, recunoscu Serena, căutând instinctiv silueta lui John peste buza cupei de şampanie. Era într-adevăr incredibil de chipeş, în costumul lui de seară, bine croit şi foarte elegant. Când zâmbea – aşa ca acum, cu dinţii albi contrastând puternic cu bronzul rămas din vara trecută – Serena simţea că i se tăia respiraţia. Făcu un efort să-şi mute privirea.

— Toţi ne întrebăm ce hram poartă, îi mărturisi blonda, coborând vocea până la nivelul unui murmur bârfitor. Etnic, vreau să zic, explică ea, văzând expresia nedumerită a Serenei. Ştii – e grec, sau italian, sau spaniol…? Încercam să ghicim. Vreau să zic, e aşa de brunet şi de sexy… trebuie să fie din vreo naţie exotică, dar nu ştim nimic despre trecutul lui, nu? Pun pariu că are sânge de ţigan.

— Asta ce-i, un fel de bursă a pariurilor? se interesă Serena cu suavitate acidă, fierbând în sinea ei. Cine ştie, câştigă?

— A, nu, nu tocmai! chicoti fata. Dar toate murim să ştim… Renie spune-mi! Am dreptate? E ţigan?

— Păi, de fapt…

Serena se aplecă spre ea, sâcâind-o cu o plăcere maliţioasă.

— De fapt, este…

Indiferent ce-i făcuse, John nu merita să ajungă victima glumelor acelei blonde cu un singur neuron în cap!

— Este… american!

— American! repetă bovin blonda, după care pe chip îi apăru o expresie nervoasă. Of, Renie, ştiu asta! Dar înainte, ce-a fost?

— Cine ştie? ridică din umeri Serena. Şi ce, are vreo importanţă? Dacă-i sondezi destul trecutul, descoperi că a venit din altă parte, la fel ca noi toţi.

— Ei bine, nu e şi cazul meu! se îmbăţoşă blonda. Cum poţi să spui aşa ceva? Familia mea e aici dintotdeauna!

— Zău? insistă Serena, distrându-se copios. Oţi fi cu toţii indieni Cherokee, te pomeneşti!

— Nu suntem indieni Cherokee, se răsti fata – se vedea clar că pieile roşii erau o rasă inferioară pentru ea. Ştii ce vreau să spun.

— Dar numai indienii Cherokee pot spune că au fost aici dintotdeauna – şi Cheyenne, eventual, deşi nici chiar asta nu e strict adevărat. Şi eu au venit de altundeva – din Asia, mai precis. Numai că sunt aici de mai mult timp – cu cel puţin zece mii de ani mai mult – şi trebuie să le fi fost mai greu ca oricui să ajungă. Drumul peste Strâmtoarea Bering, pe gheaţă, în timpul ultimei Ere Glaciare, n-a putut fi prea uşor – fără îndoială, a fost o izbândă şi mai măreaţă decât traversarea cu „Mayflower”.

— Adică…

Blonda ezită, digerând cuvintele Serenei.

— M-am prins, reluă ea, încântată de sine şi – în sfârşit – şi de Serena. Vrei să spui că e indian!

— Ba nu, vreau să spun doar că, dacă poziţia socială depinde de data la care ţi-au venit strămoşii aici, atunci cele mai selecte cluburi ar fi pline de indieni – inclusiv petrecerea asta. Nu-ţi dai seama? încheie ea, pe un ton tipic pentru prelegerile universitare. Toate aiurelile astea genealogice nu înseamnă nimic.

— Ce multe ştii tu! remarcă blonda rece. Mereu ai ţinut-o cu toate chestiile astea pe care le-ai citit în cărţi, făcându-ne pe noi,

celelalte, să ne simţim ca nişte proaste. Cinstit, Serena, nu te-ai schimbat.

— Nimeni dintre noi nu s-a schimbat – tocmai asta e! zâmbi Serena, abandonând creveţii şi pornind mai departe. Tocmai pierduse o aşa-zisă veche prietenă, reflectă ea, întrebându-se dacă blonda avea relaţii pe care John sperase să le cultive. Toţi păreau preocupaţi numai de asta, în timp ce ea nu voia decât să ajungă acasă şi să corecteze ultimele lucrări care o aşteptau în servietă.

Era aproape miezul nopţii când avu ocazia, lăsându-i pe John şi Cynthia în living, cu paharele de brandy, la lumina focului. John o invitase să stea cu ei, dar îl refuzase cu o plăcere perversă. Să le ţină companie în timp ce comentau petrecerea? Nu, mulţumesc!

Peste două ore, termină. Nu-i mai rămânea decât să ajungă la şcoală destul de repede pentru a fi la catedră înaintea profesorului Brandenson.

* * *

O trezi senzaţia că încăperea era plină de lumina soarelui. Ciudat, îşi spuse ea somnoroasă, îngropându-şi faţa în pernă. N-ar fi trebuit să fie soare. Totuşi, era prea multă lumină pentru ora trei, patru dimineaţa…

Deschise prudent ochii, şi văzu că era într-adevăr soare. Întorcându-se ca să se dea jos din pat, zări pe perna de alături o hârtie – o coală crem pe faţa de pernă crem, cu cerneala neagră contrastând puternic. Exact ca John, îşi spuse ea cu un fior, ridicându-se în capul oaselor şi luând hârtia de un colţ.

Am hotărât să te las să dormi şi am blocat deşteptătorul. Nu-ţi face griji cu lucrările, am să le duc eu, în drum spre birou. Voi mai aranja şi să nu fie nevoie să mergi azi la şcoală. Ne întâlnim toţi trei să luăm masa – la Dante's, la ora unu.

Acelaşi, John

„Acelaşi, John" – asta ce mai voia să însemne? se întrebă Serena, privind cerneala albă şi severă şi literele la fel de severe – numai unghiuri ascuţite şi trăsături brutale. Scrisul îi spunea tot ce voia să ştie despre el: nerăbdarea, elanul, hotărârea, convingerea lui John că oamenii aveau să facă tot ceea ce le spunea el.

În acele câteva cuvinte, îi stabilise programul zilei – sau aşa credea el, îşi spuse Serena, mototolind foaia de hârtie şi aruncând-o de

perete. Ce tupeu! Era timpul să înveţe că nu se putea să-i meargă cu comportamentul ăsta încrezut!

În ciudat atenţiei pe care o acordă părului, machiajului şi îmbrăcăminţii, ajunse la sediul firmei Bourque Properties and Construction in mai puţin de o oră. Mai fusese acolo doar o dată, în vara trecută. Pe-atunci, se credea îndrăgostită de John – ca o proastă! – avusese ochi numai pentru el şi nu dăduse atenţie împrejurimilor.

Acum, ieşind din lift în holul mare de la recepţie, Serena văzu că ambianţa era destinată să impresioneze pe toată lumea. Lambriuri de lemn închis pe pereţi, o mochetă argintie moale pe jos, un cerc de fotolii comode, tapiţate cu stofă albastră, două antichităţi de preţ – totul, de cel mai bun gust, trebuia să recunoască. Se aşteptase să vadă câteva tablouri de calitate, dar îşi dădu seama imediat de ce pereţii erau goi. Birourile se aflau într-unul dintre turnurile pe care le construise John, iar el – sau mai degrabă decoratorul, îşi spuse Serena cu pizmă – fusese destul de inteligent ca să-i dea seama că nici cele mai valoroase picturi nu puteau concura cu imaginea care se vedea prin ferestrele cât peretele: o mirifică panoramă a portului şi a insuliţelor. Azi, cerul era de un albastru viu, intens; apa avea o nuanţă mai închisă, cu valuri înspumate punând ici şi colo contrapuncte albe; insulele, un amestec de verde cu ruginiul şi auriul frunzelor care se veştejeau. Erau culori pe care niciun pictor n-ar fi îndrăznit să le redea, îşi spuse ea, atât de absorbită şi calmată de frumoasa privelişte încât, pentru câteva momente, uită de ce se afla acolo.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Vocea bine modulată risipi vraja, iar Serena se întoarse spre recepţionera atrăgătoare care păzea uşile duble de la intrarea în cabinetul lui John.

— Sunteţi doamna Bourque, nu-i aşa? întrebă aceasta.

— Da.

Mă rog, aşa-i era mai uşor, reflectă Serena, încercând să-şi adune gândurile. Cel puţin, nu trebuia să suporte umilinţa de a încerca să dovedească faptul că era într-adevăr soţia lui

John şi avea dreptul să-l întrerupă.

— Aş dori să-l văd pe soţul meu. Acum, vă rog.

— Dar nu e aici, răspunse cu uşor regret recepţionera. A plecat pe şantier.

— Înţeleg.

Ar fi trebuit să dea un telefon, înţelese Serena, începând să se înfurie pe sine pentru că-şi pierduse vremea venind până acolo degeaba.

— Pe ce şantier s-a dus?

— La turnul cel nou.

— Şi unde-i ăsta?

— Pe Broad Street.

Acum, recepţionera părea surprinsă şi cam suspicioasă. „Probabil nu-i vine să creadă că nu ştiu unde e şantierul", îşi spuse furioasă Serena, simţind că fusese pusă într-o situaţie defensivă.

— Nu e departe, dar nu sunt sigură… s-ar putea să nu reuşiţi să vorbiţi cu el.

— Ba am să vorbesc, o asigură Serena cu înverşunare demnă, răsucindu-se pe călcâie şi apăsând pe butonul ascensorului.

Nu ea era de vină că nu ştie niciun amănunt despre lucrările lui! Nu era vina ei că nu stăteau de vorbă în fiecare seară, ca un cuplu normal. Cu acel pact satanic pe care-l încheiase cu tatăl ei, John o exclusese din viaţa lui – şi o silise să-l excludă dintr-a ei, îşi spuse Serena, simţindu-se înşelată. În lift, simţi cum peste furie i se adăuga şi durerea, gândindu-se la tot ce ar fi putut avea ea şi John împreună – ceea ce sugerase el cândva că urmau să aibă…

— Te temi de înălţimi? o întrebase în vara trecută.

Când ea răspunsese că nu, John zâmbise.

— Bine. Într-o zi, vom urca în vârful unuia dintre turnurile mele.

— De ce? îl tachinase ea. Ca să-mi arăţi ce faci, în schimbul timpului pe care te-am pus să ţi-l petreci prin cimitire?

— Nu e vorba de niciun schimb, răspunsese John, neaşteptat de serios. Mi-a plăcut cu tine în cimitire. Îmi place să te privesc cum lucrezi, când eşti atât de absorbită încât tot restul lumii încetează să mai existe pentru tine…

— Te neglijez? întrebase Serena repede, cu o mustrare de conştiinţă. Te fac să te simţi exclus?

— În niciun caz! N-am un amor propriu atât de fragil, o asigurase el, râzând, dar amândoi putem fi destul de concentraţi când lucrăm şi mă gândeam că, dacă ai şti câte ceva din ce fac eu, poate am

avea mai multe în comun. Şi-n plus, cred c-o să-ţi placă acolo, sus. E un sentiment îmbătător… ceva primordial şi foarte liber, să fii în vârful unei clădiri înalte, înainte ca acoperişul şi ferestrele să te izoleze de lume. Ai să vezi, îi promisese el, zâmbind.

Ei bine, acum avea să vadă – dar vizita aceasta nu urma să aibă nimic de-a face cu lucrurile pe care le aveau în comun, îşi spuse Serena, încetinind pasul, când văzu în faţă, pe peretele unei clădiri, o firmă cu sigla familiară a lui John. Era destul de simplă, clară şi austeră, o stilizare a orizontului din Boston şi un singur cuvânt, BOURQUE, scris cu majuscule negre şi groase.

Clădirea cu firma părea terminată – cel puţin la prima vedere – dar încă mai era împrejmuită cu garduri. Serena păşi nesigur în faţa porţii blocate cu o barieră, întrebându-se cum să intre. John nu se zărea nicăieri. Peste tot mişunau muncitori – bărbaţi şi femei, în salopete de lucru, cu căşti pe cap. Toţi păreau ocupaţi, cu mişcări impresionant de hotărâre, iar Serena ezita să-i deranjeze.

Dar ştia că trebuia să facă ceva. Să facă ceva! îşi impuse ea, şi în acelaşi moment auzi glasul cuiva strigându-i pe nume.

— Doamna Bourque? Aici, vă rog!

Unul dintre muncitori ridicase bariera şi stătea alături, făcându-i semn să se apropie.

— Am bănuit că dumneavoastră sunteţi, îi spuse el. Şeful mi-a spus să fiu atent, că o să veniţi azi.

Fir-ar să fie, ştiuse! Dându-şi seama ce făcuse, Serena simţi că o cuprindea din nou furia. Mesajul fusese formulat anume aşa încât să s-o provoace, întrucât John ştia cum avea să reacţioneze. Îi întinsese o cursă, iar ea fusese atât de naivă încât să muşte momeala. Era aproape destul ca s-o facă să plece – dar asta ar fi lipsit-o de plăcerea de a i-o spune în faţă. Şi avea nevoie de asta, avea nevoie de satisfacţia de a-i şterge de pe mutră expresia aia îngâmfată şi atotştiutoare.

Îi mulţumi muncitorului, cu un zâmbet forţat.

— Nu vreau să vă deranjez. Mi-aţi putea spune unde-l pot găsi?

— Acolo, sus, arătă vag muncitorul, conducând-o în interiorul nefinisat al clădirii, care arăta ca o imensă cavernă de beton. O să aveţi nevoie de asta, mai spuse el, scoţând o cască dintr-un dulap.

— Să mi-o pun pe cap? întrebă Serena, nevenindu-i să creadă. Vă arde de glumă.

— Ba mă tem că nu, zâmbi muncitorul, cu un aer de scuză. Îmi pare rău c-o să vă stricaţi coafura – nici nevastă-mea nu poate să sufere treaba asta – dar nimeni n-are voie pe şantier fără cască.

— Mă simt ca o impostoare, mărturisi Serena, în timp ce muncitorul aştepta, politicos dar inflexibil, să-şi potrivească prudent casca pe cap. Credeam că numai muncitorii trebuie să le poarte.

— Nu, toată lumea trebuie, o asigură el, conducând-o spre o cuşcă mare, cu plasă metalică. Pe-aici pândesc multe pericole, dacă nu eşti atent. Doar nu v-ar plăcea să vă scape cineva o rangă-n cap, de la etajul zece, nu?

Tâmpită întrebare, îşi spuse Serena, stăpânindu-şi un râs nervos, în timp ce muncitorul i se adresa unui om care stătea în cuşca de fier:

— Pete, ai o pasageră nouă – nevasta şefului. Am să-l anunţ că urcă acum.

Cuşca era un lift, dar Serena nu mai urcase niciodată cu un asemenea ascensor. În timp ce se deplasau încet în sus, privi prin plasa de sârmă spre etajele neterminate prin dreptul cărora treceau. Apoi, în timp ce ascensiunea greoaie continua, lumea din afara cuştii deveni mai luminoasă. Trecură prin dreptul unor niveluri unde ferestrele încă nu fuseseră instalate, apoi alte niveluri, fără pereţi exteriori, până când ieşiră în sfârşit într-un spaţiu deschis.

Evident, ajunseseră în vârful clădirii; în jurul lor nu se mai vedea decât cerul. Niciun zid, niciun tavan, niciun alt planşeu, niciun acoperiş; numai cerul albastru… şi John, aşteptând-o lângă ascensor.

Într-o clipă, Serena deveni conştientă de o stare ciudată. Nu era numai înfăţişarea lui, casca albă imaculată contrastând cu obişnuitul lui costum impecabil. Era ceva… primordial, conchise ea, în felul cum se profila pe cerul senin de octombrie. Aceea era o altă lume – aspră şi bătută de vânt, plină cu zgomotele distonante ale şantierului – dar era lumea lui, lumea căreia el îi dăduse fiinţă… lumea peste care era stăpân.

Va să zică, de aceea o făcuse să vină acolo – ca s-o pună într-o poziţie dezavantajoasă.

Voise s-o atragă pe terenul lui, unde era stăpân pe situaţie. Ei bine, n-avea să-i meargă! jură Serena. Era prea furioasă pe el ca să se teamă. Şi, ca să se impună, trecu pe lângă John, ieşind pe suprafaţa

bătută de vânt. În clipa următoare, o rafală o izbi atât de puternic, încât îşi apucă instinctiv cu mâinile casca.

— Atenţie, iubito, îl auzi pe John spunând, peste şuieratul vântului, în timp ce o prindea de talie, ţinând-o pe loc. Aici bate cam tare vântul.

— Nu!

Serena se smulse, încordându-se în calea vântului.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Dar nu vreau să te răstoarne peste margine.

— Am depăşit deja orice margini, se răsti ea, neluând în seamă privirile curioase ale muncitorilor din jur. Mă aduci la limită!

— Serios? întrebă el blajin, privind-o cu un zâmbet vag, speculativ. Nu-mi dau seama cum.

— Amestecându-te…

Se întrerupse ca să caute prin poşetă, până când găsi mesajul lui mototolit, pe care-l luase din cameră, hotărâtă să-l folosească drept muniţie.

— … cu asta, continuă ea, ridicând hârtia. Cu ceea ce-ai spus aici, şi ce-ai avut neobrăzarea să faci, azi-dimineaţă!

— Cum? Asta zici tu că înseamnă amestec?

Dezinvolt, John o cuprinse cu un braţ pe după umeri, pornind spre un spaţiu fără muncitori şi echipamente.

— N-am făcut decât să las lucrările în drum spre slujbă. N-aveai niciun motiv să te scoli cu noaptea-n cap, numai ca să le pui pe biroul lui Brandenson înainte de a sosi el.

— Şi cum rămâne cu aranjatul… cu aranjatul… cu aranjatul ca să nu trebuiască să mă duc la muncă azi? întrebă Serena, smulgându-se iar de lângă el. Asta nu se cheamă amestec?

— Am întâlnit-o pe secretara marelui zeu şi i-am explicat că eşti foarte răcită. Ăsta-i amestec la tine?

— Ştii bine că este!

— Mă rog, poate, puţin… avu el bunul simţ să recunoască, dar cel puţin n-am jucat rolul soţului victorian scandalizat, făcându-i scandal pentru că te pune să munceşti câte douăsprezece sau şaisprezece ore pe zi – cum pariez că erai sigură c-am făcut.

— Totuşi, insistă Serena, refuzând să se înduplece, n-ai avut

niciun drept…

— Ba eu cred că am avut. Sunt soţul tău, în fond.

— Cu numele, doar, îi aminti ea, silită să strige, peste vuietul vântului.

— Într-adevăr.

John stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor, legănându-se uşor înainte şi-napoi, cu privirea spre hăul de dincolo de margine.

— Dar cred că înseamnă şi asta ceva. Te-ai măritat în mine, când ai fi putut să contramandezi totul.

— Aveam de ales? întrebă ea, temându-se să se apropie şi mai mult de margine. Dacă aş fi contramandat căsătoria, tatăl meu era ruinat.

— N-ar fi fost chiar atât de rău. Fără banii pe care i-am avansat eu, mulţi oameni ar fi ştiut cât de mult pierduse. Ar fi avut nevoie de timp, ca să-şi revină. S-ar fi făcut de râs – dar… ruinat? În niciun caz – numai dacă a te face de râs în public e o ruină, în lumea voastră.

— Nu e lumea mea!

John întoarse capul şi o privi o clipă, doar atât cât să i se vadă expresia sceptică.

— Ştiu că nu mă crezi, dar ăsta-i adevărul – am părăsit-o cu ani în urmă! Dacă n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine, aş fi putut rămâne deoparte pentru totdeauna.

— Ne-am întors de unde-am plecat, remarcă el sec, continuând să se legene pe fundalul panoramei cadrilate cu acoperişuri dintre care se mai ridicau câteva clădiri mai înalte. Discuţia asta se învârteşte în cerc.

— Cu toate discuţiile noastre se întâmplă la fel, comentă ea cu înverşunare. E o problemă fundamentală când…

Se întrerupse, privindu-l cum se legăna. Mişcarea lui făcea s-o ia cu ameţeli. Ştia că nu era atât de aproape de margine pe cât părea, dar nu-i plăcea cum se apleca spre abis.

— Vrei să încetezi, te rog? îi ceru ea tăios. Legănatul ăsta mă enervează.

— Nu văd de ce. Dacă aş cădea de-aici, nu ţi s-ar rezolva toate problemele? Ai fi văduva Bourque, bogată, plină de bani, fără pacostea unui soţ pe deasupra.

— Nu mi se pare deloc amuzant!

— Nu? întrebă el ironic.

Apoi, întorcând capul, îi văzu faţa.

— Scuză-mă, continuă mai blând, făcând un pas înapoi. N-am vrut să te sperii, dar a fost revelator. Cred că ţii totuşi la mine – măcar puţin mai mult decât eşti dispusă să recunoşti.

— Nu…

Serena amuţi, privindu-l fix. Avea dreptate, desigur. Ţinea la el, într-o anumită măsură – o rămăşiţă a emoţiilor din vara trecută… A emoţiilor ei, se grăbi să precizeze. Lui puţin îi păsa, şi a dracului să fie dacă-l lăsa să-i vadă slăbiciunea.

— Nu te amăgi. Pur şi simplu, nu-mi plac înălţimile atât de mult pe cât crezusem… nu în asemenea condiţii. De fapt, cât de sus suntem?

— La treizeci şi două de etaje.

— Fără pereţi şi geamuri… E puţin cam prea real pentru mine.

— Atunci, nu e nevoie să rămânem aici, propuse el imediat, uitându-se la ceas. Am putea merge să luăm masa, dacă vrei.

Masa! Uitase complet de masă – cealaltă problemă pe care o avea cu el.

— Nu iau masa cu tine şi Cynthia, declară ea, agitând hârtia boţită. Nu-mi poţi ordona ce să fac!

— Iar ne certăm? întrebă el, că o răbdare exagerată. Atât de curând?

— Da, atât de curând!

Ce credea, că putea să-i meargă, cu asemenea atitudini condescendente?

— N-am chef să-mi pierd timpul luând masa cu tine şi Cynthia, numai pentru că tu ţi-ai făcut nu ştiu ce planuri măreţe! Dacă vrei să iei prânzul cu ea, n-ai decât, dar să nu crezi că mă poţi târî şi pe mine după voi!

— Ba trebuie să te târăsc, insistă el cu răbdare, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil. Nu vreau ca oamenii să înceapă cu speculaţiile, întrebându-se dacă nu cumva se întâmplă ceva pe la spatele tău. Îmi pare rău, Serena, dar ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să ies în lume singur cu Cynthia.

— Ipocritule! îl acuză ea. Te preocupă aparenţele, şi pe urmă îţi

petreci tot timpul singur cu ea – ca aseară – când nu vă vede nimeni!

— Aseară, ne vedeai tu.

— Nu-i acela şi lucru, şi-o ştii foarte bine! Şi-n plus, am lucrat, şi pe urmă m-am culcat. Eraţi singuri, puteaţi să faceţi orice.

— Să facem orice… repetă el gânditor, dar cu o lucire periculoasă în ochi. Ei, da, ăsta-i un eufemism care acoperă o mulţime de păcate, pe care pari să crezi că le-am săvârşit împreună, Cynthia şi cu mine.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva! ripostă ea cu aprindere, ocolind adevărul. Nu-mi pierd vremea bătându-mi capul cu tine şi Cynthia, şi-n niciun caz nu-mi pasă ce faceţi voi doi împreună. Ceea ce nu pot să sufăr e prefăcătoria, tot efortul ăsta de a face ca situaţia să pară normală.

— Şi totuşi, ţie îţi reuşeşte de minune, remarcă el. Ţi-a reuşit şi vara trecută, suficient de bine ca să câştigi potul pentru tăticul – da, ştiu, mai protestezi tu din când în când, dar numai în particular, din câte observ. În public, îţi dai toată silinţa să salvezi aparenţele. Fă un scandal acum, şi-ai să distrugi totul.

— Mă ameninţi?

— Când e nevoie, da, recunoscu vesel John. Dar ştii că oricum trebuie s-o faci. Intră în învoială.

— Iar eu nu am de ales, murmură obosită Serena, cu toată furia risipită, înlocuită de norul negru al deprimării. Degeaba încerca să-l înfrunte. Se pricepea mai bine decât ea; întotdeauna juca numai ca să câştige, iar adevărul era că avea toate atuurile. Atâta vreme cât rămânea căsătorită cu el, trebuia să accepte că era stăpân pe situaţie. Nu avea de ales.

— Bine, se înduplecă ea în cele din urmă, dând drumul din mână hârtiei.

Halal muniţie, îşi spuse, privind cum o lua vântul. Un moment coala crem dansă între ei, urcând, înainte ca un curent s-o tragă peste marginea turnului lui John.

CAPITOLUL ŞASE

După primele sorbituri din Bloody Mary, Cynthia începu să se trezească la viaţă, abandonându-şi tăcerea posomorâtă pentru niscaiva bombăneli cu aer de flirt.

— Cinstit, John, eşti nedrept!

Făcu o pauză de efect, muşcând delicat din ţelină.

— Eşti foarte drăguţ că oferi o masă, dar nu când trebuie să mă scol cu noaptea-n cap ca să ajung.

— Fetiţo, eşti o leneşă, o tachină el, apoi îşi aminti să-i adreseze Serenei un zâmbet conspirativ – iar prefăcătoria, îşi spuse ea, zâmbetul lui lăsând-o rece – înainte de a se întoarce din nou spre Cynthia. Ora unu nu e cu noaptea-n cap.

— Dar aseară ne-am culcat atât de târziu…! protestă ea drăgălaş. Aş fi putut să mai dorm câteva ore, şi nici măcar nu ştiu ce căutăm aici.

— Am venit să luăm prânzul, bineînţeles.

— Nimic nu e „bineînţeles", îl contrazise ea, studiindu-i cu ochi îngustaţi chipul. Tu întotdeauna ai planuri ascunse, speri să rezolvi câte ceva… Cinstit, Renie, nu înţeleg cum poţi să-l suporţi!

— Nici eu, murmură Serena, ignorând lucirea prevenitoare din ochii lui. Parc-aş trăi cu un campion la şah. Mereu e cu trei mutări înainte, în timp ce eu încerc să înţeleg ce se întâmplă.

— Exact! dădu Cynthia din cap cu convingere. Deci, ia s-auzim, acum care e mişcarea? De ce-am venit aici?

— Adevărul? o întrebă John.

Serena răspunse înaintea Cynthiei:

— Măcar de data asta… De ce nu, John?

Vorbea pe un ton firesc, dar observă că nu era suficient ca să-l mulţumească. Un muşchi îi tresări pe obrazul proaspăt bărbierit, în timp ce o măsura cu o privire întunecată.

— Am venit aici, spuse el în cele din urmă, vorbind foarte răspicat, ca şi cum ar fi avut de-a face cu doi copii mici, fiindcă aici ia des masa Josiah Stuart.

— Tatăl lui Gregory? întrebă dezgustată Cynthia. Şi te-aştepţi să mă port fermecător cu el?

— Da, răspunse ferm John, dând clar de ales că nu-i dădea nicio altă soluţie. Dacă vine.

— Şi dacă nu vine? insistă Cynthia, refuzând să-l ia în serios – o greşeală, după părerea Serenei. Pot să mă port urât, să fiu grosolană şi dezgustătoare?

— Nu. Mai sunt aici şi unii dintre prietenii lui, şi sigur îi vor spune că te-au văzut luând masa cu mine şi cu sora ta. Vrem ca totul să arate cât mai normal – şi cât mai cuviincios.

— A, da, „cuviincios", repetă acru Cynthia. Şi plicticos.

— Reputaţia ta ar putea să reziste la puţină plictiseală, comentă sec John. Indiferent dacă ştii sau nu, patinezi pe o gheaţă destul de subţire – ajunge să-i oferi lui taică-său cel mai mic pretext, şi…

— Şi-o să aibă grijă ca Gregory să renunţe la mine, completă Cynthia, tăios. Da, ştiu. Cu tatăl lui Gregory, întotdeauna am umblat pe gheaţă subţire – provine de la ascendenţa mea îndoielnică…

— Dar e ridicol, interveni Serena. Nu trebuie să gândeşti aşa.

— De ce nu? Şi tatăl lui Gregory e de aceeaşi părere, replică Cynthia. Eu nu sunt o Wright decât prin adopţiune, iar detaliile legale nu sunt de ajuns pentru alde Stuart. M-o fi considerând tăticul fiica lui, dar nimeni nu ştie cine a fost tatăl meu adevărat – vreun ţopârlan, fără îndoială.

Întorcându-se spre John, continuă pe nerăsuflate:

— Înţelegi, John? Aşa se întâmplă cu noi, cei care nu suntem născuţi în cercul fermecat – nu putem fi niciodată complet respectabili. Faptul că tăticul s-a însurat cu mămica nu contează la fel de mult ca secretul individului care mi-o fi fost tată – iar cei din familia Stuart n-au să mi-o ierte niciodată. Niciodată n-am să fiu destul de bună pentru Gregory.

— Gregory nu e de aceeaşi părere, interveni Serena, dar Cynthia nu făcu decât să ridice din umeri.

— Poate, consimţi ea cu ostilitate. Ştiu că nu gândea aşa pe vremea când îmi făcea curte. Era atât de nebun după mine, încât nu-i păsa de vechile secrete de familie. Tatăl lui ştia că nu putea să ne oprească – aveam să ne căsătorim, cu sau fără aprobarea lui. Şi-n plus, domnul Stuart nu putea să refuze fără să-l insulte pe tăticul – măcar cu-atâta m-am ales şi eu de la faptul că sunt o Wright prin adopţiune.

— Măcar cu atâta, repetă apăsat John. Atunci, recunoşti că tot ar fi bine să rămâi măritată cu Gregory?

— Nu sunt sigură că aş merge până acolo, obiectă Cynthia. A fost plăcut la început, un timp…

— Atunci, acordă-ţi câtva timp ca să te hotărăşti ce vrei cu adevărat, insistă el. Nu te folosi de familia Stuart ca de o scuză ca să te

răzbuni. Întotdeauna au fost deasupra bârfelor de rând şi nu vor face excepţie pentru tine. Dacă vrei să-ţi rămână deschise toate posibilităţile, fă bine şi poartă-te cum se cuvine.

— Cum se cuvine, repetă Cynthia, cu un aer chinuit. Nu pot să sufăr vorba asta. Ani de zile mi-au aruncat-o toţi în faţă, nu mai suport… Şi nu mai suport nici să mă port cum se cuvine. E aşa de plicticos, măcar o dată…

— Măcar o dată – de data asta – ar fi bine să te gândeşti înainte de a face ceva scandalos, i-o reteză John, şi pentru prima oară în glas i se simţi nervozitatea. Ultimul lucru de care ai nevoie acum e să provoci un scandal de familie.

— O tot ţii cu scandalul de familie, remarcă Cynthia, cu expresia înăsprindu-i-se şi o scăpărare în ochi, ca întotdeauna când se pregătea să spună ceva şocant, după cum ştia Serena. Toate palavrele astea cu întinarea bunului renume al familiei, aşa şi pe dincolo… dar să ştii că eşti de râsul lumii, John. Nu se poate spune că bunul renume al familiei n-a fost compromis niciodată – deşi tu n-ai de unde să ştii, desigur.

Încântată că beneficia în sfârşit de atenţia totală a lui John – şi a Serenei, care n-avea nici cea mai vagă idee care era marele secret, continuă:

— Vedeţi, nu ştie aproape nimeni. Mulţi oameni au bănuieli, dar nimeni nu poate dovedi nimic… şi nu e genul de lucru pe care să ţi-l spună vreodată cineva. Tu eşti un străin, şi nimeni n-ar visa vreodată să-i spună unui străin micile noastre secrete necurate. Familiile de viţă veche stau unite.

— Ştiu asta, răspunse John sec, dar amândoi suntem străini, aşa că de ce nu-mi spui?

— Mă întreb… dacă să-ţi spun sau nu… murmură meditativ Cynthia, privindu-l îngândurată. Dacă-ţi spun, n-o să-ţi placă. Înţelegi, ai plătit bani graşi pentru numele familiei, dar ai cumpărat o marfă stricată – nu, nu da vina pe soţia ta, se repezi ea, când îi văzu ochii îndreptându-se imediat spre Serena. N-are nicio vină. E micul secret necurat al lui tăticul… şi cred că aşa şi trebuie să rămână, hotărî ea dintr-odată, dar nu e nevoie să-ţi faci griji pentru a salva reputaţia familiei de primul scandal din istoria ei. A mai existat unul – mare tărăboi, mult mai mare decât ar ieşi dacă m-aş hotărî să divorţez de Gregory.

După care, spre uimirea Serenei, Cynthia încetă brusc şi reveni la conversaţia politicoasă şi convenţională – ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

* * *

— Ce-a fost povestea aia de la masă… pe care n-ai vrut să i-o spui lui John? începu Serena, când ajunseră în sfârşit amândouă înapoi în casa din Birch Court. Eu nu ştiu despre niciun scandal de familie.

— A, aia… murmură absentă Cynthia, sortând cumpărăturile pe care le făcuseră în drum spre casă. Nimic. Am inventat-o.

— Ai inventat-o, repetă Serena fără nicio expresie. De ce să inventezi aşa ceva?

— Ca să mă răzbun pe John.

Cynthia dădu un şut grămezii de cutii, înlăturându-le din drum, şi ieşi în living.

— Mă săturasem de predicile lui, şi m-am gândit… ei bine, de ce să nu-l zgâlţâi un pic? Aşa că am improvizat o poveste – ce, nu ţi-ai dat seama?

— Nu, răspunse scurt Serena. Părea foarte reală.

— Mda, mă rog…

Îndreptându-se spre bar, Cynthia începu să caute printre sticle şi carafe, apoi îşi turnă un scotch mare.

— Întotdeauna m-am priceput la aşa ceva. E singura cale de a supravieţui, când nimeni nu te lasă să te distrezi – nu că ar merge şi cu John. El e mai rău decât au visat vreodată mămica şi tăticul să fie – fii cuminte, Cynthia… poartă-te cum se cuvine, Cynthia… patinezi pe gheaţă subţire, Cynthia… îl îngână ea. Mă scoate din minţi!

— Dar e spre binele tău, sugeră prudent Serena. Nu vrea decât să te ajute.

— Să se ajute pe sine, mai bine zis, replică scurt Cynthia. Nu-ţi dai seama ce urmăreşte?

Nu-i e de-ajuns că şi-a cumpărat intrarea în familia asta – acum a pus ochii şi pe tatăl lui Gregory. Josiah Stuart are de zece ori mai multă influenţă decât tăticul; ar putea fi incredibil de folositor pentru unul ca John.

— A, nu cred că-l interesează asta, începu Serena fără convingere, dar Cynthia o întrerupse cu un râs sarcastic.

— Sigur că nu crezi. Eşti atât de naivă, când e vorba de asemenea lucruri… n-ai putut nici măcar să-ţi dai seama de ce a vrut John să se însoare cu tine, aşa că nu mă mir că nu te prinzi nici ce face acum. Vrei şi tu? schimbă ea brusc vorba, luând din nou carafa.

— Cred că da, se hotărî Serena, arzând de curiozitate să mai audă. Cum poţi fi sigură că asta încearcă John acum?

— Fiindcă şi eu sunt la fel ca el, îi explică sora ei cu un zâmbet îngăduitor, aşezându-se într-un fotoliu. Suntem de-acelaşi soi, şi ştiu cum gândeşte. Întotdeauna aleargă să prindă marea ocazie – altfel nu se poate! Nimeni nu ajută vreodată pe cineva din afară – iar noi aşa suntem: mereu afară, privind înăuntru, vrând să intrăm i noi… iar când e şi şti aşa, te foloseşti de orice avantaj, încheie ea, turnându-şi scotch-ul pe gât dintr-o înghiţitură.

— Dar tu şi Gregory? insistă Serena. John chiar poate avea de câştigat dacă voi doi rămâneţi împreună?

— Fireşte. Altfel, nu s-ar deranja, ridică din umeri Cynthia, cu nepăsare; apoi, zărind expresie nedumerită a Serenei, izbucni în râs. Biata Renie, ăsta-i alt lucrul pe care nu-l înţelegi la oamenii ca noi. Suntem complet lipsiţi de principii. Puţin ne pasă de ceilalţi, nu urmărim decât propriile noastre interese – de-asta e John gata să mă sacrifice.

— Să te sacrifice?

— Mhm…

O clipă, fruntea Cynthia se brăzdă, încruntându-se.

— Ştie că nu vreau să mă întorc la Gregory, că ar fi mai bine pentru mine să n-o fac, dar familia Stuart e mai importantă pentru el decât interesele mele. Când John vorbeşte despre evitarea unui scandal de familie, nu-şi face griji pentru familia noastră. Se teme ca noroiul să nu-i împroaşte şi pe Stuarţi, iar când va face figura – dacă-l las eu s-o facă, şi cred c-am să-l las – va avea grijă ca tatăl lui Gregory să ştie cui să-i mulţumească…

Observând expresia nedumerită a Serenei, continuă:

— Nu-ţi dai seama, Renie? Josiah Stuart poate face atât de multe pentru John – şi nu mă refer la afaceri, fiindcă deja fac afaceri împreună, măcar cu ocazia asta. Nu, e vorba de lucruri intangibile…

Făcu o pauză destul de lungă pentru a se ridica să-şi mai toarne un pahar.

— Mărunţişuri, ca prânzurile ocazionale la Somerset Club, calitatea de membru al Clubului Country din Brookline… Sunt multe lucruri pe care domnul Stuart le poate face pentru cineva ca John, dacă are motive să-i fie recunoscător…

După un moment, adăugă:

— Şi mai sunt şi multe lucruri pe care le poate face John pentru mine, dacă-i dau motive să-mi fie recunoscător… dacă sunt fată cuminte, dacă mă port cum se cuvine şi dacă mă întorc la Gregory. Domnul Stuart nu ne dă prea mulţi bani de buzunar în ultima vreme, şi mi-ar prinde bine ceva mărunţiş de cheltuială – pe haine noi, pe nişte bijuterii de calitate… toate, lucruri pe care John le poate face pentru mine. Aşa merg treburile astea, Renie.

— Mi se pare destul de cinic, comentă Serena cu dezgust, şi deloc civilizat.

— A, mă rog, n-am spus niciodată că e civilizat – dar cinic…? zâmbi Cynthia, cu o expresie tainică, de pisică satisfăcută. Nu cred că se poate spune că e cinic.

— Nu? replică tăios Serena. Când ai să te întorci la Gregory numai pentru ceea ce ai de câştigat din asta?

— De ce nu? M-am măritat cu Gregory tot ca să am de câştigat, sublinie Cynthia. Şi John s-a însurat cu tine ca să câştige ceva – şi ce, asta-nseamnă că e cinic? Când face dragoste cu tine, poţi să spui sincer că e cinic? A, nu e nevoie să-mi răspunzi, râse ea, văzând expresia şocată a Serenei, dar ştii ce vreau să spun.

Ba nu ştia, recunoscu Serena, încercând să-şi ignore nemulţumirea neaşteptată. Ar fi putut să-şi imagineze – nu mai era la fel de inocentă ca înainte de a-l fi întâlnit pe John, nici măcar ca în urmă cu câteva zile – dar nu ştia… şi probabil nici n-avea să ştie vreodată.

— Cred… că e un sistem îngrozitor, reuşi ea să murmure în cele din urmă.

Cynthia râse din nou.

— Crezi ce vrei, dar trebuie să-l înghiţi, asta e. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să mă întorc la Gregory şi, una peste alta, cred că John ar fi mai mulţumit dacă Gregory şi cu mine ne despărţim. Ştiu că ar prefera să nu mă întorc la Houston, adăugă ea, umflându-se în pene. Am… ei bine…

Făcu o pauză, trecându-şi o mână peste buclele blonde, cu zâmbetul ei de pisică satisfăcută.

— … nu ne-ar deranja să ne putem vedea din când în când… dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Ăsta-i un avertisment? întrebă Serena cu un calm surprinzător. Sau o ameninţare?

— Niciuna, nici alta, răspunse Cynthia, ridicându-se să mai toarne în pahare. Nu fac decât să privesc realist toată situaţia. În fond, suntem femei în toată firea, amândouă; n-are niciun rost să ne prefacem…

Apoi se aplecă înainte, confidenţial:

— Ascultă, asta nu-i o competiţie. E inevitabil, Renie. John nu e genul de bărbat care să rămână credincios multă vreme. E incredibil de atrăgător, foarte sigur de sine, un om care are putere şi ştie cum s-o folosească. Un asemenea bărbat are întotdeauna… în fine, apetituri puternice… şi, ca să fim realişti, tu nu ai prea multă experienţă. Nu ştii prea multe – decât ce te-a învăţat el – ceea ce înseamnă că în curând se va plictisi…

După un moment de gândire, adăugă:

— Poate s-o fi şi plictisit deja. Cred că ai observat câtă atenţie îmi acordă, de când am venit aici. Ştii la fel de bine ca mine că mă găseşte atrăgătoare, dar nu e numai atât. El şi cu mine putem juca acelaşi joc, ştim în ce ne băgăm, ştim cât de departe vrem să ajungem…

— Şi e destul de clar că aţi vrea să mergeţi până la capăt, remarcă Serena – era rândul ei să fie acidă, deşi nu ştia sigur de ce. Iar eu ar trebui să n-am nicio obiecţie… nu-i aşa? Vreţi să ignor ce se întâmplă între voi, să mă prefac că nu e nimic şi să aştept să pleci înapoi la Houston.

— Cam asta ar fi ideea, confirmă nepăsătoare Cynthia, dar, fruntea sus, Renie. De fapt, nu-i deloc aşa de rău cum pare. Măcar ştii că n-am să-ţi stric casa. Tu ai adevărata putere – relaţiile de familie. John ştie că poziţia de soţ al tău îi dă respectabilitate şi un loc în societate.

Întotdeauna va fi foarte discret cu aventurile, niciodată n-o să divorţeze de tine – lucru de care nu orice soţie poate fi sigură. Aşa că, ce-i rău în toată povestea? Când plec la Houston, o să se întoarcă la tine. N-ai niciun motiv de îngrijorare! Dacă-l iubeşti la fel de mult ca

vara trecută – şi sunt destul de sigură că aşa e – n-o să te deranjeze că mai are şi el din când în când câte o aventură.

* * *

Cynthia avea dreptate. Spre seară, Serena se ghemui în patul lui John, pe gânduri.

„Dacă-l iubeşti la fel de mult ca vara trecută – şi sunt destul de sigură că aşa e…" Aşa era. În ciuda a tot ceea ce-i făcuse John, nu încetase să-l iubească. În ultima lună, de la palma pe care o primise în faţă la nuntă, trecuse prin viaţă ca o somnambulă: fără să se gândească la el, impunându-şi să nu simtă nimic pentru el. Şi totuşi, tot timpul, sentimentele rămăseseră vii, aşteptând doar ceva care să le redeştepte.

Uşa se deschise, iar silueta masivă a lui John apăru o clipă în cadrul ei, înainte de a aprinde lumina.

— Scuză-mă, spuse el când o văzu pe Serena ridicându-şi o mână la ochi pentru a şi-i apăra de lumină. Preferi s-o sting?

— Nu!

Ar fi preferat orice, numai nu intimitatea unui dormitor întunecat, aşa că făcu un efort să reziste.

— E bine aşa.

— Da, mă aşteptam, fu el de acord, părând amuzat, în timp ce-şi scotea sacoul şi cravata. Cynthia n-a uitat să-ţi spună că-n seara asta ieşim din nou?

— Nu mi-a spus, răspunse Serena cu o voce rece şi detaşată, dar nu cred că are vreo importanţă. Nu sunt decât marioneta ta – când tragi de sfori, trebuie să dansez, aşa că…

Făcu o pauză, în timp ce-şi cobora picioarele din pat, asigurându-se instinctiv că nu i se desfăcuse halatul.

— Când să încep să mă pregătesc?

— Curând, răspunse el, ignorându-i sarcasmul. Ai fost la cumpărături? o întrebă, la vederea cutiilor. Pot să arunc şi eu o privire?

— De ce nu? Doar tu le-ai plătit.

De astă dată, John îi aruncă o privire scurtă, apoi deschise prima cutie şi inspectă rochia de mătase maro cu nasturi îmbrăcaţi în mătase care coborau de la guler până în talie.

— Culoarea asta cred că-ţi stă bine, conchise el, deşi e cam prea sobră pentru gustul meu…

— Nu la gusturile tale mă gândeam când am cumpărat-o.

— Desigur, confirmă John, trecând la a doua cutie. A, dar astea…

Ridică uşor combinezonul de satin cu dantelă şi furoul, ambele într-o nuanţă de maro puţin mai deschisă.

— Astea au fost ideea Cynthiei, spuse repede Serena. Eu nu le-aş fi…

Nu mai continuă, când îi văzu zâmbetul scurt, de cunoscător.

— Delicios, murmură el cu admiraţie. Cynthia pare să ne dorească binele.

— Chestii de-astea-şi cumpără pentru ea, explică Serena în defensivă.

— Mă bucur că te-a convins să faci acelaşi lucru.

John puse cele două articole de lenjerie intimă lângă rochie, îşi trecu un moment degetul peste dantelă, apoi pe întinse pe toate trei pe pat.

— Pune-ţi-le în seara asta, îi ordonă el, întorcându-se. Acum eu fac un duş şi te las să te îmbraci – fără să stau să te aplaud, mai adăugă peste umăr, închizând uşa în urma lui.

Serena sări ca din puşcă, grăbită să se îmbrace cât timp era singură. Când John reveni, stătea aşezată la masa de toaletă, terminându-şi machiajul.

— Îţi stă minunat, comentă el.

Apoi se aplecă să-şi caute butonii, întrebând într-o doară.

— Despre ce vorbea Cynthia azi la masă – povestea aia cu un scandal de familie?

— Despre nimic. O invenţie de-ale ei.

— Serios?

John îşi încheie butonii şi veni în spatele ei, înnodându-şi cravata în oglindă.

— Şi de ce să inventeze una ca asta?

— Păi…

Serena nu voia să se confrunte cu toate aiurelile pe care le spusese Cynthia.

— De unde să ştiu eu? spuse ea repede – prea repede, îşi dădu seama când văzu, în oglindă, privirea sceptică a lui John. A spus… nu mai ştiu… că voia să te enerveze… A fost doar un joc.

— Ciudat joc, observă el, aranjându-şi cravata. Deci, nu există niciun scandal de familie?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse rece Serena.

Apoi adăugă, văzându-l că era gata să întrebe ceva:

— Trebuie neapărat să vorbim despre asta?

— Dacă subiectul te deranjează, nu.

John îi atinse părul, privindu-şi mişcarea degetelor care începeau să se joace cu şuviţele ei.

— Totuşi, e straniu, nu găseşti? Ce familie nu are cel puţin un scandal ascuns pe undeva?

— Nu ştiu. Nu-s la curent cu scandalurile prea multor familii.

Serena se aplecă înainte, eliberându-şi părul din degetele lui, apoi se ridică în picioare, ca să ia distanţă.

— Ai spus că ieşim curând, îi reaminti ea. N-ar fi timpul să plecăm?

— Imediat, promise el, studiindu-i înfăţişarea. Ai cam slăbit în ultima vreme…

— Nu, e doar efectul rochiei. Nu-mi place să arăt de parcă aş fi fost turnată în haine.

— Eşti o lady prea distinsă ca să te laşi turnată în haine, replică John cu un zâmbet. Dar asta… are nevoie de ceva, decise el, după un moment de gândire. Lanţul acela de aur… Ştii cumva pe unde o fi?

— Nu. Găseşte-l tu, se răsti Serena, întorcându-se spre fereastră. Distrusese starea puţin mai destinsă care se crease în ultimele câteva minute – dar numai fiindcă John o luase pe nepregătite pomenind despre lanţ.

Îl văzuseră într-o vitrină, cu câteva zile înainte de nuntă – o bijuterie extravagantă, cu verigi de aur mari şi elaborate.

— Ce părere ai despre sado-masochism? o tachinase John – apoi, în magazin, când Serena şi-l pusese la gât, clătinase din cap. Eşti prea suplă ca să-l porţi aşa. Încearcă-l în jurul taliei.

Iar când vânzătorul se întorsese cu spatele, o privise cu o expresie atât de pofticioasă, încât pe Serena o apucaseră chicotelile – era atât de fericită, atât de îndrăgostită… sau, cel puţin, aşa credea.

— Uite-l, îi auzi ea pe John, din spate.

Fără nicio expresie, i-l petrecu pe mijloc, potrivindu-l pe talia

rochiei, apoi închise catarama.

— E bine… dar tot eşti prea slabă, comentă el, urmărindu-i cu degetele curbele şoldurilor. Prea mult stres.

— Din vina ta, îl acuză Serena, cu răsuflarea tăiată. Nu mă acuza pe mine!

— Nu acuz pe nimeni, o dojeni el cu blândeţe, trăgând-o mai aproape, dar ţi-ai putea uşura mult situaţia… şi ţie, dar şi mie. Relaxează-te, iubito, o îndemnă, atingându-i tâmpla cu buzele. Nu e nevoie să arzi aşa.

— Nu ard…

Şi totuşi, ardea. Flăcările se aprindeau aproape de la tine – era de ajuns doar mirosul lui masculin şi căldura trupului… a atingerii…

— Atât de uşor, murmură John. E atât de uşor… ar putea fi atât de uşor…

— Să iei ceea ce pofteşti? întrebă Serena, reuşind în sfârşit să se îndepărteze. Nu-s chiar o proastă!

— Încă nu, consimţi el cu un uşor zâmbet.

— Acum putem pleca? îl repezi nervoasă Serena, iar el dădu din cap.

— Desigur – dar nu faci decât să amâni inevitabilul.

Mereu avea ultimul cuvânt – fir-ar să fie! Iar cel mai rău era că, probabil, avea dreptate.

CAPITOLUL ŞAPTE

Serena nu avusese nevoie de mult timp ca să-i dea seama că petrecerea şi din acea seară era aproape la fel ca aceea din seara trecută. Peste tot se vedeau aceiaşi soţi stereotip de conformişti şi aceleaşi neveste blazate – toate, îmbrăcate cu acelaşi gen de rochii elegante – şi decoltate – şi cu aceleaşi coafuri îmbârligate cu multă artă. Toate semănau remarcabil de mult cu Cynthia – „clonele Cynthiei", cum le botezase Serena – şi un număr deprimant dintre ele erau de-a dreptul antipatice – snoabe de cea mai joasă speţă.

— Găsesc că soţul tău e delicios de sexy, îi mărturisi una. Ştiam de-o viaţă că-i atrăgător – în fond, circulă prin lume – dar niciodată n-am stat de vorbă cu el, până acum câteva minute.

— Aşa…? zâmbi evaziv Serena. De ce?

— Păi, nu puteam… ştii… încercă să explice clona, amuzată.

Niciuna dintre noi nu-l cunoştea, doar câţiva din soţii noştri… şi numai în afaceri…

— Ceea ce nu contează?

— Sigur că nu contează! Scumpa mea, dacă am face cunoştinţă cu toţi cei cu care fac afaceri bărbaţii noştri… păi, gândeşte-te câţi ţopârlani am ajunge să cunoaştem până la urmă!

— Cu alte cuvinte, oameni ca John, completă Serena, cu un sarcasm care clonei îi scăpă complet.

— Exact, deşi John nu pare foarte ţopârlan – cred că nu poate să fie, altfel nu te-ai fi măritat cu el – iar acum, că l-am cunoscut, cred că nici nu contează… Vreau să zic, e destul de distractiv, nu-i aşa, să-ţi petreci timpul cu un bărbat care se uită aşa la tine?

— Aşa, cum?

— Păi, ştii… lasă, că ştii tu! Zic de… zâmbetul ăla şmecher care i se vede în ochi, de parcă… Se întrerupse, ca să se lase străbătută de un fior delicios.

— … de parcă te-ar dezbrăca, cu cele mai neruşinate idei în minte.

— Poate că asta şi face, sugeră Serena.

— A, n-aş prea crede! conchise înţelepţeşte clona, după un moment de adâncă cugetare. Nu încă, cel puţin. În fond, voi doi nu sunteţi căsătoriţi de mult… doar nu-i aşa de parşiv, să-nceapă să se uite după alte femei aşa de devreme, nu? Dar când o s-o facă… ei, să nu fii geloasă, o sfătui ea, râzând. Nu cred că există pe lumea asta o femeie care să-i reziste unui bărbat ca el… Şi cel mai uluitor e că se potriveşte atât de bine! continuă clona cu entuziasm. Cine-ar fi crezut? Doar nu s-a născut privilegiat. Trebuie să fi trebuit să-nveţe toate astea – cum să se poarte şi cum să facă numai ce se cuvine.

— Dar nu-i chiar atât de greu, sublinie Serena, care se săturase. Era timpul s-o pună pe femeia… pe fiinţa aia!… la punct. Ca să fie cuviincios, omul nu trebuie decât să fie politicos, să ţină minte câteva reguli elementare de comportament şi să gândească înainte de a vorbi – sau, de a nu vorbi!

Făcu o pauză destul de lungă, până fu sigură că biata clonă înţelesese mesajul.

— Desigur, reluă ea dulce, unii oameni se chinuiesc o viaţă şi tot nu-s în stare să priceapă.

Clona avu bunul simţ să roşească – nu era complet bătută-n cap, constată Serena în timp ce se îndepărta, mulţumită că se făcuse înţeleasă.

— Serena! o strigă cineva – altă clonă, aplecându-se pentru a-i şopti şi confidenţial: săraca Cynthia! Se simte îngrozitor, nu-i aşa?

— Nu, nu ştiu, ocoli Serena răspunsul, zărind-o pe Cynthia la o oarecare distanţă. Pe moment stătea singură, iar un tânăr – unul rezonabil de atrăgător – se apropia de ea. Îi spuse câteva cuvinte – rezonabil de insinuante, după cum zâmbea – la care, spre surprinderea Serenei, Cynthia clătină din cap, îndepărtându-se de el.

Se comporta aşa cum se cuvine – pentru că i-o ceruse John. Juca vechiul rol al Serenei, de fată binecrescută, iar Serena savură ironia situaţiei – până când îşi aminti ce ştia Cynthia: că John avea s-o răsplătească.

— Nu vezi? întrebă clona Cynthiei, rupându-i firul gândurilor. Nu se distrează deloc!

— Cred că simte lipsa lui Gregory, sugeră diplomatic Serena, aplecând scrupulos strategia lui John. Când a venit în vizită la noi, credeam c-o să ne distrăm, acum că amândouă suntem măritate, dar cred c-ar fi fost mai bine să aşteptăm până când putea şi Gregory să vină.

— Fii serioasă, Serena, o sfătui cu înţelepciune clona. Surioara ta a luat-o-n barbă, şi rău. Îi place să fie centrul atenţiei, da vezi tu, de-atunci a trecut un an. În seara asta, tu şi răpitorul tău soţ sunteţi marea noutate, iar Cynthia nu suportă. Poate-ar trebui să-ncerc s-o-nveselesc – ba nu, văd că a luat-o John în primire, observă clona, lungindu-şi discret gâtul. Nu-i aşa că-i drăguţ? întrebă ea retoric, urmărind reacţia Serenei; nevăzând niciuna, făcu o mutră decepţionată că nu putuse dezgropa niciun gunoi, cât de mic, şi se îndepărtă, adăugând cu ciudă: ce om fermecător…!

Prea fermecător, îşi spuse Serena, dorindu-şi ca şi la această petrecere să fi fost creveţi.

Nu-i era foame, dar creveţii ar fi ajutat-o să aibă ceva de făcut cu mâinile; aşa, nu avea nicio ocupaţie. Comitetul de planificare a recepţiei alesese o temă japoneză – sushi şi sake, de care Serena fugea ca de ciumă. Ar fi fugit şi de la petrecere ca de ciumă, să caute un colţ liniştit şi să scape de toată veselia aia maniacală.

Îl găsi într-un alcov umbrit, un loc ideal de izolat, de unde să urmărească petrecerea… să-şi urmărească soţul, recunoscu ea cu sinceritate. John observase în sfârşit că Cynthia era singură şi i se făcuse milă de ea. Cynthia râdea, iar el zâmbea indulgent, petrecându-i braţul printr-al lui.

— Serena, iubito! Să nu-mi spui că te ascunzi!

— Nu, nu mă ascund…

Serena se întoarse, aplicându-şi pe faţă un zâmbet strălucitor.

— Bună.

Altă clonă a Cynthiei, deşi asta îi era vag familiară – o fostă colegă de şcoală, parcă… Daisy…? Sau poate o chema Maisie?

— Nu pot să-nţeleg de ce te-ai retras în colţul ăsta! îi spuse Daisy – sau Maisie – luând un pahar de saki de pe tava unui ospătar în trecere. Eu, dacă eram măritată cu tipul ăsta trăsnet, m-aş ţine scai de el.

— Trăsnet? repetă gânditoare Serena. Da, mă rog, i se potriveşte lui John…

Involuntar, privi spre micul grup dominat de statura înaltă a soţului ei, la care Cynthia se uita în sus, cu adoraţie.

— De fapt, nici nu mă pot gândi la un atribut mai potrivit. John are un efect trăsnitor asupra oamenilor.

— El e trăsnetul petrecerii.

Daisy – dacă era Daisy – tăcu o clipă, sorbind din saki, cu privirea spre John.

— E clar că sora ta îi mănâncă din palmă, nu-i aşa? Dar, nicio grijă, scumpo, niciun pericol să fie indiscret aşa de curând – că doar ţie îţi datorează succesul!

— Ar fi fost trăsnetul petrecerii chiar şi fără mine, replică Serena, ocolind referirea la Cynthia.

— Scumpo, dacă nu era însurat cu tine, nu l-ar fi invitat nimeni, preciză Daisy – ori Maisie? – cu o răbdare exagerată. A fost tolerat la baluri de caritate mai mari – oamenii voiau să-i obţină contribuţia, în fond, dar cu banii nu poţi cumpăra orice. În veci n-ar fi ajuns pe lista de invitaţi a unei asemenea petreceri, dacă nu era soţul tău. Pariez că nici acum nu-i vine să-şi creadă norocului.

— Nici mie nu-mi vine să cred, mărturisi Serena, râzând când

văzu expresia nedumerită a lui Daisy – dacă n-o fi fost cumva Maisie. Iubito, e valabil şi invers, făcu şi ea o încercare să-i explice cu aceeaşi răbdare exagerată. A pus el mâna pe mine, dar şi eu am pus mâna pe el, în locul cine ştie cărui boşorog uscat şi degenerat.

— Mda, ce-i drept, ai pus-o… Întrebarea e, poţi să-l păstrezi?

Daisy sau Maisie ridică paharul, apoi descoperi că i se golise.

— Fir-ar să fie, nu mai am saki, remarcă ea râzând uşor, iar tu n-ai deloc… şi voiam să ciocnim pentru… pentru noroc!

— Nu, mulţumesc… Nu-mi place…

— Nu fi încuiată! Trebuie să ciocnim, şi – Dumnezeu e martor – o să ai nevoie de noroc!

Opri un chelner, acapară două pahare cu saki şi-i dădu unul Serenei, înainte de a-l ridica pe al ei.

— Pentru tine, fată deşteaptă ce eşti, fiindcă ai înhăţat unul cu sânge aşa de viril şi proaspăt! Numai să ţii minte – va avea nevoie de multă grijă şi atenţie, altfel o să-nceapă să calce pe de lături!

Dacă n-o fi şi început deja, adăugă Serena în sinea ei, în timp ce vorbeau, întrebându-se dacă nu cumva i se citea ciuda pe faţă. Şi mai întrebându-se şi ce-ar fi crezut Daisy zisă şi Maisie dacă afla că Serena încă nu ştia cât de viril era John – cel puţin, nu direct… dacă nu punea la socoteală noaptea aceea blestemată de 4 Iulie…

— Acum, între noi fie vorba, scumpo, coborî Daisy-Maisie confidenţial vocea, nu mă aşteptam ca una ca tine să se mărite cu unul ca el. Vreau să zic, trebuie să recunoşti, erai un pic… în fine… un pic cam altfel.

— Încuiată, completă veselă Serena. Şoarece de bibliotecă… probabil cea mai plicticoasă fată din lume.

— Mă rog, tu ai spus-o, scumpo. Să nu dai vina pe mine!

— N-am s-o dau, îi promise Serena, cu un râs forţat, întrebându-se de ce se deranjase.

Daisy-Maisie ştia. Era destul de realistă ca să fi ghicit falsitatea căsătoriei ei cu John. Sigur că ştia – şi câţi alţii dintre cei de faţă mai ştiau? Majoritatea, conchise ea posomorâtă. Probabil toţi râdeau de ea sau – mai rău – îi plângeau de milă. Dar putea să facă ceva în legătură cu asta.

Chiar dacă n-avea cum să schimbe termenii căsniciei, putea da

clar de înţeles că nu era o proastă, aşa cum credeau toţi – inclusiv John! De ce nu? se hotărî ea sfidător, trăgând adânc aer în piept, gata să se avânte.

— Desigur, nu e chiar genul ăla de căsnicie, mărturisi ea, pentru ca imediat s-o cuprindă îndoiala.

Ce făcea? se întrebă, cu gândul că poate greşise bând saki. Doar nu se putea să se fi îmbătat atât de repede, nu?

Şi totuşi, se simţea scăpată de sub control, gata să-i spună lui Daisy că nu-i păsa!

— Ştiu că, în mod normal, John nici nu s-ar uita la mine, zâmbi ea forţat. Dacă n-ar fi fost…

— Bună, iubito. Mi-ai lipsit.

— Vorbeşti de lup… remarcă tăios Serena.

John apăruse lângă ea – tocmai la timp. Nu ştia de ce, dar fusese gata să-i spună lui Daisy adevărul.

— Ce coincidenţă, comentă ea, învrednicindu-l cu un surâs fals. Tocmai despre tine vorbeam, Daisy şi cu mine. Ea e Daisy, cred că am fost colege de şcoală, cu ani în urmă, îi explică nepăsătoare, apoi trase adânc aer în piept şi-şi termină saki-ul, în speranţa că avea să-i mai dea curaj. Tocmai spunea ce abilă am fost că am pus mâna pe tine – aşa ai spus, Daisy dragă, nu? Sigur, continuă ea, nelăsându-i lui Daisy timp să răspundă, nu ştie ce vorbeşte – probabil încă n-a ghicit că eu n-am avut de gând să pun mâna pe nimeni…

— Eşti prea modestă, răspunse indulgent John, cu mâna pe umărul ei. Ar fi trebuit să ştii de-acum – am rămas topit din clipa când te-am văzut.

— Serios?

Serena îi susţinu câteva clipe privirea, cu o expresie provocatoare. Apoi, deliberat, se întoarse din nou către Daisy.

— Şi-acum, te întreb, crezi că un bărbat trăsnet ca el – Daisy găseşte că eşti un bărbat trăsnet, trăsnet şi extraordinar de viril. Dar, serios, Daisy, chiar crezi că un asemenea bărbat ar rămâne topit după… după una ca mine?

— A fost dragoste la prima vedere.

John o prinse cu mâinile de talie, întorcându-se spre el înainte ca Serena să se poată retrage.

— Din prima clipă am ştiut că te doream.

— Mă doreai… repetă ea. Sigur că mă doreai, John, dar nu asta e problema. Problema e: de ce? Majoritatea oamenilor ştiu deja, dar mai sunt câţiva care încearcă să înţeleagă. Cei naivi, care nu sunt siguri de ce mă doreai.

— Nu e evident? întrebă John, trăgând-o mai aproape şi atingându-i obrazul cu buzele. Iubito, îi şopti el, ai ajuns destul de departe.

— Am să merg cât de departe am eu chef, ripostă Serena. Opreşte-mă dacă poţi!

— Crezi că nu pot? Fii atentă, numai, îi murmură el la fel de intim, apoi ridică glasul doar atât cât să se audă cum spunea: iubito, cred că ţi s-a urcat saki-ul la cap.

— Nu-i adevărat! se încruntă Serena. Dacă nu-i dădeai atâta atenţie…

— … la toată lumea, încheie el netulburat, apoi o sărută, împiedicând-o să spună mai mult. Sărăcuţa de tine, adăugă amuzat când termină, ai să mă ierţi?

— Niciodată, răspunse ea cu sinceritate, apoi continuă într-o şoaptă nesigură, când John se aplecă s-o sărute din nou: ai de gând să încetezi? Nu pot gândi…

— Bine.

Buzele lui îi găsiseră un punct incredibil de sensibil, lângă ureche.

— Nici să nu încerci.

— Fir-ai să fii… îngăimă Serena, adunându-şi resturile furiei. Dă-mi drumul.

— Dacă-ţi dau drumul, s-ar putea să cazi de pe picioare.

— Nu-i adevărat! se răsti ea.

Dar John nu-i dădu ocazia să se retragă, ca să-şi dovedească spusele. Savura fiecare clipă, observă Serena furioasă, o făcea de râs în faţa atâtor străini, distrându-se pe socoteala ei.

— Du-te dracului! scrâşni ea.

John râse sonor.

— Regret, iubito, dar n-am nicio treabă acolo. În schimb, cred că ar fi mult mai bine să te duc pe tine acasă… Până nu spui un lucru pe

care ai să-l regreţi.

— Un lucru pe care tu ai să-l regreţi!

— Şi eu, îi dădu el dreptate, dar cam absent.

Ştia că învinsese; amândoi ştiau. Serena n-avea să-i dea de gol secretul, iar John o conducea deja prin mulţime, oprindu-se doar atâta cât s-o ia şi pe Cynthia.

* * *

Faptul că John o înşela – şi tocmai cu Cynthia, nici mai mult, nici mai puţin! – părea un fel de glumă cosmică, dar Serena nu mai putea să perceapă umorul. Nu simţea durere, ci o emoţie crudă, excesivă, greu de identificat. N-o lăsa indiferentă faptul că trăiau împreună – îi răniseră mândria, ajungând aproape de a o distruge!

În timp ce începea să-şi desfacă încheietoarea lanţului auriu, descoperi că degetele îi tremurau de furie. Într-un târziu, reuşi să-l descheie, iar lanţul căzu pe podea, cu un zăngănit satisfăcător.

— Atâta despre sado-masochism, lanţuri şi cătuşe! scrâşni ea cu vocea tremurându-i la fel de tare ca degetele, şi începu să-şi descheie lungul şir de nasturi de pe corsajul rochiei.

Nu apucase să-l desfacă pe primul, când simţi că nu mai era singură; ridică privirea, pentru a vedea că John tocmai închidea uşa în urma lui. Încă îmbrăcat în costumul de seară, negru cu cămaşă albă, se rezemă de uşă, privind-o lung.

Un moment, degetele Serenei şovăiră.

— Ce faci aici? îl întrebă.

— Am venit să văd dacă e totul în regulă, răspunse el fără nicio expresie.

— Sigur că e în regulă! încercă Serena să simuleze un ton cât mai rece. Poţi să pleci.

— Nu aveam de gând.

În glasul lui se simţea ceva, o undă de amuzament, care după toată seara de neglijare şi insulte subtile o făcu pe Serena să-şi piardă calmul.

— Şi Cynthia? se interesă ea sarcastic, nevoită să facă o pauză când descoperi că degetele încă nu-i erau atât de sigure pe cât ar fi vrut. N-o să fie dezamăgită, reluă în sfârşit, dacă nu te întorci la ea?

— Poate, recunoscu John, scoţându-şi sacoul, dar sentimentele

Cynthiei nu mă privesc.

— Bine, dar… te-au privit toată seara, îi aminti ea. N-ar trebui s-o laşi baltă acum.

— Deci, despre asta era vorba? întrebă el blajin, aruncându-şi şi cravata peste sacou, pe balansoar. Să nu-mi spui că iar eşti geloasă.

— Nu sunt geloasă! M-am săturat, doar, să văd cum toată lumea se învârteşte în jurul Cynthiei – inclusiv tu. Poate am greşit, dar presupusesem că era vorba să… să arătăm ca…

Văzând că ezita, John o învrednici cu un zâmbet cinic.

— Un cuplu fericit, completă el. Cam asta ar fi ideea, deşi tu n-ai avansat-o prea mult, astă-seară.

— N-am avansat-o prea…

Acuzaţia lui îi tăie răsuflarea.

— Poţi spune asta, când tu ţi-ai petrecut toată seara flirtând cu Cynthia, zâmbind şi râzând, mereu lângă ea? A fost dezgustător! Toată lumea a observat…

Ceea ce, probabil, nu era tocmai adevărat, dar furia şi umilinţa o făceau să treacă peste scrupuloasa ei sinceritate.

— … şi toţi comentau numai despre asta, toţi…

— Toţi prietenii tăi minunaţi din înalta societate? o întrerupse John, vorbind dintr-odată neaşteptat de tăios, cu o lucire ameninţătoare în ochi. Toţi acei prieteni dragi cu care ai crescut, cu care ai mers la şcoală… cei care consideră că nu-s destul de distins, că ai făcut o mezalianţă?

Serena clătină din cap – chiar credea serios că erau prietenii ei dragi? Nu ştia adevărul?

— Nu e deloc aşa…!

— Ba aşa e! Ştiu ce cred despre mine – şi ce-ţi spun ţie! Motiv pentru care, adăugă el gânditor, cred că erai gata să renunţi la termenii căsătoriei noastre. Aşa se procedează în cercurile tale, mezalianţele sunt acceptabile atâta vreme cât intră în joc destui bani?

— Habar n-am, replică Serena. Dar în cercurile tale e acceptabil să-ţi ignori nevasta numai pentru că te atrage o… o puştoaică răsfăţată ca Cynthia?

— Ai stat să te gândeşti – tu, sau oricine altcineva – de ce mă poate atrage o puştoaică răsfăţată ca Cynthia? ripostă el cu

înverşunare. Ţi-a trecut prin minte că s-ar putea s-o găsesc atrăgătoare pentru că nu e snoabă? Nu-mi reproşează originea mea socială; ba chiar, dă toate semnele că mă place.

— Cynthiei îi place tot ce poartă pantaloni, se grăbi să i-o întoarcă Serena, şi mai ales dacă purtătorul de pantaloni achită notele de plată.

— Iar tu eşti altfel?

— Am mai mult discernământ, în orice caz, iar banii n-au contat niciodată pentru mine, până când tu şi tatăl meu…

Cuvintele îi amuţiră pe buze, când îşi dădu seama cum o privea John, cu o lumină nouă în ochi, urmărindu-i fiecare mişcare a degetelor. Descoperi că ceva se schimbase. Echilibrul puterii dintre ei se modificase; de astă dată, John nu mai era torţionarul rece – ea era – ceea ce însemna, înţelese acum, că atracţia dintre ei nu era unilaterală. Era o informaţie pe care putea s-o folosească, decise pe loc Serena, cu inima bătându-i mai repede şi dorinţa de răzbunare atât de puternică încât putea aproape să-i simtă gustul.

— Banii n-au contat niciodată pentru mine, reluă ea, făcând un efort să-şi descheie nasturii mai încet, prelungind cu deliberare momentul. N-am ştiut nimic despre înţelegerea aia dintre tine şi tatăl meu.

— O tot repeţi, recunoscu John aproape absent, privind cum mai descheia un nasture, apoi încă unul. Tot timpul te joci de-a inocenta…

— Nu mă joc!

— Pe moment, aşa se pare.

— Păi, cred…

Serena îşi mai desfăcu un nasture, îl căută pe următorul şi nu mai găsi niciunul. Rochia îi stătea descheiată până la talie, lăsând să se vadă combinezonul de satin şi dantelă.

— Da, poate că mă joc, recunoscu ea cu falsă nepăsare. Să mă opresc?

— Sper că nu, răspunse el, cu glasul uşor înăsprit. Nu încă.

— Bine.

Serena ridică din umeri, cu nepăsare; rochia îi alunecă pe un braţ, iar John trase aer în piept, scurt, intens. Rămase nemişcat, cu umerii încordaţi, într-o poziţie încordată subtil, devorând-o cu privirea

lui scânteietoare. Deliberat, Serena îşi dezgoli şi celălalt umăr, auzind foşnetul materialului care aluneca încet în jos.

— Poftim. Eşti satisfăcut?

— Satisfăcut? murmură el, înălţându-şi o sprânceană. Tu ce părere ai?

— Cred că nu ai altă soluţie, răspunse calmă Serena. Spectacolul gratuit din seara asta s-a terminat.

— Nu tocmai gratuit, iubito, o corectă el, zâmbind, regăsindu-şi pe loc calmul. Am plătit scump pentru dreptul de a…

— N-ai niciun drept aici, i-o reteză ea ferm. Absolut niciunul!

— Ba am, declară John cu o blândeţe înşelătoare, şi sunt hotărât să mi le exercit.

— Dar nu vrei asta, şopti Serena cu un început de panică, întrebându-se cum reuşise să ajungă s-o domine din nou. N-ai îndrăzni!

— Lasă că ştii tu, obiectă el alene.

Dar nu era nimic leneş în mişcările lui, când parcurse spaţiul dintre ei într-o clipă, ca o felină suplă, sub ochii mari ai Serenei.

— Am avut destulă răbdare, îi spuse, atât de aproape încât respiraţia lui îi adie prin păr.

Acum, am să-mi iau ceea ce am plătit.

— Nu!

Serena făcu un pas înapoi, descoperind că era blocată între el şi marginea patului.

— N-am să te las!

— N-ai de ales, iubito, replică John, râzând de expresia ei indignată. Tăticul a uitat să-ţi spună că n-a impus nicio restricţie vânzării? Îmi aparţii întru totul, Serena, cât eşti tu de frumoasă!

— Fir-ai să fii!

La capătul puterilor, Serena dădu să-l lovească, dar John îi imobiliză încheietura mâinii.

— Termină! îi ceru ea, luptându-se din răsputeri. Nu poţi să-mi faci asta, nu vreau…

— Ba vrei, o contrazise el nepăsător, privindu-i faţa în timp ce începea să-i exploreze curbele de sub satin şi dantelă, cu o mână tot mai îndrăzneaţă. Altfel, de ce-ai făcut acel mic număr de striptease?

— N-am…

— Ba ai, o asigură el, trecându-şi uşor mâna peste sânii ei.

— Nu… protestă Serena cu respiraţia tăiată. N-am vrut… nu asta…

— Asta a ieşit, o corectă John pragmatic. Şi ai ştiut-o şi tu, murmură, ţinând-o captivă cu mişcările lui iscusite. De la bun început am dorit-o amândoi.

— Joci necinstit… se plânse ea cu voce slabă, punându-i mâinile pe piept şi încruntându-se când îi simţi materialul cămăşii. Iar cămaşa asta îmi stă în drum…

Cu mişcări nervoase, îi desfăcu nasturii, reuşind în sfârşit să-i descheie cămaşa.

— A… da… gemu el când Serena reuşi în sfârşit să i-o scoată. Acum o să fie mai bine…

Dar „mai bine" nu era formula cea mai potrivită, descoperi ea, după ce John o debarasă în sfârşit de combinezon şi furou. Nu putea spune că se simţea „mai bine", când zăceau unul lângă altul, fără nicio barieră între ei, simţind dogoarea năprasnică a trupurilor înfierbântate…

Putea fi aceea dragostea? se pomeni Serena întrebându-se. Mai era loc de dragoste, lângă atâta furie şi lipsă de înţelegere? Voia să fie, dar nu putea fi sigură… nu era sigură nici măcar că avea vreo importanţă… Numai John mai avea importanţă acum!

— O, da… şopti ea, pradă unei nevoi imperioase de a-l atinge şi gusta, de a-i înapoia o parte din vraja pe care i-o dăruia el. John, niciodată n-am…

— Lasă vorba… nu acum… îi ordonă el, sâcâindu-i abil buzele cu ale lui, într-o invazie deliberată, erotică. Nici nu gândi măcar… lasă-te în voia simţurilor, deocamdată…

Nicio vorbă, acceptă Serena în tăcere; ni aveau nevoie de cuvinte – nu acum, când fiecare sărut şi mângâiere spunea tot ceea ce era de spus. Într-un târziu, într-o lume care consta numai din senzaţii, John îi aprinse în trup o nevoie şi mai mare – mai profundă şi mai intensă decât ar fi putut să-şi imagineze… O străbătea în spirală, străpungând-o, distrugându-i ultima apărare, purtând-o până în pragul nebuniei.

— Te rog… şopti ea nesigur, agăţându-se de el. John, te rog…

John făcu o pauză, aplecat deasupra ei, privind-o intens.

— Serena? întrebă el răstit, cu glasul încordat şi aspru. Eşti sigură?

— Da!

Mâinile ei încercau agitate să-l tragă înapoi; instinctiv, trupul i se arcui – orice, îşi spunea ea, numai să umple golul acela dureros…

— Da… John, fă dragoste cu mine…

Şi atunci, în sfârşit, o pătrunse, ducând-o încă o dată până la limită… apoi dincolo, în vâltoarea învolburată şi fără sens a pasiunii. Ca prin ceaţă, în ultima clipă explozivă, Serena îi auzi respiraţia, la fel de sacadată ca a ei, îi simţi forţa reacţiei în nesfârşitul moment când John îi dărui împlinirea după care tânjea atâta.

— Satisfăcută? o întrebă el mai târziu, după ce furtuna se potoli în sfârşit.

— Mmmm… zâmbi mulţumită Serena, întrebându-se într-o doară: „Ce vorbă-i asta?

«Satisfăcută»? O vorbă goală, incapabilă să descrie ceea de simţea". Sigur, răspunse ea în sfârşit, privindu-l. Pentru prima dată, îşi dădu seama, îl vedea aşa cum era – fără atenţia şi tensiunea pe care niciodată nu i le identificase pe faţă, până acum, când nu mai existau. Mai mult decât satisfăcută, recunoscu sfioasă.

— Bine.

John îşi schimbă poziţia, culcându-se lângă ea, rezemat într-un cot.

— A fost… mai presus de orice aşteptare, îi spuse el pe un ton leneş şi indulgent. Iar tu… tu ai fost fantastică.

Îi atinse obrazul cu degetul, urmărindu-i alene conturul profilului.

— Vom mai face asta.

— Sper că da, mărturisi ea, mai îndrăzneaţă acum.

— Sigur că da… murmură John, plimbându-şi degetul pe curba buzelor ei zâmbitoare. O profunzime atât de neaşteptată, atâta foc…

— Datorită ţie…

Buzele ei se despărţiră sub apăsarea erotică a mângâierii. Şi le umezi, îndrăznind să-i atingă degetul cu limba, apoi îndrăzni şi mai mult – îndrăzni să recunoască ceea ce, cu siguranţă, era adevărul.

— Te iubesc.

Imediat, degetul lui se retrase.

— Asta nu, iubito, îi recomandă el, cu ochii îngustându-i-se. Nu merge prea departe.

— Dar ăsta-i adevărul, insistă Serena, trăgându-i mâna înapoi. Dintotdeauna te-am iubit, însă după asta…

— Scuteşte-mă, o întrerupse John, cu un avertisment clar în voce. Ştim amândoi cu ce-am vrut să ne alegem din căsătoria asta… iar acum, mai ştim şi că suntem compatibili. Ei bine, e un avantaj – dar nu încerca să faci din asta mai mult decât e.

— Dar este mai mult decât atât!

Era prea târziu, ştia, ca să mai bată în retragere; nu mai avea altă speranţă decât să-l convingă.

— Te iubesc, nu-ţi dai seama? Niciodată n-aş fi putut… n-aş fi putut să fac ceea ce am făcut acum, dacă nu…

— Ce-i cu tine? se interesă el rece, cu o scăpărare de furie în ochi. Dacă te poţi preface că mă iubeşti, te simţi mai puţin ca o prostituată?

— Nu!

Serena îl privi cu ochi mari, simţind că-i venea rău.

— N-a fost aşa!

— Ba eu aş zice că aşa a fost, obiect el crud. Te-am plătit, m-ai servit. N-a fost iubire, scumpo.

Se întoarse, coborând din pat.

— A fost nevoie, îi spuse el, în timp ce pornea spre camera de toaletă.

După care, răsuci pentru ultima dată pumnalul în rană, adăugând:

— Sau, poate, frustrare.

CAPITOLUL OPT

Doamne, te rog, fă să fi fost numai un vis… sau un coşmar!

Serena se trezi cu gândul complet conturat, ştiind imediat că ceea ce-şi dorea era imposibil. John îi călcase în picioare sentimentele. Ea dorise iubire, iubirea lui John…

— O! N-am ştiut…

Tresări, apoi înălţă capul, buimăcită la vederea doamnei

Hutchins, care intrase în cameră să facă ordine.

— Nu mi-am dat seama…

Menajera o privea cu ochi mari, la fel de şocată ca ea.

— Crezusem că aţi plecat de-acum…

— Nu… Adică…

Dumnezeule, profesorul Brandenson era la şcoală de câteva ore, iar ea nici măcar nu se gândise să se ducă; şi nici măcar nu-i mai păsa, după cele întâmplate în timpul nopţii!

— … azi nu mă duc. Nu mă simt bine.

— Atunci, sunt sigură că aţi prefera să mai aştept…

Doamna Hutchins se întrerupse să inspecteze camera, iar expresia ei, care în mod normal nu dezvăluia nimic, deveni de-a dreptul lemnoasă.

— Sau doriţi… să fac puţină rânduială până vă sculaţi?

— Nu, nu te deranja. Aş dori…

Serena se întrerupse brusc, când văzu ce anume provocase reacţia stranie a menajerei.

— Aş dori o cafea, dacă nu te superi, făcu ea un efort să continue, încercând să-şi ascundă jena. Neagră, adăugă, în timp ce doamna Hutchins pornea spre uşă.

Ce-o fi crezut? se întrebă ea după ce rămase din nou singură. Hainele sale şi ale lui John zăceau risipite pe jos, ca şi cum în cameră ar fi avut loc o orgie în doi. „Şi nu care cumva să te repezi să le ascunzi pe toate!” îşi impuse ea, furioasă că-i păsa, că măcar se gândise la una ca asta. Oricum era prea târziu, căci menajera se întoarse cu cafeaua.

— Mai doriţi ceva? o întrebă, punând tava pe noptieră. Micul dejun, poate?

— Nu, mulţumesc, răspunse Serena cu nepăsare forţată, e foarte bine aşa.

— Atunci, eu mă duc să-mi văd de treburi.

Doamna Hutchins porni spre uşă, cu un efort vizibil de a nu se uita în jur.

— Dar mă întreb…

În uşă se opri, întorcându-se din nou spre Serena.

— … sora dumneavoastră a plecat de tot? Mă aşteptam să fiu anunţată când…

— Cynthia? o întrerupse Serena. Nu e în camera ei? De obicei, doarme până târziu.

— Camera e goală.

Expresia menajerei era la fel de lemnos-cuviincioasă, numai în ochi i se citea curiozitatea.

— Ieri a dormit destul de mult, dar azi, când am ajuns aici, plecase, şi nu pare să fi lăsat nimic în urmă. Totuşi, mă gândeam… poate se mai întoarce?

— N-am idee, răspunse rece Serena. Nu mi-a spus ce planuri are. Poate ştie domnul Bourque. Am să-l întreb când se întoarce acasă.

— Iar până atunci, întrebă doamna Hutchins, să fac curat în cameră, măcar?

— De ce nu?

Cu mişcări deliberate, Serena se întoarse să-şi toarne cafeaua, sperând ca doamna Hutchins să priceapă aluzia şi să iasă.

Ieşi în sfârşit, iar Serena rămase câteva minute singură cu gândurile ei, înainte de următoarea întrerupere.

— Nu, te rog să nu te deranjezi. Mă duc singură până sus.

Vocea lui Lillian, îşi dădu ea seama, întrebându-se cum de nu auzise ciocanul de bătut în uşă. Paşii uşori ai lui Lillian urcau scara, şi imediat se auzi un ciocănit.

— Da, o clipă! strigă Serena, înhăţând un halat; nu mai avea timp să strângă hainele lui John şi ale ei, urme clare ale celor întâmplate noaptea. Intră!

— Mulţumesc.

Lillian intră în cameră, impecabilă ca întotdeauna: fustă de tweed gri, jachetă din acelaşi set, peste o bluză de mătase argintie, bijuteriile cele mai potrivite, fiecare fir de păr blond la locul lui. Numai expresia – micile riduri adâncite la mijlocul frunţii, şi muşchii nefiresc de încordaţi din jurul gurii – dădea de înţeles că ceva era în neregulă.

— Serena, nu înţeleg, începu ea, fără să piardă vremea cu introducerile. Doamna Hutchins mi-a spus că Cynthia nu-i aici.

— Da, am…

— Dar trebuie s-o opresc, continuă Lillian, până nu face cine ştie ce prostie! Serena, unde e?

— Nu ştiu, răspunse neputincioasă Serena.

Muşchii din jurul gurii lui Lillian se crispară şi mai tare.

— Dar trebuie să ştii! O primeşti în casă, o încurajezi în toată… în toată rebeliunea asta a ei – iar acum, spui că nu ştii unde e? întrebă Lillian ridicând tonul, apoi trase adânc aer în piept şi continuă mai calmă: Serena, e iresponsabil din partea ta să te joci aşa cu viitorul ei… Pur şi simplu nu înţeleg de ce…

— Eu n-am făcut nimic, insistă Serena, aşezându-se pe marginea patului. John a fost cu ideea.

— John? repetă Lillian, nevenindu-i să creadă. Ce legătură are John cu Cynthia?

Una mult mai strânsă decât ai crede tu, fu Serena tentată să răspundă, dar nu avea de gând să discute despre fantasmagoriile din capul ei, nici ceea ce spusese Cynthia despre John.

Şi-n plus, ştia cu deplină certitudine că în noaptea trecută nu se întâmplase nimic între John şi Cynthia.

— Când tu şi tata i-aţi spus să se întoarcă la Houston, s-a dus la John, îi explică ea, iar John i-a spus că poate locui la noi o vreme.

— Dar ce ce? întrebă Lillian, din nou pe un ton uşor isteric. De ce să se amestece el?

Serena ridică din umeri.

— Nu ştiu. A spus că vrea să se asigure că nu face nicio prostie.

— Atunci, ar fi trebuit să se întoarcă la Gregory, se răsti Lillian. Nu trebuia s-o silească să plece!

— Nu cred că ar fi fost înţelept, începu Serena cu grijă. N-avea deloc stare să facă nimic cu forţa.

Lillian pufni.

— Te cred! I-aţi uşurat atât de mult situaţia – găzduind-o aici, ducând-o la petreceri… era liberă să facă tot ce poftea! De ce Dumnezeu să fi făcut ceea ce era raţional, când voi doi îi satisfăceaţi toate poftele? Cred că de-acum a pierdut orice şansă cu Gregory.

— A avut grijă John să nu şi le piardă, preciză repede Serena. I-a tot spus că…

— John! aruncă Lillian cu dispreţ.

Începu să se plimbe prin cameră, agitată, împiedicându-se când de cămaşa lui John, când de furoul Serenei.

— La ce-i folosesc predicile lui John? întrebă ea, ocolind cu grijă

hainele de pe covor.

De parcă i-ar păsa ei cu ceva! Cinstit, Serena, de ce l-ai lăsat să se amestece…?

— N-am ştiut ce făcuse. Fusesem plecată, şi când am ajuns acasă, el o invitase deja…

— Ei bine, insistă Lillian, cu ochi scăpărători, când ai aflat, ai fi putut să faci ceva! De ce nu l-ai împiedicat să se implice în povestea asta?

— N-am putut, replică Serena, lezată de nedreptatea atitudinii lui Lillian. N-am căderea să-i spun lui John ce poate să facă şi ce nu. Poate că tu ai uitat, dar nu avem cea mai normală căsnicie din lume!

— Nu? se întoarse Lillian spre ea, cu sprâncenele arcuite. Dacă e să ne luăm după asta, continuă ea, răscolind uşor cu pantoful gri din piele de ied mai întâi combinezonul, apoi pantalonii lui John, aş zice că aveţi o căsnicie rezonabil de normală – mai… neinhibată decât multe, poate, dar cu siguranţă, mai… intimă!

— Şi la ce-mi foloseşte asta? întrebă Serena, mai înverşunată decât intenţionase. Nu-mi dă niciun drept în căsnicia noastră.

— Nu?

Dintr-odată, Lillian păru să cadă pe gânduri, uitând o clipă de problemele Cynthiei.

— Nu tocmai drepturi, dar nu asta e problema…

Trase balansoarul mai aproape de pat, aşezându-se cu faţa spre Serena.

— Draga mea, tu încă n-ai învăţat? Când eşti măritată cu un bărbat, şi aveţi relaţii intime, intimitatea asta îţi dă anumite… posibilităţi. Ca soţie, există lucruri pe care le poţi spune, discuţii pe care le puteţi avea după… când el e mai… receptiv… În fine, nu e nevoie să-ţi explic ca la şcoală, nu-i aşa?

— Ba, în cazul lui John, ar fi nevoie. Între noi nu există o asemenea relaţie, declară scurt Serena. Nu sunt soţia lui – sunt doar o proprietate. Mi-a cumpărat numele, şi-a plătit intrarea într-o familie de viţă veche din Boston…

— Serena! reteză vocea lui Lillian, limpede şi foarte fermă, durerosul recital al Serenei. Nu-ţi poţi irosi viaţa purtându-i pică pentru asta!

— Nu mi-a prea dat de ales! El îmi poartă pică, tot timpul mi-o aruncă în faţă… Numai dacă…

O clipă, vocea Serenei şovăi.

— … numai dacă tata n-ar fi făcut-o…

— Draga mea, n-a avut încotro, replică Lillian, deşi avu bunul simţ să se arată amărâtă. Nici el n-ar fi vrut aşa, dar trecea printr-o perioadă foarte proastă… Realmente, a fost singura soluţie posibilă…

— John a spus că nu era chiar atât de rău, obiectă Serena. A spus că tata nu făcuse niciun lucru pentru care ar fi intrat în închisoare, doar că s-ar fi compromis.

— Era mai mult decât atât, ripostă sec Lillian. Tatăl tău investise pentru el însuşi şi pentru câţiva prieteni. Dacă nu-şi acoperea pierderile, paguba ar fi afectat mai mulţi oameni.

— Prietenii şi contul în bancă erau mai importanţi decât propria lui fiică? întrebă Serena cu înverşunare. De-asta am ajuns în situaţia asta nenorocită?

— E nenorocită numai fiindcă tu vrei să fie aşa, nu se lăsă Lillian. Erai hotărâtă să te măriţi cu John; n-ai vrut să fii rezonabilă…

— Şi, o dată ce a încheiat tranzacţia, tatii puţin i-a mai păsat!

— Cum să nu-i pese? îi mai pasă şi acum. Nicio clipă să nu crezi că nu-i pasă!

— Atunci, are un mod cam ciudat de a o arăta! Până când şi-a dat seama că-i pică şi lui ceva la afacerea asta, s-a împotrivit categoric căsătoriei mele cu John… era prea devreme, John nu era bărbatul potrivit, nu era demn de încredere… Lil, ştii bine ce-a spus. Tremura de nervi – în viaţa mea nu l-am văzut mai furios.

— Dar asta nu…

Lillian se întrerupse, muşcându-şi buzele.

— Of, draga mea… numai de-ai înţelege…

— Ceea ce înţeleg e că m-am ales cu farsa asta de căsnicie, şi niciodată n-am să fiu fericită – John n-o să mă lase să fiu fericită.

Făcu o pauză, privindu-şi verigheta lată, grea, de pe degete, cântărind-o… un simbol nepotrivit al căsniciei ei, îşi spuse, apoi trase adânc aer în piept şi întrebă cu prudenţă:

— Ce s-ar întâmpla dacă aş divorţa?

— N-ai divorţa, replică tăios Lillian. Nu se poate!

— De ce nu se poate? întrebă Serena, cu voce rece şi aspră.

— Fiindcă…

Lillian se opri, clătinând din cap, ca şi cum n-ar fi ştiut cu ce să înceapă.

— Una la mână, din cauza banilor. John i-ar vrea înapoi, cel puţin, iar tatăl tău n-ar avea cum să-i restituie… I-a cheltuit pe toţi, ca să achite datoriile. N-are de unde să obţină atâţia bani, şi ar avea nevoie de ani de zile ca să-i adune.

— Şi dacă l-aş despăgubi eu pe John? întrebă Serena, cu mintea dintr-odată limpede.

Contul de depozit al mamei mele se deblochează peste doi ani. Aş putea să împrumut pe baza lui – sau să aştept, cred, dacă n-aş avea încotro.

— Dar nu cred…

Neputincioasă, Lillian îşi agită mâinile.

— Nu ştiu câţi bani sunt în contul acela… s-ar putea să nu fie de ajuns… iar tatăl tău n-ar fi de acord. Niciodată nu s-a gândit să-l folosească, nici chiar când situaţia a început să se agraveze. Şi-n plus, chiar dacă s-ar putea aranja, iar tatăl tău ar fi de acord, nu cred că banii sunt adevărata problemă. E vorba de ce anume ar face John, de ce ar spune… Ştie totul, Serena! A refuzat până şi să se gândească să-i dea tatălui tău banii, până n-a fost sigur de ce, iar tatăl tău… ei bine, a considerat că se cade să fie complet sincer…

— Cu John, interveni rece Serena, dar nu şi cu mine!

— Spera să nu afli niciodată, încercă Lillian s-o dreagă. Erai atât de îndrăgostită… Tatăl tău nu era sigur în legătură cu John şi credea sincer că aranjamentul ăsta poate să ajute pe toate lumea…

— Să ajute? întrebă cu voce ascuţită Serena. Credea că ajută la ceva dacă mă vinde?

— Credea că aşa va fi mai simplu să pună totul pe baze clare, de afaceri… că John va fi un soţ bun pentru tine… că te va face fericită… că-şi va proteja investiţia, că…

— Nu!

Serena se ridică de pe pat, ducându-se la fereastră.

— Ajunge, spuse ea, privind în grădină. Nu vreau să mai aud! Dacă tata a crezut într-adevăr că putea… că putea să mă reducă la… la

o investiţie care trebuie să fie protejată, atunci nu vreau să mai aud nicio vorbă…!

Cu voce surdă, continuă:

— Singura dată în viaţa mea când am avut nevoie de protecţia lui…

Nu simţea durere, reflectă ea; în acel moment, simţea numai izolare şi un gol imens.

Ştia că durerea avea să vină mai târziu.

— Singura dată când a fost cu adevărat important să-l am alături de mine… Iar el, unde a fost? Să bată palma, să mă vândă cui oferă mai mult.

— Nu-i adevărat, Serena, replică Lillian cu convingere. Tatăl tău ţi-a fost alături întotdeauna – întotdeauna! Nu poţi să ştii… n-ai cum să înţelegi…

— Ba înţeleg, o contrazise aproape cu blândeţe Serena. Ştiu că nu e nevoie să rămân căsătorită; pot să divorţez. N-am nevoie să păstrez secretul necurat al lui tata… după ce atâţia ani – toată viaţa mea! – s-a prefăcut că mă iubeşte.

— S-a prefăcut? Poate, consimţi Lillian, cu intensă emoţie, dar nu că te iubea pe tine s-a prefăcut. În toţi acei ani, te-a iubit atât de mult, încât a fost gata să se prefacă a crede că erai fiica lui.

— Fiica lui? repetă Serena, întorcându-se spre mama ei vitregă. Ce vrei să spui?

— Că nu eşti a lui! Mama ta… a avut pe altcineva, tot timpul… aproape de la început…

— Pe cine? întrebă ea, concentrându-se asupra singurului amănunt care părea tangibil în acea lume nouă şi străină pe care abia o întrezărea.

Lillian clătină din cap.

— N-a fost numai unul. Au fost mulţi, foarte mulţi, unul după altul. El… tatăl tău…

Făcu o pauză, încurcată.

— Ei bine, n-a… după primele câteva încercări, a renunţat să mai afle. Nu era normală, Serena. Tatăl tău a ştiut că avusese probleme în copilărie. Părinţii ei erau foarte reci, iar el s-a gândit… şi-a dat seama că nu putea să se stăpânească. Trebuia să caute obsesiv dragostea.

— Dar…

Serena se opri, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Cel mai ciudat era că o credea pe Lillian – nu din vreun motiv anume, ci pentru că era evident că nu inventa nimic.

— Dacă… dacă mama mea a fost aşa, de ce n-a divorţat de ea?

— Pentru că… avea motive, firește, şi nu exista iubire între ei… Pentru ea, el nu reprezenta decât o certitudine. Era omul la care să se întoarcă de fiecare dată după ce era rănită… şi mereu era rănită. Iar el considera că nu putea s-o abandoneze… era atât de nefericită… disperat de nefericită. Se simţea răspunzător pentru ea… şi pentru tine, după ce te-ai născut.

— Dar, începu Serena, încercând să se descurce prin hăţişul informaţiilor, dacă a rămas, cum poate fi sigur că nu-s… că nu-s a lui?

— Fiindcă… Of, Serena, mi-e îngrozitor de greu, mărturisi Lillian. M-a cunoscut pe mine, şi… cu mult timp înainte ca tu să te fi născut, noi doi… ei bine, nu voia s-o părăsească, dar mie îmi era credincios. N-a existat nicio posibilitate – absolut niciuna – dar asta nu i-a schimbat sentimentele faţă de tine, chiar de la început. Era hotărât – fără nicio ezitare! – să-ţi fie ca un tată adevărat.

— Şi de-asta mi-ai spus… iar eu nu pot…

Serena se întrerupse, închizând o clipă ochii.

— Nu pot, nu-i aşa? continuă ea, fără s-o privească pe Lillian, ci undeva într-un viitor îndepărtat. Nu pot divorţa de John, nu pot să-mi asum riscul consecinţelor… pe care le-ar avea de suferit tatăl meu.

— Sper să nu fie cazul, răspunse Lillian cu o voce neutră, încercând să nu mai exercite presiuni. Nu e nevoie să-ţi spun cât l-ar răni.

— Da, şi cred că ar fi… nu ştiu!… o deziluzie, poate… I s-ar zdruncina credinţa în el însuşi dacă, după atâţia ani de când a luat hotărârea să mă apere, aş refuza să fac acelaşi lucru pentru el, nu?

— Cred că da, încuviinţă Lillian, dar ţi-am spus deja prea multe.

— Nu, mi-ai spus doar stricul necesar, o asigură Serena, încercând dureros să zâmbească. Ştiu ce am de făcut… şi e singurul lucru pe care nu-l pot face. Trebuie să salvez atât cât se poate din căsnicia asta.

— Şi cred… cred cu adevărat că poţi. Între voi doi există o

atracţie evidentă…

Făcu o pauză, privind hainele împrăştiate, cu colţurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet.

— … şi spontaneitate, iar ăsta nu-l deloc un început rău.

Serena clătină din cap.

— N-aş crede. John nu are o părere prea bună despre tata, pentru ceea ce a făcut, şi cu atât mai puţin despre mine. E un om neiertător.

— Mândria lui e de vină, sugeră Lillian cu aerul unei persoane care vorbeşte din experienţă. Genul ăsta de succes, într-un oraş ca Boston-ul, l-a expus multor neplăceri, iar aranjamentul cu tatăl tău trebuie să i se fi părut un comportament incalificabil. Totuşi, continuă ea cu hotărâre, dacă-i laşi puţin timp, cred că va începe să se îmbuneze.

— Da, confirmă Serena fără nicio intonaţie. N-avea niciun rost s-o contrazică – n-ar fi reuşit decât s-o facă să se simtă şi mai prost – dar ştia că nimic nu l-ar fi îmblânzit pe John.

CAPITOLUL NOUĂ

— Nu eram sigur că te voi găsi aici, o întâmpină John, învrednicind-o cu un zâmbet scurt, de nepătruns. Mă mir că încă nu ţi-ai mutat lucrurile. Acum, că Cynthia a plecat, mă gândeam că poate vrei să te întorci în chilia ta mică şi castă.

Stătea în balansoar, cu picioarele întinse înainte, încrucişate la glezne. Cu excepţia cravatei în dungi pe care şi-o lărgise discret, arăta la fel de pedant ca întotdeauna, în costumul bine croit şi cu cămaşa albă, apretată – calm, stăpânit şi elegant.

— N-am…

Serena se întrerupse, muşcându-şi buzele. Ar fi trebuit să se întoarcă în camera de oaspeţi, dar nici nu-i trecuse prin minte… şi nu numai din cauza vizitei lui Lillian. Toată ziua trăise într-o abulie deplină, dar nu avea de gând să-i explice lui John din ce motive!

— N-am… încercă ea din nou, căutând o scuză. N-am avut timp, încheie, cam încurcată.

— Ai avut toată ziua, sublinie el, privind-o atent. Cu siguranţă, timp destul, dacă asta voiai să faci. Aşa că, poate…

Dintr-odată, se ridică în picioare, venind spre ea cu un zâmbet pe buze.

— Ce este. Serena? Ai ajuns la concluzia că ai vrea totuşi să rămâi aici?

— Nu!

Îl privi prudent, retrăgându-se până lângă unul dintre colţurile patului.

— Ar trebui să ştii că nici nu se pune problema.

— Nu sunt chiar atât de sigur… după cele de azi-noapte.

John se opri în faţa ei, continuând să zâmbească.

— Nu face pe sfioasa cu mine, iubito, murmură el, cu o lucire periculoasă în ochi. Vrei, nu vrei să recunoşti, noaptea trecută s-a întâmplat ceva special.

— S-a întâmplat o aberaţie, nu ştiu ce m-a apucat…

Serena lăsă fraza în aer, întrebându-se cum să-i explice… Ce să-i explice?!

— Am… băusem saki…

— Nu prea mult – te-am urmărit, îi explică el, râzând când îi văzu expresia indignată.

— M-ai controlat? Ţi-era frică să nu mă îmbăt?

— Voiam să fiu sigur că nu te îmbeţi, ca să n-ai nicio scuză… dacă seara se încheia aşa cum voiam eu.

— Ai premeditat totul! îl acuză ea. Atât de sigur erai!

— Nu-i adevărat. Când e vorba de tine, nu sunt sigur niciodată, şi n-am putut decât să sper… Şi încă mai sper.

Făcu un pas înainte.

— Serena… iubito… nu complica şi mai mult situaţia. Căsnicia asta poate fi şi altceva decât o farsă, iar în noaptea trecută am pus nişte baze pe care putem să clădim…

Îi atinse panglica din jurul părului, apoi i-o desprinse cu blândeţe.

— De ce nu recunoşti? Şi tu ai vrut ceea ce s-a întâmplat azi-noapte… şi ţi-a plăcut la fel de mult ca mie.

— Ai vrea tu! ripostă Serena, înfruntându-şi nodul care i se pusese dintr-odată în gât.

Vrei să te poţi distra fără mustrări de conştiinţă!

— Nu-i adevărat, o contrazise el absent, jucându-se cu şuviţele ei de păr. Amândoi avem de câştigat.

— Eu nu vreau! strigă ea, agăţându-se de colţul patului. John, lasă-mă să plec!

— Niciodată!

Clătinând din cap, îi privi faţa captivat complet, ca un om căzut în transă.

— Nici acum… şi nici altă dată, iubito.

— Dar nu putem trăi aşa… obiectă Serena fără vlagă, încercând să-şi stăpânească bătăile inimii. Aşa, n-o să fim niciodată fericiţi…

— Noaptea trecută am fost fericiţi, murmură el, gustându-i scurt buzele cu ale lui. Mai ţii minte?

— Nu, ţi-am spus…

I se tăie respiraţia, când John o sărută din nou, iar mâinile cu care se ţinea de colţul patului slăbiră strânsoarea.

— Nu joci cinstit, se plânse ea, lăsându-se cuprinsă de braţele lui.

— Aşa e mai bine, zâmbi John, când mâinile ei i se ridicată pe umeri. Ai să vezi… vom face noi ceva din aranjamentul ăsta, o să uităm cum a început…

Să uite? Nu, n-avea să uite niciodată, îşi spuse cu tristeţe Serena, încercând să nu ia în seamă sunetul neaşteptat care-l făcu pe John să întrerupă sărutul.

— Salvaţi de clopoţel, o tachină el râzând, dar nu pentru multă vreme.

Serena se aşeză pe marginea patului, de teamă că n-o puteau susţine picioarele, fără să asculte când John răspunse la telefon şi, după câteva cuvinte, se întoarse spre ea.

— Eşti în siguranţă, un timp. Era Lillian – diseară dă o reprezentaţie comandată, o mică petrecere de familie ca să sărbătorească intrarea lui Gregory în scenă. Se pare că el şi Cynthia s-au împăcat.

* * *

— Draga mea, e foarte bine că studiezi, remarcă Mabel Stuart, în timp ce o supunea pe Serena unei prelegeri austere despre importanţa de a-şi ocupa „locul care se cuvine” în societate. Dar nu crezi că mergi puţin cam prea departe?

— Mie nu mi s-a părut, răspunse Serena, printre dinţi. Aşa

credeţi?

— Ei, doar nu vrei să-ţi faci o carieră din asta, nu-i aşa? replică doamna Stuart. Pe plan social, soţul tău poate folosi tot ajutorul pe care-l obţine, şi fireşte că şi tu te-ai născut spre a ocupa o anumită poziţie. Ai putea fi o lideră mondenă, într-o bună zi, dacă începi acum şi alegi înţelept – să sprijini baletul, de pildă, sau să faci parte din comitetul de colectare a fondurilor pentru tratarea unei boli incurabile…

Doamna Stuart mai avea multe de spus, dar Serena n-o mai asculta. Vizavi de ea, John stătea între Cynthia şi sora lui Gregory, dar era monopolizat de tatăl acestuia.

— Am ocazia să te cunosc mai bine, băiete, spusese domnul Stuart cu inimoasă condescendenţă.

După cină, conform unei înţelegeri prealabilă, sosiră câţiva prieteni de-ai Cynthiei şi ai lui Gregory.

— Ca să se mai distreze şi tineretul, explică Lillian, conducându-i în salonul din spate, unde pregătiseră sofisticata staţie stereo pentru dans.

Tatăl Serenei, John şi domnul Stuart se retraseră în bibliotecă; Lillian le dirijă pe doamna Stuart şi fiica ei în camera de dimineaţă, împiedicând-o cu un gest scurt pe Serena să le urmeze.

— Nu, aşteaptă un moment, îi murmură ea discret. Tatăl tău vrea să-ţi vorbească în seara asta şi am vrut să te previn… nu ştie ce am discutat azi dimineaţă, n-are idee că…

— Că ştiu despre mama mea, şi toate celelalte, încheie Serena în locul ei. Nicio grijă, Lil, n-am să-i spun.

Neavând chef de dans, Serena urcă scara ornamentală şi se duse drept în vechea ei cameră, bucuroasă că avea puţin timp să stea singură. Aprinse lumina, văzând că nimic nu se schimbase din ziua nunţii ei – numai ea era alta. Părea mai… mai puţin inhibată, poate, mai puţin încordată… Mai vie? se întrebă, iar în clipa următoare auzi o bătaie în uşă.

— Pot să intru? întrebă tatăl ei, deschizând uşa. Nimeni nu ştia unde eşti, dar am ghicit că ai venit aici.

Îi zâmbi, distins în hainele lui de seară, dar arătând obosit şi epuizat, îşi spuse Serena cu un junghi de regret.

— Niciodată nu ţi-au plăcut petrecerile.

Ridicând din umeri, Serena îi răspunse la zâmbet.

— Stuarţii nu-s tocmai favoriţii mei.

— Nici ai mei, confirmă el cu o strâmbătură, deşi Gregory e potrivit pentru Cynthia – dar acum, că s-au împăcat, viitorul ei e din nou sigur.

După o scurtă pauză, continuă:

— Dar de-al tău ce poţi să-mi spui, fetiţo? Lil mi-a spus că a trecut pe la tine azi-dimineaţă, şi că i-ai spus că John îţi reproşează… ăă, termenii înţelegerii noastre.

O privi nefericit.

— Aşa e?

— Într-o oarecare măsură. Cred că i-a lăsat o impresie neplăcută, dar o să-i treacă, cu timpul.

— Însă ştie, desigur, că n-a fost ideea ta, nu? protestă Ted Wright. Dacă i-a intrat în cap că fuseseşi implicată şi tu, pot să-i spun, să-i explic…

— Nu cred că ar folosi la ceva, răspunse Serena cu grijă. Nu te-ar crede.

— Dar trebuie să mă creadă! exclamă tatăl ei. De ce nu m-ar crede?

— Fiindcă e încăpăţânat şi mândru, şi are nevoie de timp ca să se obişnuiască treptat cu ideea. Noroc numai că nu se poate spune că nu ne iubim.

Îşi înghiţi nodul dureros din gât, neputând să mintă în legătură cu ceea ce-şi dorea cu disperare să fie adevărat.

— Ceea ce simţeam unul pentru altul în vara trecută… nu s-a schimbat.

— Eşti sigură? întrebă tatăl ei, sperând să evite o scenă dificilă. Nu vreau să fii nefericită.

— Nu sunt, îl asigură Serena cu un zâmbet forţat. Majoritatea tinerilor căsătoriţi trec printr-o perioadă de acomodare. Nicio grijă, tată, o să fie bine.

— Mă bucur să aud! răspunse el. Lil mă îngrijorase, dar dacă eşti sigură…

— A, sunt foarte sigură, deşi ar mai fi un lucru, adăugă ea cu falsă nepăsare. John pare să creadă că i-ai spus… că ştiam despre

învoiala voastră. Nu prea înţeleg cum vine asta.

— Dar ştiai, replică surprins tatăl ei. La recepţie, a venit la mine şi mi-a spus că voia să fie sigur că nu-ţi voi spune niciodată. Desigur, între timp Cynthia lăsase să-i scape, şi am vorbit despre asta. A trebuit să-i spun! Nu l-am putut minţi, dar n-am avut prea mult timp…

Cred că nu i-am explicat destul de clar. Poate a crezut că voiam să spun că tu ştiuseşi tot timpul…

— Cred că asta s-a întâmplat, dar am să-i explic eu, spuse Serena cu o veselie forţată, imaginându-şi cât de imposibil i-ar fi fost să-l facă pe John s-o creadă. Cred că asta-i toată problema, o simplă neînţelegere. Nu-ţi face griji, tată.

* * *

— Renie?

Cynthia deschise uşa şi se uită în cameră.

— Ce faci aici?

— Nimic…

Parcă ar fi văzut o stafie, îşi spuse Serena cu un fior, apoi adăugă:

— Mă gândeam doar.

— Te ascundeai, mai degrabă.

Cynthia intră în cameră, roşie la faţă şi cu părul în neorânduială, îşi aruncă pantofii şi se aşeză la masa de toaletă.

— Ar trebui să vii jos, spuse ea. Numai e ca pe vremuri, când veneai aici fiindcă nu cunoşteai destui invitaţi. Acum îl ai pe John, deşi încă mai e în bibliotecă, la discuţii cu tatăl lui Gregory, dar n-o să stea acolo toată seara.

— Nu contează, ridică din umeri Serena. Ştiu că e important să stea de vorbă cu domnul Stuart.

— Mhm… O şansă fantastică, serios, confirmă absentă Cynthia, căutând un pieptene prin sertare. Serena trase adânc aer în piept, hotărâtă să profite de ocazie.

— Cynthia… Îţi mai aduci aminte ce-ai spus când am luat masa cu John?

— Ieri, preciză sora ei, cu un zâmbet misterios. Pare să fie un an de-atunci, nu?

— Dar îţi mai aminteşti?

— Renie, am spus multe. Cine ştie pe care mi le amintesc şi pe care nu?

— În legătură cu un scandal în familie…

Cynthia ridică din umeri.

— A fost o invenţie, ţi-am spus doar.

— Sincer? insistă Serena. Mie nu mi s-a părut invenţie.

— Ei, ar trebui să mă crezi! replică apăsat Cynthia. Scandalurile de familie sunt nişte vechituri, e mai bine să fie lăsate în pace.

— Dar…

Serena făcu o pauză, apoi, convinsă că Cynthia ştia, spuse cu francheţe:

— … dar ăsta e atât de nedrept!

— N-aş crede!

Sora ei vitregă puse pieptenele pe masă, cu zgomot.

— Să ne închipuim, o clipă doar, că ştim amândouă despre ce vorbim, şi că e adevărat. Tu găseşti că e nedrept, eu nu. Cred că e unul dintre compromisurile vieţii – de cel mai bun gen posibil! Îţi dai seama că nimeni n-a suflat despre vreun scandal în care să fie implicată mămica – sau eu? Din câte ştie lumea, tăticul a cunoscut-o pe mămica la câteva luni după ce a murit mama ta. Toţi ştiu că mămica era văduvă, cu un copil. Serena…

Se întoarse cu faţa spre ea, privind-o pătrunzător cu ochii ei albaştri.

— … N-oi fi eu o Wright, decât prin adopţiune, dar asta nu contează. N-am nevoie de protecţie – pe când tu ai! Nu-ţi dai seama?

— Cum ai aflat? întrebă Serena într-o şoaptă abia auzită. De când ştii?

— Nu-s sigură, dar unii oameni au vorbit. Cred că…

Ridică din umeri.

— Or fi cunoscut-o pe mama ta, sau cel puţin ştiau câte ceva despre ea. Eu am râs mereu, întrebam dacă cunoaşte cineva vreo fiinţă care să fie mai puritană ca tine. Cu asta, de obicei, îi convingeam. Nicio grijă, Renie! Nu contează!

— Dar…

Curios, reflectă Serena. Şi ea îi spusese acelaşi lucru tatălui ei, cu puţin timp în urmă, dar îi era mai uşor să încurajeze pe altcineva decât

să accepte o încurajare.

— Mie totuşi nu mi se pare drept.

— Mie, da! Ascultă, Renie, tata şi-a dat toată silinţa să ne protejeze pe toate trei, şi cred că a reuşit de minune. Întâmplător, mai cred şi că mămica şi cu mine am avut cel mai mult de câştigat… iar dacă mai aduci vreodată – o singură dată! – vorba despre povestea asta, şi-ncepi să te plângi că e nedrept, am să te cârpesc. Aşa să ştii! Şi-n plus, adăugă ea cu un zâmbet nevinovat, nu ştiu – nimeni dintre noi nu ştie – dacă e adevărat!

— Eu ştiu! Sunt sigură…

— Sigură? se repezi Cynthia. Nu poţi fi sigură – n-ai cum! Şi, haide, ordonă ea, apucând-o de mână şi trăgând-o spre uşă, m-am săturat de toată trăncăneala asta. Vreau să petrec, şi ai să vii şi tu.

— Nu vreau… nu cred… încercă Serena să se opună, fără convingere.

— Ei bine, eu vreau şi cred! Hai, Renie, distrează-te şi tu ca oamenii – şi să nu mai aud o vorbă!

* * *

— Dansează cu mine.

John apăruse lângă ea, iar Serena îl privi cu ochi mari şi goi, fără să înţeleagă.

— Dansează cu mine, repetă John.

„Norocul meu!” îşi spuse ea abătută, în timp ce era condusă pe ringul de dans. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să îndure acel gen de contact fizic pe care dorea cu disperare să-l evite.

— Relaxează-te, iubito, o sfătui John, cu un zâmbet care sugera că Serena se dăduse de gol. Chiar o să fie un calvar atât de îngrozitor?

„Mai rău!” răspunse ea în gând, muşcându-şi nervoasă buzele.

— N-ai nimic de spus?

— Mă concentrez… ca să nu te calc pe picioare.

— Sunt un dansator atât de prost?

— Nu, replică ea acru. Eu sunt.

— Nu şi cu alţii, obiectă calm John. Te-am văzut.

— Cam greu! Toată seara ai stat cu tatăl lui Gregory, în bibliotecă.

— Nu toată seara, iubito, iar adineaori când te-am văzut, păreai

să te distrezi.

— Ca să scap de gura Cynthiei.

— A, da, Cynthia… înţeleaptă fată…

— Într-adevăr, îi dădu Serena dreptate, simţind un junghi de vinovăţie. Ar fi trebuit să te însori cu ea, nu cu mine.

— Era ocupată deja, îi aminti el amuzat. Şi-n plus, n-o voiam. Pe tine te doream.

„Mă doreai", repetă ea în gând. „Mă doreai, nu mă iubeai…"

— Ceea ce-ţi doreai era o nevastă dintr-o familie de prestigiu.

— Aşa-mi tot spui, confirmă el nepăsător, şi trebuie să fie adevărat. Sunt aici în seara asta graţie ţie, şi am beneficiat de câteva ore în compania lui Josiah Stuart.

— O mare cinste! confirmă sarcastic Serena. Cred că eşti în culmea fericirii.

— Mai degrabă în culmea stupefacţiei, să văd atâta ipocrizie. Am păstrat discreţia cu privire la mariajul fiului său, aşa că-mi e dator. Trebuie să recunoşti, nu e decât un aranjament cu sânge rece.

— Desigur, dar poate… cel puţin, sper că Cynthia şi Gregory pot fi fericiţi.

— Fericiţi? repetă sceptic John. Din câte văd în jur, fericirea nu contează. Eficienţa e totul. Aşa acţionează cei ca voi. Uită-te la tine!

Făcu o pauză de efect.

— Ai făcut sacrificiul suprem – ai salvat reputaţia lui tăticul şi creditabilitatea familiei, căsătorindu-te cu un bărbat sub nivelul tău.

— Nu-i adevărat! declară ea cu aprindere. Niciodată nu m-am gândit aşa la asta – şi nici la tine! Niciodată! Cum poţi să… Nu mă cunoşti destul de bine ca să-ţi dai seama că la tine nu m-am gândit aşa niciodată?

— Asta ce mai e? întrebă el, cu un zâmbet derutant. Jocul de vara trecută?

— E…

Serena se opri, privindu-l cu ochi mari, chinuiţi. Jocul de vara trecută; nu fata din vara trecută. Fata din vara trecută nu însemna nimic pentru el; tocmai i-o spusese clar – şi, în aceeaşi clipă, Serena descoperi că dorea cu disperare să fie iar fata din vara trecută. Ar fi dat orice ca să fie din nou în acea vară, când păruseră să fie îndrăgostiţi.

— Ce este, iubito? insistă el, văzând că tăcea. Ţi-a mâncat pisica limba?

— Nu…

Paşii îi şovăiau; îi era greu să danseze, când tocmai îşi întrezărise restul vieţii… O viaţă se scepticism şi cuvinte caustice din partea lui John, o viaţă fără iubire… era peste puterile ei. Dintr-odată, nu mai putu să respire… o lua cu leşin… Trebuia să plece, să iasă…

— Du-te dracului, John, şopti ea cu furie, smulgându-se din îmbrăţişare.

Cu capul în piept, se îmbulzi printre ceilalţi dansatori, fără să aibă idee încotro se îndrepta.

— Ceartă între îndrăgostiţi, băiete? auzi ea glasul domnului Stuart, bubuind sonor peste muzică. Fetele astea două trebuie să fie îmblânzite. O să fie o pacoste pe capul tău şi-al lui Gregory, dacă nu…

— Serena?

Lillian apăruse lângă ea în holul central, privind-o încruntată.

— Unde te duci, scumpo?

— Afară, răspunse ea scurt, să respir puţin aer curat.

Mergând cât de repede îi permiteau sandalele cu tocuri înalte, porni pe Marborough, trecu prin Clarendon, apoi prin Berkeley. Fu nevoită să se oprească un moment la Arlington, lăsând să treacă două taxiuri, apoi o luă la fugă spre întunericul din grădina publică. Ajunsese!

Acum John nu putea s-o mai găsească, îşi spuse, în timp ce pornea pe o cărare îngustă.

Imediat, din spate, cineva o apucă strâns de braţ.

— Ce prostie nemaipomenită!

Glasul lui John se auzea aspru în beznă, furios şi cu răsuflarea tăiată din cauza grabei.

— Ce naiba faci, vrei să mori?

— Ce te priveşte?

— Mă priveşte, maibii! Eşti soţia mea!

— Nu sunt soţia ta, sunt proprietatea ta! îl acuză Serena. Nu încerci decât să-ţi protejezi investiţia!

— Aşa crezi?

— Aşa ştiu! Ai plătit pentru mine – de fiecare dată îmi arunci

asta în faţă! M-am săturat de acuzaţiile tale, m-am săturat să fiu mereu chinuită şi niciodată crezută, să fiu învinuită pentru un lucru pe care nu l-am făcut! Dacă mai aud o singură dată cât de mult ai plătit pentru mine, am să… am să…

— Ai să ce? se interesă el, cu un calm neaşteptat şi ameninţător. Ce-ai să faci?

— Nu ştiu? Am să zbier, sau am să-ţi dau una! strigă ea înnebunită.

— De ce să nu mă părăseşti? Dacă eşti atât de inocentă pe cât ai vrea să crezi, de ce laşi lucrurile să mai continue? Poţi să pleci…

— Ştii bine că nu pot face asta!

Descărcarea de furie îi trecuse, distrusă de realitatea necruţătoare.

— Tatăl meu…

— De ce eşti atât de nobilă? insistă John. De ce îl aperi, când te-a făcut să fii atât de nefericită? Ţi-am spus – n-o să ajungă la închisoare. Cu siguranţă, ar fi dispus să sufere o mică situaţie penibilă…

— Nu pot face asta… nu pot să-i cer…

— Sigur că nu poţi, confirmă el cu un zâmbet neplăcut. Să salvaţi aparenţele – asta-i tot ce contează pentru oamenii ca voi. Ai face orice ca să-i păstrezi micul secret necurat – te-ar pune să faci orice!

— Ştiu că aşa crezi, dar te înşeli!

Serena îl privi încruntată, simţind că furia îi revenea cu înverşunare, împingând-o dincolo de limitele prudenţei sau ale discreţiei.

— Eşti rece ca un sloi de gheaţă! Tu nu ştii ce înseamnă să iubeşti pe cineva, să-ţi pese de ce i se întâmplă altcuiva în afară de tine. Niciodată nu te-ai da peste cap să aperi pe altcineva, dar tatăl meu m-a apărat toată viaţa… Nu sunt a lui. Sunt… nici nu ştiu a cui sunt, continuă ea cu voce nesigură, pradă unor emoţii care ameninţau s-o copleşească, fără să mai fie măcar conştientă că-i spunea lui John povestea vieţii ei. Mama mea era… era o stricată… Se culca mereu cu toţi… dar nu şi cu… nu cu… El ştia că nu era tatăl meu, continuă, în pragul incoerenţei. Nimeni nu ştie cine a fost tatăl meu, dar el a avut grijă să nu se afle… M-a lăsat să cred… i-a făcut pe toţi să creadă… că sunt fiica lui… dar nu sunt… Toată viaţa m-a protejat, iar acum îl protejez şi eu pe el… măcar atâta lucru pot face… e singura cale de a-l

răsplăti, pentru toţi anii ăştia…

— Serena… de ce nu mi-ai spus?

— N-am ştiut.

Nu ştia nici că plângea, până când John îi dădu batista lui… Batista lui John. Uitase că era şi el acolo; acum, îşi dădu seama că toată situaţia aceea nenorocită era mult mai complicată.

— Şi mai e încă un lucru pe care n-ai să-l crezi… continuă ea, ştergându-se la ochi. Abia în dimineaţa asta am aflat.

— Ce comod, murmură el – întocmai cum se aşteptase.

— Nu de comoditate e vorba aici, se răsti Serena, prea furioasă ca să mai plângă, strângând batista în pumn. Lillian mi-a spus, dar numai fiindcă i-am zis că voiam să divorţez de tine, că nu-mi păsa ce efect ar fi avut asupra tatălui meu. I-am spus că nu vedeam de ce mi-ar păsa, când el ţinea mai mult la bani decât la mine. De-asta mi-a spus, pentru că ceea ce intenţionam să fac l-ar fi rănit îngrozitor. Nu la reputaţia lui se gândea, nici la salvarea aparenţelor! Nu se gândea decât la toţi anii în care el m-a protejat…

— La toţi anii în care a salvat aparenţele… preciză John, dar Serena nu-l lăsă să continue.

— Nu-i adevărat! Nu-l interesau niciun fel de aparenţe, când eu eram un copil! Aveam şase ani când a murit mama mea – halal mamă! Abia dacă mi-o amintesc, dar pe tatăl meu mi-l amintesc clar, şi tot ce-a făcut pentru mine… Iar când ea a murit…

Plângea din nou, ştergându-şi zadarnic ochii cu batista lui John.

— … aş fi rămas complet singură, dacă nu l-aş fi avut pe el. Am fost o bastardă… şi încă mai sunt… dar…

— Nu vorbi prostii, i-o reteză dur John, apucând-o de umeri. Nu vreau să mai aud…

— De ce nu? întrebă ea printre lacrimi, aşteptându-l s-o zgâlţâie. E adevărul! Îmi dau seama că n-ai căpătat ceea ce ai plătit – vreau să zic, nu-s cu adevărat fiica tatălui meu. Ai plătit ca să te înrudeşti cu familia Wright, şi când colo, nu s-a întâmplat aşa. Va trebui să hotărăşti dacă aparenţele sunt de ajuns, sau dacă…

— Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti el, înfigându-i în carne degetele. Termină, Serena!

— … sau dacă…

Spre uimirea ei, n-o zgudui; în schimb, se simţi trasă spre el.

— … sau dacă vrei să divorţezi, încheie ea, ghemuindu-se în braţele lui, cu vocea înfundată şi faţa strânsă peste cămaşa apretată.

— Nu vreau să divorţez.

— Dar unii oameni ştiu! se tângui ea. Sau, cel puţin, bănuiesc ceva.

— Nu vreau să divorţez, repetă el. E-n regulă, Serena; linişteşte-te.

— Dar Cynthia mi-a spus…

— Nu-mi pasă ce ţi-a spus Cynthia.

John o îndepărtă puţin de el, doar atâta cât să-i vadă faţa.

— Nu vreau să divorţez, spuse el pentru a treia oară. Pe tine te vreau. Dintotdeauna te-am dorit.

— Dar…

— Serena, taci!

Acum o zgâlţâi într-adevăr – dar foarte uşor.

— Te-am dorit din prima zi, când am văzut clar că te atrăgeam la fel de mult cum mă atrăgeai şi tu pe mine – până când am ajuns la cimitir şi ai găsit pietrele alea funerare gravate de…

— J.N., completă ea, concentrându-se asupra singurul lucru pe care-l putea înţelege.

— Moment în care ai uitat complet de mine… iar eu, am încetat să te mai doresc… şi m-am îndrăgostit.

— De ce…? întrebă ea, ţinându-şi respiraţia.

— Nu ştiu de ce, mărturisi John, cu un zâmbet care-i opri inima în loc. Pentru că erai atât de nesofisticată… atât de fericită, atât de absorbită de descoperirea ta. Răspândeai o lumină inocentă, şi ştiam că n-aveam să mai scap niciodată.

— Dar, după ce ne-am căsătorit, mi-ai spus…

— Da, ştiu ce-am spus, confirmă el, cu o expresie chinuită, dar între timp mă convinsesem că minţeai fără să clipeşti. Atât de multe lucruri ieşiseră pe dos, Serena, începând cu noaptea de 4 Iulie, când te-am adus acasă, iar tatăl tău a fost atât de furios… Nu avea sens, pe-atunci – deşi acum, când mi-ai spus despre mama ta, îmi dau seama ce i-a trecut prin minte, de ce a reacţionat atât de exagerat şi a continuat să exagereze…

Susţinându-i privirea, cu o expresie intensă, continuă mai stăpânit.

— Ai avut dreptate într-o privinţă – i-am oferit bani. Nu ca să te cumpăr, nici ca să-mi plătesc biletul de intrare în familia voastră, ci pentru a găsi o cale de a ieşi din impas. M-am dus la el, l-am întrebat ce puteam să fac, de ce anume ar fi nevoie ca să se răzgândească.

Auzisem că suferise nişte pierderi destul de grele, şi ştiam că singurul lucru pe care-l aveam ca să i-l ofer erau banii. Am propus o sumă şi i-am spus că era a lui, ca să-şi acopere paguba, atâta vreme cât puteam fi sigur că nu era nimic ilegal. În schimb, nu i-am cerut decât permisiunea de a-ţi face curte, ca să nu mai fi atât de nefericită.

După un moment, adăugă:

— Şi nici chiar atunci nu m-am îndoit de tine – ci abia după nuntă, când am găsit un moment ca să discut cu el. I-am spus că trebuia să avem grijă amândoi, că tu nu trebuia să afli ce făcuserăm. N-am să uit niciodată cum s-a uitat la mine, după care mi-a spus că tu ştiai totul.

Parcă m-ar fi lovit cu un par în cap. Fusesem atât de sigur că tu erai altfel – inocentă şi dulce, aşa cum păreai… dar asta a fost ca o lovitură în faţă. Dacă ştiai şi tu – iar tatăl tău spusese că ştiai – însemna că erai părtaşă într-un aranjament incredibil de bizar. Era o extorcare de fonduri deghizată în căsătorie! Am tras concluzia, pe loc, că crezusem greşit, că fusesem un prost – singura ocazie din viaţa mea când nu fusesem sceptic în legătură cu ceea ce părea să-mi ofere viaţa.

— Dar ai spus…

Serena făcu o pauză, muşcându-şi buzele.

— După nuntă, când am încercat să-ţi explic, ai spus că nu te căsătoriseşi cu mine decât ca să ajungi în cercul interior. Ai spus – şi n-am să uit asta toată viaţa – că lumea bună din Boston n-o să-ţi mai închidă niciodată uşa în nas.

— Eram furios, Serena, răspunse el cu o expresie schimonosită şi ochii marcaţi de durere.

Fusesem rănit, mândria mea suferise o lovitură îngrozitoare. Acum ştiu că greşisem, dar atunci părea perfect logic – altfel, de ce te-ai fi măritat cu mine, date fiind toate cusururile mele atât de vizibile…?

— Cusururi? întrebă ea, privindu-l în sus printre lacrimi. Ce

cusururi?

— N-aveam o familie, nici trecut, nici studii, eram colţuros, necizelat…

— Dar niciodată nu m-au interesat lucrurile astea! protestă ea. Nu aveau nicio importanţă!

— Pentru mine aveau, replică îndârjit John, motiv pentru care mi-a şi fost atât de uşor să cred că dragostea n-a avut nicio contribuţie la motivele pentru care te-ai hotărât să se măriţi cu mine.

— Şi eu credeam acelaşi lucru despre tine, John…

Se întrerupse, muşcându-şi din nou buza. John vorbise despre lucruri care aveau sens, iar ceea ce spusese părea să… Dacă putea să-l creadă!

— Chiar nu-ţi păsa de legăturile de familie şi relaţiile cu lumea bună din Boston?

— Nu, iubirea mea, răspunse el cu un zâmbet abia perceptibil. Niciodată nu mi-a păsat.

Dacă am fost văzut la unele dintre cele mai importante petreceri – şi mai puţin exclusiviste – a fost pentru că îmi face plăcere să susţin unele acţiuni de binefacere. Dar, să-mi pese de relaţiile cu lumea bună…?

Clătină din cap.

— Pentru mine, astea n-au contat niciodată. Am succes, clădirile mele sunt acceptate, pentru că am crezut în a construi bine. Calitatea e aceea care-mi vinde produsele – nu cunoştinţele şi relaţiile.

— Dar… la acele petreceri la care ne-am dus cu Cynthia, şi chiar şi la cea din seara asta… îi reaminti ea, încă îndoindu-se, sau poate temându-se să-l creadă, păreai să…

— Păream să ştiu ce fac? sugeră el, amuzat. Poate chiar păream să mă integrez?

— Sigur că te integrai, dar pentru asta nu e nevoie să fii un geniu, declară Serena. Singura diferenţă dintre tine şi majoritatea personajelor mondene e că tu eşti, probabil mai politicos – şi incomparabil mai puţin plicticos!

— O, Serena! râse John, după care o privi lung, cu o luminiţă în ochi. În sfârşit, o văd din nou pe fata din vara trecută, cea de care m-am îndrăgostit! Ştii ce mi-am spus când mi-a scris Serena Winslow Wright,

cerându-mi voie să-mi viziteze cimitirul? Am crezut că eşti cea mai nesuferită snoabă, în căutarea strămoşilor iluştri – sau, dacă nu, cine ştie ce domnişoară bătrână şi uscată. Nu erai deloc aşa cum mă aşteptasem… şi mai ales în acea primă seară la cină, când mi-ai spus clar că mă considerai prea sensibil în legătură cu problemele astea de clasă.

— Erai atât de capabil şi sigur pe tine, îşi aminti ea, atât de impresionant, încât mi-era greu să cred că-ţi pasă.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi mărturisesc: niciodată nu mai fusesem aşa, dar dintr-odată mi-am dat seama că stăteam la masă cu o Winslow şi o Wright – cele mai albastre soiuri de sânge! Nu te puteam privi doar ca pe o fată atrăgătoare – necum ca o fată de care mă îndrăgostisem într-o singură după-amiază! Ne despărţea o lume întreagă, nu erai de nasul meu.

— Poftim? întrebă ea, râzând. Nu eram de nasul tău?

— Aşa am crezut, o asigură el, până când te-ai ambalat şi ai lăsat să-ţi scape vorba aia despre strămoşi… despre străbunul de pe „Mayflowers", zăcând beat sub arborele genealogic.

— John Billington, preciză Serena.

— Cine-o fi. Nu contează cum îl chema. Contează numai că ţie nu-ţi păsa. E clar că nu-ţi stă în fire să-ţi adori strămoşii, şi m-am gândit… ei bine, că mai era o speranţă pentru bietul băiat de ţăran.

— John, nu vorbi aşa, replică Serena cu aprindere. Nu eşti…

Se întrerupse, izbucnind în râs.

— Nu mai eşti un băiat, şi nici sărac nu eşti – iar dacă eşti ţăran, atunci salvează-mă de cei cu sânge albastru! Oricum nu mi-am dorit niciodată să am sânge albastru şi, o dată ce te-am întâlnit pe tine…

Ţinându-şi respiraţia, îl întrebă:

— John… chiar e atât de uşor?

— Doamne, aşa sper şi eu, răspunse el fierbinte, trăgând-o mai aproape. Dacă mă crezi… şi dacă mă ierţi pentru tot ce-am făcut şi am spus. N-am nicio scuză, decât că am stat prea mult timp închis în mine – emoţional, nu social, preciză el repede. Avusesem grijă să nu las pe nimeni să se apropie prea mult, nu dorisem să am pe nimeni lângă mine… până în ziua aceea, în cimitir…

Se opri, ca să tragă adânc aer în piept.

— Serena, nu cred că avem vreo ieşire uşoară din toată încurcătura asta. Se pare că nu există niciun criteriu absolut – niciunul dintre noi nu poate dovedi că spune adevărul, deşi acum te cred. Ceea ce am fost atât de paranoic încât să cred că era un complot ticluit cu grijă – scena aceea incredibilă cu tatăl tău, ezitarea ta de a face orice până când lui i-a trecut furia – nu era, de fapt, niciun complot. Nu era decât o neînţelegere de proporţii cosmice, şi un trecut pe care atunci niciunul dintre noi nu-l ştia.

— Chiar crezi asta? îl întrebă ea cu grijă.

— Da, categoric, răspunse grav John, dar se pune întrebarea: tu poţi să crezi că am reacţionat aşa din furie şi mândrie, şi fiindcă nu am nici pe departe atâta încredere în mine însămi câtă crezi tu că am? De la bun început mi-a fost greu să cred că o fată ca tine ar dori într-adevăr să se mărit cu un om ca mine…

— Mă tem că aşa ceva este greu de crezut, spuse Serena, în pragul unui râs nervos. John Bourque… nesigur pe sine?

— Al dracului de nesigur – când e vorba de tine, recunoscu el cu un zâmbet jenat. Ţi-am spus – nu erai de nasul meu, domnişoară!

— Iar eu am crezut că tu nu erai de nasul meu – motiv pentru care mi-a fost uşor să cred că nu te însuraseşi cu mine decât datorită a ceea ce puteam să fac pentru tine în societate… şi tot de-asta am fost geloasă şi pe Cynthia, adăugă ea cu candoare. Eram sigură că… mă rog, înţelegi tu!

— Da, confirmă John, cu colţurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet, de-asta am invitat-o să stea la noi – sperând că vei fi geloasă, sau că vizita ei ne va smulge din încremenirea în care trăiam de la nuntă încoace!

— M-a smuls, nici pomeneală, recunoscu Serena, zâmbind jenată la rândul ei, m-a împins să fac striptease pentru tine!

— A, da… murmură el, amintindu-şi, acel striptease superb şi incredibil… Atunci am început în sfârşit să cred că s-ar putea să avem totuşi parte de un final fericit.

— Numai că s-ar putea? întrebă Serena. Cum poţi să nu fii convins? Eu, pe urmă, am fost sinceră, ţi-am spus că te iubeam!

— Dar părea… prea asemănător cu sistemul salvării aparenţelor, cred. Te străduiau atât de mult – împotriva acelui aspect în special – şi mă temeam că nu încercai decât să justifici ceea ce se

întâmplase.

Făcu o pauză, studiindu-i faţa, şi văzu în ochii ei îndoiala.

— Serena, gândeşte-te… ce-ai fi simţit tu, dacă eu te anunţam dintr-odată că te iubeam? M-ai fi crezut?

— Nu ştiu, recunoscu ea încurcată. Aş fi vrut să cred… poate că aş fi şi crezut, în acel moment… până când apărea următorul lucru care să mă facă să mă îndoiesc.

— Dar acum crezi? întrebă el cu prudenţă. Mă crezi când îţi spun că te iubesc – că te iubesc mai mult decât viaţa?

— Da, răspunse ea simplu.

Apoi, văzându-i privirea întrebătoare, adăugă:

— Amândouă: te cred… şi te iubesc şi eu.

— Eşti sigură? murmură John, zâmbindu-i.

Serena dădu din cap, privindu-l ca hipnotizată cum se apleca, şi despărţindu-şi buzele când gura lui o atinse în sfârşit pe a ei. O sărută cu patimă fierbinte, stârnindu-i o reacţie la fel de arzătoare şi absorbind-o şi mai adânc în abisul misterios unde dorinţa ei se întâlnea cu a lui.

— E o nebunie, bâigui el în cele din urmă, cu respiraţia la fel de neregulată ca a ei. Ori de câte ori se întâmplă asta, simt aceeaşi nevoie obsesivă…

— Să ce? se interesă ea cu falsă inocenţă, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

— Să-ţi scot agrafele din păr.

Văzându-i expresia, John râse.

— Îţi mai aminteşti, prima dată? o tachină el, începând să-i scormonească părul cu degetele, pentru a găsi agrafele şi a le smulge. A fost o vrajă, Serena… erai atât de aproape de mine, şi aveam sentimentul că mă întorsesem acasă.

— Şi eu, confirmă ea visătoare, căutându-i buzele cu ale ei. Voiam să rămân acolo o veşnicie.

— Şi eu, răspunse John printre sărutări, în timp ce-i răsfira părul ci degetele. Şi acum simt la fel… dar nu e nici locul, şi nici momentul.

— Nu văd de ce nu.

— Nici nu mă mir, o tachină el, dar suntem în grădina publică…

la miezul nopţii.

— Puţin îmi pasă, dacă nici ţie nu-ţi pasă.

— Iubito, nu putem rămâne aici, îi atrase John atenţia, rezonabil. Vom fi sau arestaţi, sau tâlhăriţi…

— N-aş crede – şi e ca în vara trecută, când îi fost cât pe ce să faci dragoste cu mine pe iarbă, îi răspunse ea cu îndrăzneală fals-inocentă. Şi ai fi făcut-o, dacă n-aş fi fost atât de laşă… dar acum sunt mai curajoasă, îl invită, ridicându-se pe vârfuri să-l sărute. Şi e o noapte foarte caldă.

— Nu chiar atât de caldă, obiectă el nesigur. Iubito, nu mă ispiti…

— Tocmai asta e ideea – că vreau să te ispitesc.

— Am dedus – dar vreau un pat. Hai să mergem acasă, dragostea mea.

— Data trecută, a ieşit cu scântei, îi aminti Serena, iar dacă rămânem aici, putem să ne uităm la lună şi să ne închipuim… Dacă ne ducem acasă, n-o să sară nicio scânteie.

— Ba o să sară, îi promise el. Iubita mea… fata mea de vara trecută… vom face noi să sară scântei.

Şi se ţinură de cuvânt.

Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

THE BEST

Serena știa că John o iubise – cândva! Acum, nu mai știa decât că o cumpărase, iar ea îi fusese vândută de singurul om în care credea că putea avea încredere – tatăl ei. Ei bine, dacă marele și puternicul John Bourque credea că putea face din ea o sclavă a zilelor noastre, trebuia să se mai gândească – Serena era hotărâtă să-i reziste din răsputeri.

ISBN 973-7733-05-3

30.000 LEI